

'T HOEF HIER NIE GÈKKER TE WORRE

't Hoef hier nie gèkker te worre

Avonturen van Klaas van Bètte

Cor Swanenberg

1e druk

2009

UITGEVERIJ VAN DE BERG ALMERE ENSCHEDE

Omslag en illustraties: Nelleke de Laat

Het merendeel van de verhalen van Klaas van Bètte, alias Cor Swanenberg, verscheen eerder ongeïllustreerd en verkort als column in de weekbladen *De Brug*, *De Bernhezer*, *De Streekwijzer*, *De Stadswijzer*, *De Maasbode* en *De Rosbode* in de jaren 2007 en 2008. Uit deze vaak herschreven, wekelijkse verhalen werd de selectie voor dit vijfde ‘Klaas van Bètte’ deel zo samengesteld dat er weer een ruim jaar rond ging. Eerder verschenen in deze reeks *Het Beste van Klaas van Bètte* (2002) en *De beeter helft van Klaas van Bètte* (2003), *Tien èn Ant, Klaas èn Bèt èn aander schón volk* (2005), *Daor hedde hum wer* (2006).

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Swanenberg, C.

't Hoef hier nie gekker te worre; C. Swanenberg - Almere Enschede : Van de Berg

ISBN 13: 978-90-5512-308-7

NUR 525

Trefw. : korte verhalen ; oorspronkelijk ; Brabants dialect

ISBN 13: 9789055123087

© C. Swanenberg, 2009 Berlicum

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of welke andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijvandeberg.nl & www.streekboeken.nl

VURWOORD

Cor Swanenberg schrijft al neege jaor lang alle weeke 'n stukske onder de schuilnaam Klaas van Bètte. Um de twee jaor zen de beste van die schrijvereijkes ùtgezocht èn gebundeld.

Ok in 't vijfde deel van de reeks van Klaas van Bètte speule Klaas èn Bèt èn hullie vaaste vriende Tien èn Ant d'n hoofdrol. Tien is minstes eeven eigegerèjd ès alted, daor hen de vröllie nog noit niks òn kunne veraandere... Tien kùmt 'r gèire rond vur ùit dè-t-ie erres vierkant teegen is. De wijere rolverdeeling besti vurral ùit dochter Mrietje, heure Jan-Hèndrik èn de jungskes. Nillus is de neijen hond, mar 't grótste nijts is wèl dè d'r nog 'n dèrde klèinkeijnd op komst is!

Bekant alle verhale speulen in de actualiteit van d'n èigen hoek. Gin wonder dè de èige taol daorbé ok 't beste paast.

Wilde meer weete van die Brabantse taol, dan kunde terèchte in de boeke *Wiej wè bewaort*, *Èige grèij*, *Op goei gevuul* of *Bij wijze van spreuken*. Allemòl gemakt dur Cor èn Jos Swanenberg.

't Hoef hier nie gèkker te worre is denkelek de lesten bundel van Klaas van Bètte verhale, umdè alle stukskes van Klaas van Bètte van de lesten ted (sens jannewari 2007) vort te leeze zen op internet: www.thuisinhetnieuws.nl onder 'columns'. Alleen ès dees boek nou 'n heel groot sukses wordt, dan zó d'r oit 'n vervolg kunne...

Mar veijf boeke van Klaas van Bètte, wie ha dè oit kunne denke! Klaas lupt neeve z'n klompe.

INHOUD

VURWOORD	5
INHOUD	7
DE FISTDAAG VURBEIJ	9
GROOTE BOKS	13
DUTSELDOOZEGEDOE ÈN KNOESTERIGHÈID	17
HUNDJES	21
INTIMITEITE	25
HULPSTUK	29
VERRASSING!	33
FANTEZIE-FESTIVAL	37
GRIJS IS GIN PROBLEEM	41
KLEURRIJK CURAÇAO!	45
HUNDJE, HOND, HONDERD... ..	51
ONS GRUUN GEMINTE ÈN ‘DE SCHRIK VAN MIRROI’	55
DE FIETSE VAN STAL!	59
D’N ONDERBUIKCULTUUR	63
RUNDJE MÒSKANT	69
PÈLGRIMS VAN NIKS	73
TIEN MOBIEL	77
MALSE MÈIJ ÈN LOMPE PRAOT	81
’T BLAOW ÈN ’T BLOOT	87
HONDEPRAOT	91
HAONEGEDRAG.....	95
D’N TOM-TOM VAN TIENE	99
BENAAUWD	103
GINNEN BOERKA VUR ONS BÈT... ..	107
GIN VEKANSIE	111

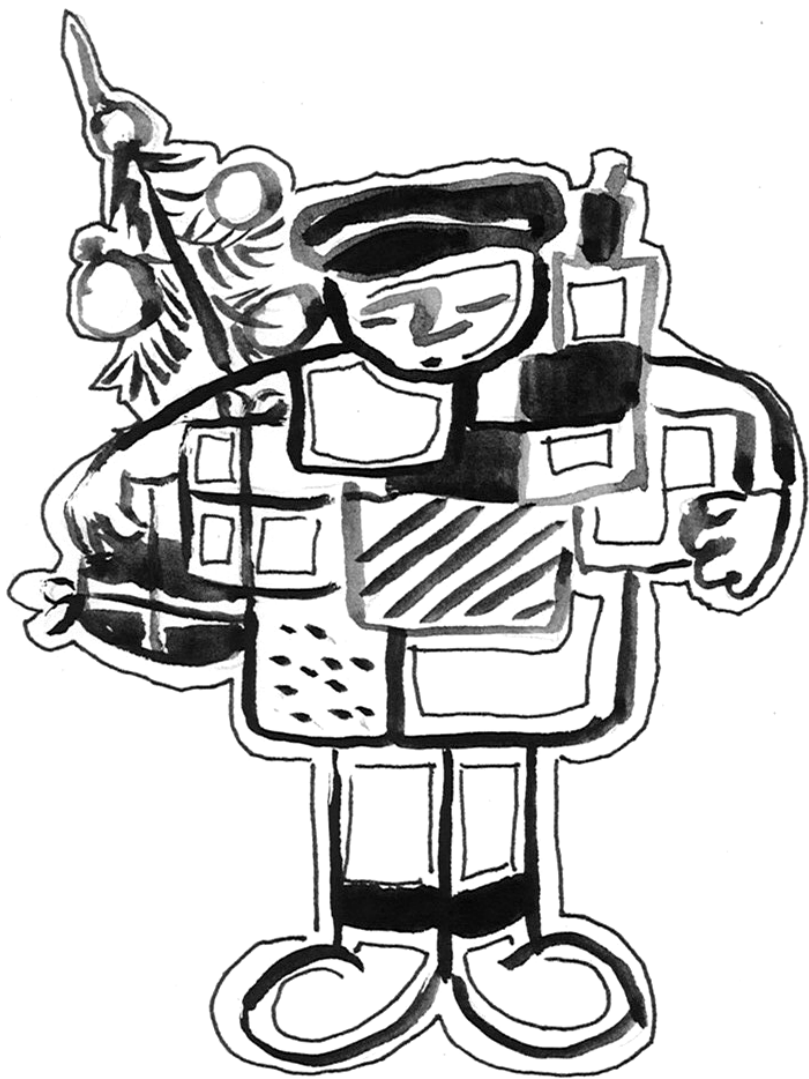
ONS BÈT IN DE BLAOJER!	115
KAOIE PRAOT	121
ZOMMERSE DINGER	125
ZUCHT	129
TRAMMELANT MI DE REGELS ÈN ONS BÈT	133
LOF DER WIJSHEID	137
KLAPLOOPERS	141
KULTUURSCHOK	145
DIEFSTAL MI INBRAAK	149
HATSJIE, HATSJOE!	153
NIKS WÈRD	157
VERMIST	161
BILDIGEN BUURT	165
LOOPEND VUURKE	169
VERSCHIEETE	173
MUUG MAR VOLDAON!	177
DE VRAAK VAN ANTE	181
DUR DE DONKER DUINE	185
SENSASIE	189
OE, DIEJE KAOIE RUG	193
GREIJNSKLOOTEREIJ	199
‘MONUMENTEZÛRG’	203
RESPEKT VUR DE GRIJZE KRIMINEEL	207
HANGPLÈKKE VUR OUDERE	211
HITS OP DE SAIT	215
MOOTERMANKEMENTE	219
UM TE JANKE!	223
KAPPERSKEDOOKES	227
PARABEL VUR DE DONKER DAAG	231
KNEIJNT	235
’N ZALIG ÛTEINDE ÈN ’N GOEI BEGIN!	239
BOEKEN EN PUBLICATIES VAN COR SWANENBERG	243

DE FISTDAAG VURBEIJ

Um te beginne wense we alleman nog mar 's 'n zalig neij jaor, dè't oew goewd mag gaon èn dè ge gezond meugt blijve èn veul plezier in oew leeve meugt hebbe. Zoo, daormi he'k gedaon wè ons Bèt men opgedrage hi vur m'n uurste stukske van 't jaor, mar daormi hoop ik wèl dè al dè gewens ok onderhand mee afgeloopen is. We hen d'r nou vort zat gehad...

Wij hen d'n ted van veulste veul eete wir achter de rug. Al de kèrstzooi hen we overleefd. We kunne wer 'n bietje normaal gòn doen, mèn ik. We han hier nog wè oneenighèid gehad bé de kaartschreijvereij. Ons Bèt wies zeeker dè d'r ware die we nog gin kaart gestuurd han èn ik docht te wete dè'k daor èiges 'ne kèrstwens heen gemaïld ha. Maile telt bé ons vrouw nie; dè digitaal gedoe vent ze mar niks. Èn nou waar d'r nog wè gerikraoi ontstaon durdè we kaarte han gehad die we nie thuis kosse brenge. 'Van wie is die schón kaart? Wie is die Maria?' wó de ons van men wete, mar ik kos daor gin goei antwoord op geeve èn zin streijelek dè dè wèl wir 'n stil ònbidster van men zó zen. Dè waar slècht getroffe, want daorvan wier de ons nog veul nijschierriger.

't Miste wèrk he'k wir gehad mi die lang brieve van ons emigrante. Daor sti alt 'nen hoop opschùppereij in, mèn ons beeter helpt èn 'n bietje gelijk hi ze wèl. Ge leest 'r over neij wages wormi ze groote reize mi 'nen hoop ùitroepsteekes gòn make nor plòtse wor wij van ze leeve nie zulle komme, mar allè, ik kan dè goed zat hebbe. Ik gò ok dik efkes opzuke op de kaart wor ze 't krèk over hebbe, mar òn ons vrouw is dè hillemlò nie besteed. Ik schreijf dan gèire trug dè wij lèkker nor Naolend, Geffe of Rósmòlle fietse èn dè we in Oss nor de Lievekamp gòn èn in d'n Bossche Sint Jan nor de kèrststal gòn keijke...

Èn daor waar ik nog mi de leste schrijvereij doende, want ik loop op de gebied hòst alt achter, toen de ons mi 'n wèrm bèkske èn 'n onverwaachse vraag op de proppe kwaamp. 'Wè-j-ik zó arig veijn van die drie kunninge die irdaags wir mi de krommen èrm komme, is dè zèllie van die vrimde geschenke meebrenge... Goud, wierook èn mirre, wè moete daor nou toch mi ònvange ès ge verrèkt van d'n èrremoei?'

Heur vraag overviel men 'n bietje, mar ik zin: 'mi dè goud kunde natuurlek toch van alles koope èn dieje wierook waar in die daag in gebrùik um groote lof toe te zwèije.'

Ik zin 't zonder veul overtùiging.

'Ja, daor zedde lèkker mi ès ge krèk bevalle bent,' kètste ons vrouw trug. 'Gòn ze daor oewe kaole stal ok nog 's in de rook zette... Goewd um van oew èige te gaon.'

Ik zin niks èn slùrpte òn m'nen thee.

'Èn mirre, wè kunde daor nou toch in Gods naam mi ònvange? Wè is dè eigelek vur grèij?' 'Dè is een of aander hars dè lèkker rùikt,' mende-n-ik.

'Hars! Daor kunde toch ok al hillemòl niks mi doen,' riep de ons.

'Mar kekt nou 's wè wij allemòl gehad hebbe mi de leste Suntreklaos... Daor zit toch ok parfum èn deodorant bé. Dè's toch eigelek krèk 'tzèlfde. Ge kunt 'r toch lèkker van rùike..!' Ons Bèt bleef efkes stil. Ik docht nèt dè'k heur afdoende overtuigd ha, toen ze innins over Suntreklaos begos.

'Toch ok 'n arig figuur, zónnen aauwe pedofiele mins mi z'ne mijter èn òngeplèkten baard!' 'Nou, dieje mins waar bisschop èn ha denkelek 'nen èchten baard. Hij is de petroon van Rusland, van de keijnder, de scholiere, de schippers, de kóplùi, de bèkkers, de gevangene, de apotheekeers, de juriste... èn ok nog 's de beschermhèilige van Amsterdam! Ik geleuf dè Rome hum eigelek bé de afgeschafte hèilige hi gezet, umdè d'r wèinig mi zeekerhèid over hum te vertelle valt, mar ge kunt hum toch ècht ginne pedofiel noeme!'

De ons din d'r 't zweijge toe.

Efkes nòdderhand begos ze wir: 'ik zé bleij dè die fistdaag vurbeij zen.

Al dè gewinkel èn gedoe. Nou moessen ok op zondag de winkels nog ope, want drie zondaag op 'n reij kunne we anders nie mer overleeve.' Ik knikte èn stemde in mi 'weg mi al die kèrstverlichting èn die opgeblaoze kèrstmanne èn rendierre die hier niks te zuken hebbe.'

Ik hagget kwèllek gezeed of Tien èn Ant stonne binne. Toen ik vertelde dè we same nèt de kèrsttijd durgelicht han, zin Tien: 't is ammòl 'n kwestie van te veul... Te veul eete, te veul drinke, te veul winkele, te veul licht, te veul afgevalle kèrstboomnòlde, te veul volk, te veul vuurwèrk, te veul kaoi weer...'

'Èn te wèinig beweeye,' vulde Ant ongevraagd òn. Ons Bèt ha gaauw koffie gezet èn bedocht dè ons kèrstfist vort veulste oppervlakkig èn te materialistisch waar, mar van te veul volk wó ze niks wete. Ze waar mar wè bleij geweest dè ons Mrietje èn de klèin manne wir geweest ware! Ik gonk 'r wir gruts op, dè de ons zó raak ùit d'n hoek kwaamp.

'Ja,' greens Tien, 'mar ès aow schónmoeier nèt zó lastig waar ès die van ons, zódde gerdorie wèl anders piepe.'

'We krijge mi die klimaatveraandering noit ginne witte kèrst mer, denk,' zuchtte Ant innins. 'Dè kan ik niks èrg veijne,' viel Tien in.

'Nou, dè kos anders toch wèl vergimmes mooi zen,' streej ons Bèt.

'Ongerept èn stil, dè hurde bé de Kèrsemis,' mèn-de-n-ik knikkend.

Ant moes klagen over Umroep Brabant. Die bleijven oe verrasse, zegge ze èn nou schèijze ze d'r ùit mi de kèrstgedichte in Ravestein!

'Ja,' riep ons Bèt, 'Umroep Brabant bleift oe onaangenaam verrasse! D'r zulle wèl te veul aauw minse luistere èn dè mag natuurlek noit.'

Ant moes ok nog kwet dè d're kalkoen dees jaor toch zó dreug ùitgevalle waar.

'Zó dreug ès houtspònders,' onderstripte Tien. 'Ik zé d'r daag misselek af geweest; hil m'ne maag van streek!'

'Ge het de leste daag niks gedaon ès gesnürkt èn scheete gelaote,' bevestigde Ant.

'Oo, dan hedde gullie 't neij jaor dus wèl mi vuurwèrk ingezet,' laachde ons vrouw.

GROOTE BOKS

Tien èn ikke waren op de fiets nor d'n open dag van ons neij gemintehuis in Gèssel geweest.

't Waar zoer zèikweer èn vur we òn d'n andere kant van ons geminte ònkwame, ware we bèij al zèiknat. Daor wier ons stemming nie beeter af.

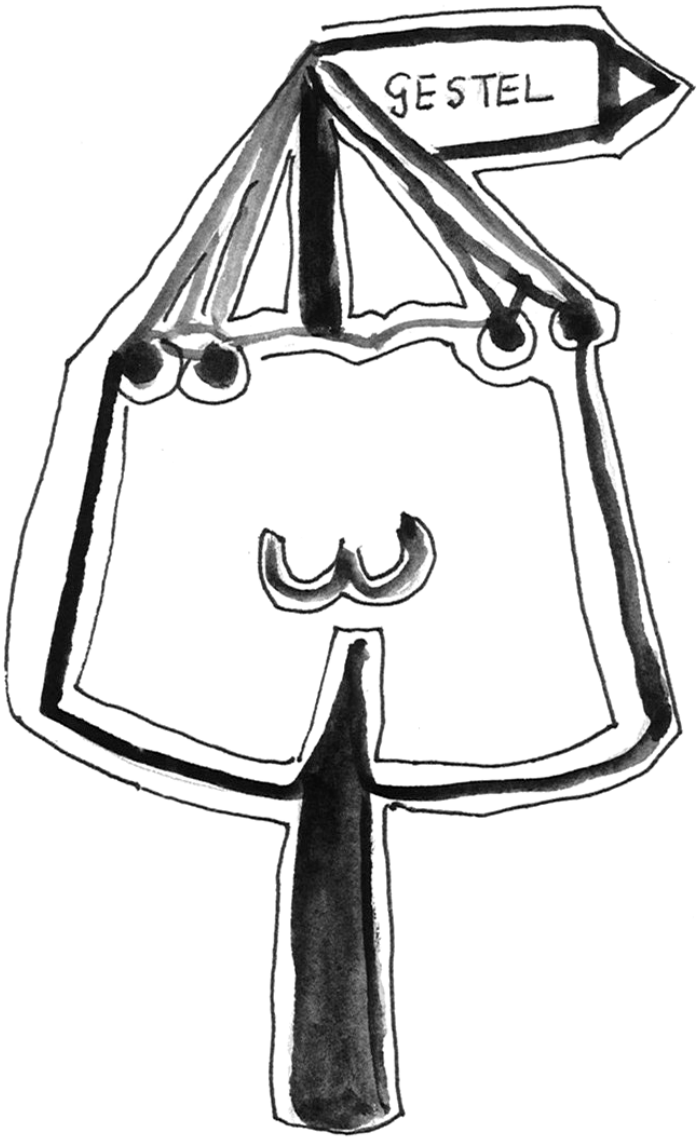
't Waar d'r kèijdruk. Vur 't neij gebaauw waar de brandweer mi vuur in de weer. Ik denk dè ze moeite han d'r èige wèrm te haauwe èn ik hoopte nie dè de vlamme 'n kaoi veurteeke zón zen.

Ik moet zegge dè wij onder d'n indruk ware van ons neij 'Capitool'. We ware nou toch nat èn moessen 't geheel òn alle kante, ok van buite, bekeijke vur we nor binne gonge, vonne we. 't Is 'n gebaauw dè nie simpel te beschreijven is. 't Din men van d'n inne kant 'n bietje scandinavisch òn, mar 't kos ok ùit de boeke van Harrie Potter komme. Ik denk dè 't vurral kwaamp dur alle houtwèrk, mar zeeker ok wèl dur dè èigewijs ùitgebaauwd torrentje vur 't klokkespèl. 't Is toch grif anders geworre dan de geplande Twin Towers wor ik 't jorre geleeje over gehad heb. Dur 't groot glaozere tussestuk oogt 't transparant èn apart, mar ge zult hier de raome moete waasse... Òn d'n aachterkaant hen ze d'r wèl erg veul houtere schrootjes òngeplèkt, mar daordur heeget ok òn dieje kant iets bezunders. Denkelek is d'r de verzeekering ok hil bleij mi.

'Ge zót toch nie zegge dè dees dè sober èn doelmatig gebaauw is, dè ze ùllie beloofde,' zin Tien.

Binne waar 't 'n drukte van belang. Allemòl minse die nijschierrig ware wè d'r toch mi hullie gèld gedaon waar. Nou, 't overviel ons, irlek gezeed. Zón atrium! Gewoon futuristisch!

'Zó durzichtig! Ge zódt toch noit geleuve dè hier enkelt mar òn dùrpspollitiek gedaon wordt,' zuchtte-n-ik.

‘Nee,’ vond Tien ok.

‘Dees is ’n gebaauw mi allure,’ jubelde-n-ik.

Nou snapte Tien wèl worrum dè’t nie korter bé Ballekum of Mirroi ston..., zin ie mi ’n gemeen lèichske. Ik vond dè mar ’n haoteleke opmèrking, mar ik zin d’r uurst niks op, want dè plezier gunde ik ’m nie.

Umdè’k ’t toch nie kos laote, siste ik efkes lötter: ‘in alle geval is dees hil iets anders ès wè gullie in Vorstenbosch gewend zet.’ Tien din krèk of ie men nie hurde.

Beneeye bliekte we rond èn ontdekte dè de aauw kaast mee waar gegaon nor de traowzaol. ’t Viel men ’n bietje teege dè d’r in zón rùm gebaauw toch nog hil smaol gèngskes ware èn ok dè we nogal wè trubbelige wèndjes zage die vur ons gevuul nie rijmde mi de gròtsen ònpak van de rèst. We wón umhog èn stonne bé de lift te waachte.

‘Die lift hier hi d’r èige zeeker al òngepaast òn ’t werktempo van ’t gemintepèrsoneel,’ smiespelde Tien, toen d’r mar noit gin deur ope wó gaon. Òitèindelek kwaamp ze toch èn bleek vol te zitte. Dùrrum dinne we mar mi de trap nor de uurste verdieping. We liepe langs ’t keukentje nor de kamer van d’n bürger èn Jan de ‘kasteelheer’ waar d’r èiges ok. Hij ha z’n aauw meubilèir ok bekant gelijk meegenomme op ’n por stuuł nao die de verhuis nie mer wèrd ware geweest, volges Willemiene.

Toen Tien zin dè-t-ie meer ùitzicht verwaacht ha in de kamer van onzen uursten bürger, kreeg ie mee antwoord. ‘Ik heb hier ’n kamer um te werke, m’neer!’

‘Krèk goewd,’ docht ik, ‘voeierde gé diejen buitelande mar mee af.’

We dinne nog ’n verdieping hogger èn overal viel de ope werkrùmte op, ’t keukentje èn de klèin kèimerkes èn ’t hout.

‘Allemòl tropisch hardhout,’ mende Tien. Ik heb hillemòl gin verstand van houtsórtè èn hiel stil. ‘Dè hout hen ze ok spissjaal verwerkt natuurlèk,’ gonk Tien wijer, ‘dè hurt hier hillemòl thuis..., want dè werkt ok bekant nie...!’

Hèhè, dè hij nou alt van die aauwverwetste streijleke dinger moes zegge.

We klomme nor de dorde verdieping.

‘Ammòl òngepaast..., klèin treejkes,’ constateerde Tien. Bove wiere de planne ùitgewerkt. Dees waar de zulder van de groote gedachte èn de neij ideeje! Innovasie waar hier ’t toverwoord! Natuurlek waar hier ok wer ’n keukentje. Toen we alles zó’n bietje bekeeke han, zaag ik daor ’t plòtsnaambordje van Ballekum tusse wè aander beschadigde verkeersborde staon. Daorbé ston geschreeve: ‘Vuurwerkschade 2007: 30.000 euro!’ Mee dè’k dè zaag, kreeg ik me toch kaoi zin! Witte dè die kreuges rottroep bé-j-ons vur ’t huis d’r ’n òlling week geleege hebbe! ’t Opruime daorvan zit dus nog nie in deze prijs meegereekend, ok nie! Tien wó nog ’n bèkske koffiè gòn haole, vur ie nor huis fietste, mar ik ha d’r innins hille mòl gin zin mer in.

‘Worrum hedde nou innins zó de pèst in,’ vroeg ie, toen we trug nor D’n Dunge reeje.

‘Um dè verrèkkes vuurwèrk dè mennen aauwjaorsaovend toch al zó verpèst hi,’ bromde-n-ik.

‘Och,’ laachde Tien, ‘dè bietje, dè makt hier toch niks! Gé wit zeeker nie hoe wijd ze hier over de orspronkeleke begroting zen gegaon bé dezen baauw!?! Nee, gullie zult ès gemintenare nog lang moete mèrke dè Gèssel gèire de groote boks òntrekt.’

’t Klonk nogal drèigend, mar ge wit onderhand wèl wè vur ’ne vrèilkloot Tien is.

Toen we thuis òngedrùpt kwame, vroeg ons Bèt: ‘èn?’

‘Schón,’ zin ik, ‘heel schón’.

‘Duur,’ riep Tien, ‘èn hille mòl op de verkeerde plòts.’

‘Tja,’ zuchtte ons vrouw, ‘’t zal nie meevalle um in Mirroi gruts te gaon op ’t gemintehuis òn d’n andere kant van Gèssel.’

Wijs woorde van ons beeter helft.

DUTSELDOOZEGEDOE ÈN KNOESTERIGHÈID

Tien èn Ant kwamen ons vertelle dè ze 't nééj jaor goewd ingezet han. Mar ik zaag òn de snuut van Tiene dè-t-ie nie mènde wè-t-ie zin. Hij zaat nog wèl te knikke toen Ant vertelde dè ze nor de Bossche mèrt geweest ware èn daornao nor de kèrststal èn de Zuujte Moeder in de Sint Jan èn dè ze daor mar wir 's 'n por karskes gestókt han, umdè ze 't nééj jaor toch zonder al te veul trammelant gehòld han. Ons Bèt vond dè heel goewd, zin ze, dè ha ze èiges ok alle jorre nog gedaon. 'Ge moet oew zeegeninge blijve telle, zeeker op onzen aauwer.'

Tien ha op 't èind Ante verhaal toch nog arig bedùrve dur te zegge dè hullie Ant daor in D'n Bosch nog 'n lillek 'senior moment' gehad ha. Tien zin dè op z'n Engels èn toen ons Bèt daorvan vrimd op moes kéeke, zin ie gaauw: "dutseldoozegedoe' za'k vur aow dan zegge." De ons keek smerrig èn zin mee: 'oo, dè's dan zeeker allennig vur vrouwvolk!' 'Ja, in dees geval wèl,' mènde Tien strèijelek. 'Wij ware nò de Sint Jan lèkker in zón serre òn de Parade gòn zitte onder de wèrm lampe èn daor han we 'n goei breujke èn soep besteld. Mar ons Ant moes ok nog hog-noddig èn dùrrum din ze vlug efkes nor aachtere. De soep èn 't breujke kwamen al rap èn 't smakte verdùld goewd, mar ons vrouw kwaamp mar nie trug. 'n Half uur lötter waar ze d'r nog nie èn ik hagget men al op èn 't heur ston gelijk kaauf te worre! Ik begos te denke dè d'r goewd iets mi de ons fout zó kunne zen gegaon.'

'Hoe kwaamde d'rop,' greens de ons d'r gaauw tussendur.

'Ik mènde ons vrouw krèk te gòn zuke, toen ze trugkwaamp òn ons tùfelke. Èn lillek keijke! Toen ik vroeg worrum ze zó lang weggebleeve waar, bromde ze dè ze zó wijd aachterin waar geweest dè ze de weg nie

mer trug ha kunne vejne. ‘Dan vraogde toch de weg,’ din ik ’r mee teegenin, mar uurst ha de ons ok nog mi ’ne klink op de plee ligge vèchte. Die wó de deur nog nie mer ope make al hadde’t gèir! Èn toen ze eindelijk toch ùit dè stinkhok waar, ha ze ginne kant mer gewete. ‘Ik wies glad nie dè’t hier zó groot waar èn ik wies ok nie mer wor gé zaat,’ ha Ant geklaagd.

‘Ge moest toch nog wete dè wij hier in de serre onder de wèrm lampe zen gòn zitte,’ ha Tien toen geprobeerd èn Ant ha onneuzel gezeed: ‘is dees dan ’n serre?’

Tien ha nog wè naogegreenze, mar umdè Ant daor allennig mar sjegrenniger af waar geworre, ha-t-ie mar wijer stil gehaauwe. Honger ha Ant niks mer gehad èn ’t breujke èn de kaauw soep ha ze half laote staon. Nee, ùitèindelek waar hulliejen uurstee keer in ’t neij jaor nor D’n Bosch gin suukses gebleke, ok al waar ie zó goewd bedoeld geweest.

Èn in zón gevalle is Tien toch ’ne lilleke knoesterige knook, mènde ons vrouw èn zé mag dè zegge, vejn ik, want Tien moet alted deurdramme. ‘Nee, ons Ant is ’n heel goei vrouw... Witte misschien nog iemes die ’n goei vrouw hebbe moet?’ Kik, zóiets dè velt dan glad verkeerd bé de vròllie. Dè is goeie lompe praot vur maansvolk onder mekare erres òn d’n tap, mar daor moette gé nie mi ònkomme ès ons Bèt èn Ant in de buurt zen.

‘Haauwde gé gaauw stil, èigewijze klippel,’ vlamde de ons. ‘Wè hedde gé nie ammòl klaor gemakt de leste jorre!’

‘Van hum hedde noit gin goeds te verwaachte,’ zuchtte Ant, ‘somedes is d’r ginne grótttere knoest te vejne.’

Ons Bèt knikte instemmend èn ik hoopte dè Tien wijer z’ne kwèik zó haauwe. Gelukkig wier ie goewd zeeg van ’t kommentaar van ons wederhelfte.

‘We zulle d’r same mar ’s inne vatte op ’n goei kommend jaor,’ riep ik èn din nor de kèlder.

Ons Bèt nèijde wè worstebrood in de magnetron èn efkes lötter zate we geviere òn d'n eet èn d'n drank. Hil 't veurspel waar vergeete èn d'r wier gepròt over de reisplanne vur 't neij jaor.

'Veul fietse ès 't weer meewerkt,' riep ik vol overtuiging. Ons vrouw makte men nijschierrig mi: 'misschien dè we dizze keer wèl iets grótters in petto hebbe, vanwege aow kommend kroonjaor.'

'Misschien valt d'n himmël wèl umblig èn kreijge we allemòl 'n blaow mutske,' laachde Tien èn dè telde-n-ik wir wèinig, want ik ha gèir gewete wor de ons nor toe wó.

'Nee, we haauwe de spanning d'rin,' zin ze toen ze men vraogend zaag keijke.

'Ik denk dè ge mee meugt nor Madurodam,' grinnikte Tien èn ok daor ha'k wèinig begrip vur. Ant wies al wè meer, want die zin: 'nee, deze keer raoide dè noit, mar ik maag niks zegge.'

'Ge zul 't wèl nie mer wete,' mende Tien gemeen. Daorop viet Ant wir vuur: 'wè zedde gé toch 'ne lilleke lomperd! Al wies ik 't honderd kirres, dan kreegde gé 't nog nie te heure.'

We lieten 't reisdoel wijer mar gaauw ruste èn knaauwde stiekem òn ons worstebrood.

't Is stil ès't nie wèijt,' zin d'r iemes, mar d'r wier nie mer op gereageerd.

HUNDJES

Dur de wèrnte in dees winterdaag is de natuur lillek van slag, zegge ze èn dè's wèl degelek waor ok, want ons Bèt hi nou innins de lènte al in de kop gekrege. Ze wèstert mi schup èn bessem in de rondte dur d'n hof. Alle pèdjes moete dur heur ontmost èn ontblaojerd worre. Mi 'ne rooie zweetkop ès 'nen brandimmer kùmt ze af èn toe bin-negestùlleperd um 'n glèske wòtter te vatte. Efkes nòdderhand nèijt ze d'r wir mi frisse moewd op. Ik kan dè goedzat ònzien èn spaor m'ne rug in dees donker daag.

Nou ha ze de aauw hondekoi van onze Peer, die alwir 'n half jaor begraven èn wèl in onzen hof li, ok 's flink onder haande genomme èn dè waar hard noddig, want daor kwame de pèine vort òn alle kante tusse de teegels dur. De ons kos d'r èige daor goewd op ùitkure. Ik vroeg m'n eigen af of ze dè hok nou schón makte, umdè ze ok òn 'ne neijen hond denkt, mar dè geleuf ik toch nie.

Èn nou ik 't hier toch over hond heb, moet ik mar mee berichte over de konsternasie bé Tiene èn Ante worvan wèllie hier van de week te heure krege. 't Waar zoo dè Tien èn Ant 'n enkelde week of wè moessen oppaasse op dè verwend joekelke van hulliejen Erik. Ja, dè doen zèllie ès aauwlù alle jorre ès hullieje jonge èn z'n wefke gòn skieje daor erres wijd weg wor d'r nog sneuw kùmt te liggen in dees winters. Nou waar Nick, de klèine van Erikke, ok bé opa's èn oma's onder dak gerakt, want hundjes èn klèin manne loope mar in de weeg ès ge daor gienswijd in de sneuw wilt gòn lige valle, wánne.

Affijn, Tien zaat mi z'ne klèinzoon op de bank, toen dè klèin rotkèfferke in inne keer gemeen begos te gromme, umdè dè klèin jong meer òndacht kreeg ès hij. Daor din Tien me toch lillek teege dè klèin mirakel, dè begrepte. Bet dè klóthunje toch onverwaachs in z'n haand! Tien vloekte

èn sloeg in de alteròzzie dè rotjoekelke mee van de bank af. 't Vloog 'n hil èind weg èn jawèl hoor, begint dè onding me daor toch de hil tèt bé mekare te janke! 't Èrgste waar dè 't 'r nie mer ùtscheej mi joekere èn verdùlleme, toen zaag Tien dè't bisje nie mer kos loope. Oeioei, wè nou òngevange? Van èrremoei moes Tien mi 't slachtoffer van z'n geweld nor d'n dierrenarts. Èn wè denkte? Heeget toch bèij z'n enkelbèndjes gescheurd! D'r moes geopereerd worre èn gespalkt. 't Ha hil wè in, vurdè 't gelijk gebeurd waar. Toen Tien nò 'n uur of anderhalf bé d'n dokter wegdin, ha-t-ie 'n reekening op zak van bekant driehonderd euro! Daor zen Tien èn Ant èiges ok 'n por daag ziek af geweest.

't Gonk Tiene wèl gruwelek òn z'ne nier! Zeeker nou-t-ie pas èiges ok nog heel ongelukkig op z'n gezicht gevallen is, worbé-t-ie 'nen taand vur ùit z'ne mond verlorren hi. D'n tandarts hitem al veurberèid op 'n implantaat. Dè zal ok nog um èn naobé de vierhonderd euro koste, zin ie. Nou mènt Tien dè-t-ie dè gat mar vort mooi zal laote zitte, want z'n fortuin hi-t-ie toch al lang gemakt, zi-t-ie, mar daor wil Ant niks af wete. 'Ge lót 'r wè òndoan èn ge gòt hier nie vur schandaol ligge loope,' gréénst ze èn ons Bèt gif heur gelijk. 'Mi zón gat in oew bakkes zódde nog veul laast van valsens trek kunne kreijge,' laacht ze vol leedvermaak.

Nou hompert dè joekelke nog 'n half week bé Ante dur d'n hèrd. Van Tiene moet ie nie veul mer hebbe. Wè zulle ze daor bleij zen ès de spalk d'r strakke af kan èn ès dè blafferke bé hullie de laon ùit is... Mar overmèrge kùmt hulliejen Erik pas trug van de wintersport èn hog of lig, de kommende week moet Tien nor d'n tandarts.

'Ès ge over dè hunje schreijft,' riep ons Bèt, toen ze men mi de pèn bezig zaag, 'dan hegget ok mar 's over dieje stomme módde van de lesten ted.' Ik keek op èn zin dè'k heur nie kos volge.

'Bè, 't hoef hier toch nie gèkker mer te worre mi die chiwawa's of hoe al die friemelhundjes ok meuge hèite.'

Nog wies ik nie wor ze hene wó.

‘Gé leest zeeker gin krante, gaperd,’ greens ze toen. ‘Ge het die foto’s mi die klótdinger mi jepunnekes èn overjèskes òn, zeeker hillemòl nie gezien!’

Toen drong ’t toch eindelek tot me deur, ja. Pas ha’k ’ne krant vol foto’s gezien van alle meugeleke móddevolk mi òngekleejde dwèrghundjes èn daor doelde de ons op.

‘Gos ja, ik zie aow al loope mi zón opgedirkt haorig drülleke in oew tasje,’ grinnikte-n-ik, ‘hillemòl volges de leste módde.’

‘Ge mènt toch zeeker nie dè’k zó gèk ben dè’k òn die stommighèid meedoe,’ siste de ons trug.

‘Zund,’ zin ik, ‘anders han we hier innins mooi dúbbel bewaking in huis gehad.’

De ons din krèk of ze men nie snapte.

INTIMITEITE

Ons Bèt waar tusse de bùie deur efkes òn de kùir geweest èn dè waar mar slècht bekomme. Ze waar kaol verwèijd èn haget 'r wir nie dreug af kunne brenge. Ze klaagde over de miezerreegen, d'n dunne wend èn 't ongerakt winterweer. Ze kroop knoorzend bé de kachel èn durrum zette ik mar gaauw 'n bèkske vur heur. Èn ès ge nou denkt dè de kaoi zin daorvan over rakte, hedde't mis. Ze bleef mar bromme èn moppere èn toen ik overbóddig vroeg of ze d'r èige nie goewd vuulde, kwaamp 't los... 'Op al men verjeurdaag he'k nog noit zóiets meegemakt!'

Oei, ik verschoot efkes èn vroeg m'n èigen af of ik heure verjeurdag vergeete waar, mar ze waar gelukkig nog lang nie jarig èn durrum zin ik: 'wilde vort twee kirres per jaor verjeure of zoo?'

Ze keek lillek èn zin niks. Toen ik òn m'ne koffie lùrkte, kwaamp 't 'r innins ùit. 'Hierteegenover is d'r 'n vrouwke sestig geworre èn die hi vur d're verjeurdag 'ne spiksplinterneijen auto gekrege! Die ston daor mi strik èn al vur de deur!'

'Oo,' zin ik, 'd'r zen d'r alted die de mèrt bedèrve, mar dan zal dieje mins van heur wèl nie mi boere z'ne kost verdiene... Mar hadde gé gèire 'ne neijen auto wille hebbe dan?'

'Nee, mar ik moes 'r innins òn denke dè'k van aow eigelek noit iets van bezunders op men verjeurdaag heb gehad.'

'Tja,' zuchtte-n-ik beleedigd, 'dè's mar krèk wè ge bezunder wilt noeme.'

Ik waar lillek op m'ne start getròje èn zaat te prakkezeere wè'k ze dur al die jorre zoo ammòl al nie ha gegeeve. D'r ware toch wèl heel bezunder dinger bé, mèn-de-n-ik, mar ik din nog gin ticht mer um daormi op de proppe te komme.

Ik docht, ‘blaost ’m mar op’, want ik kos mi heure klèts eigelek hillemòl nie geschorre zen.

Zódoende zate we bèij ’n bietje te pratte. Daor waar ’t ok ècht weer vur. Buite wèijde de takke van de beum èn de reegen klètste teege de ruite. Wij wiere dur dè stùrmèchtig geweld niks vroleker.

Gelukkig kwame Tien èn Ant hier smiddes wir òn èn dè zùrgde d’r vur dè we ons gedachtes eindelek ’n bietje verzette. Ik waar grif bleij dè zèllie de stùrm getrotseerd han.

Tien ha hil verhale over ’ne wethaauger bé hullie in de buurt die z’n haand nie thuis ha kunne haaue èn die nou vervruugd ùit z’n funksie moes stappe.

‘Oo, ha-t-ie zeeker òn ’t vrouwvolk gezeete,’ nijschierrigde ons Bèt mee. Mar dè waar denkelek toch nie ’t geval, mènde Ant.

‘Nee, hij ha veulsteveul gepruufd èn toen waar ie gewoon handtaastelek geworre, ok nor maansvolk wor ie ’t nie mi ins waar,’ vulde Tien òn.

‘Nou, d’r zen d’r anders veul die mèine dè ze d’r èige vanalles kunne pèrmiteere ès ze ’n hogger funksie bekleeye,’ gonk de ons wijer èn mee moes ze vertelle dè ze vruger op school nog dur zónnen aauwe frater zówè umhèlsd wier in de les èn dè ze ès durske dan bekant flaow viel van de segarelucht èn de kaoien òjem. Ok kwaamp ze op de proppe mi ’t feit dè ze nog oit op de bank ha gewerkt èn dè d’r daor ok vur direktur spulde die de jong mèidjes gaauw in d’r kuntje moesse neijpe ès die in de buurt kwame.

‘Ja, mar dè wordt toch ok dik zó overdreue,’ mènde Ant.

‘Kekt mar ’s nor Lubbers. Die hi d’r misschien ok wèl oit een ’n klèpke op d’re schaauger of d’r kont gegeeve...’

‘Nee,’ mènde Tien, ‘dan is dieje Clinton toch ’n veul beeter verbild. Die spulde mi meide èn sigare! Èn ik wies nie ins dè-t-ie rókete!’

‘Dè hi-t-’m ès prizzidènt wèl de kop gekost èn daor hi dieje wethaauger dus niks af geleerd,’ riep ons Bèt.

‘Ho nou ’s,’ verbeeterde Tien heur, ‘van de wethaauger èn meide weet ik niks èn daor wordt ok niks afgezeed, zo wijd ik weet. Ze hen ’t enkelt

over ‘schermutseling in de kroeg nò de kèrstborrel’ èn ik denk dus dè ze mekare ’n klap of ’nen daow gegeeven hebbe.’

Toen begos de ons zoomar innins wir te klagen over ’t weer. Ant èn Tien waren ’t mee mi heur ins. ’t Waar klooteweer. Èn han wij dè nou ok?

We ware benijd wè d’r nou zó komme.

Mi die wèrm winterdaag van de lesten ted kosse ze toch zó slècht slaope, jirremiejeerde Ant. ‘Ja, vruger dan dinne we in zón geval nog wèl ’s wè speule èn dan sliapte nòdderhand dik toch wir goedzat,’ bekende ze gaauw.

Daor viet Tien mee vuur op: ‘nee, wij gòn daor teegesworrig snaachs nie mer ligge te rollebolle èn èrremoeie,’ riep ie, ‘ik zeg in zón gevalle vort mee teege de ons, dè ze mar ’ne kwak paracetamol moet vatte!’

D’r wier hard gelaache.

‘Mar dè’s nou toch wèl hil iets anders, want eigelek hedde gullie ’t nou innins over ‘gewenste intimiteite’,’ grinnikte ons beeter helft.

HULPSTUK

Och, wè he'k toch afgezien mi al dè nat rotweer van de lesten ted. Ik heb in gin teije zónne laast gehad van m'ne gewrichte. Dùrrum he'k nogal 's 'n wèrm bad gevat; dè wil nog wèl 's 'n bietje verlichting geeve, mèin ik. Mar nou kreeg ik 'r 'n probleem bé: ik kos bekant nie mer ùit dè aauw ligbad van ons komme! Dus ik dè mar 's teegen ons beeter helft verteld. Die wies daor wèl raod op. Ik moes Tiene mar bèlle, want die kos dè dan mooi in ons badkamer make èn zé din smèires nor 't dùrp èn kwaamp smiddes trug mi unnen 'Badewannenhaltgriff'.

Tien zó saanderdaags wèl efkes komme mi al de bórrer die-t-ie ha èn dan zó-t-ie dieje neije steun vaast komme zette, want ik heb èiges vur die sort dingere 'n por lilleke linkse haand.

Smèires ston Tien hier op de stoep mi al z'n geridschap, want ge kunt van z'n afsprake op òn.

'Nou, wor hedde oewe neijen ònwinst,' vroeg ie òn ons vrouw, toen ie de koffie op ha.

Die din nor aachtere èn kwaamp mi 'n wit geval in de plestiek vur d'n dag. Ik vond 't wèl vrimd dè daor hillemlò gin bouten of schroeve bé zate, mar dè waar vur deze neijen badhandgreep mi zen spissjaal systeem nie nóddig, verkondigde de ons vrolek èn vol overtùiging.

Toen ik 't grèij ùit de plastiek ha, zaag ik dè't unne witten beugel waar die mi groote zùignappe op de teegels geplèkt moes worre.

'Èn gé mènt ècht dè dees stèrk zat is vur ons?' vroeg ik ongeleuvig.

De ons knikte. Tien schudde z'ne kop meewarig. 'Ik denk dè diejen beugel dan vur badkùipe in Biafra gemakt is,' zin ie dreugweg.

‘Wè zedde toch ’n doos,’ bromde-n-ik èn laas dè ’t ding ‘nur als Gleichgewichtsstütze geeignet war’. Ik greens over zóveul onneuzelighèid. ‘Dees is hógùit ’n eevewichtssteuntje...’

De ons gaaf ’t nie af: ‘ik heb goewd gevraagd nor unnen badsteun vur aauw minse,’ zin ze.

Ik von ’t stom! “Es darf auf keinen Fall mit dem gesamten Körpergewicht daran gezogen werden” sti hier te leeze. De ons keek glaozig menne kant op èn ik vertaalde: ‘ge meugt ’r in gin geval mi hil oew lijf òn gòn hange... èn gé al hillemlò nie!’

Tien knikte èn laachde: ‘ik zie ons Bèt al òn dieje zùignap hange.. Ik wed dè de teegels van de muur komme..! Mar ge kunt ’m nog wèl gebrùike um oewen handdoek òn op te hange.’

Ons Bèt hòlde beledigd d’r schaausers op, greens: ‘hij is ok mar vur aow’ èn din nor de geut.

Ik gonk mi Tiene nor de loodgieter op zuuk nor ’nen ècht geschikten badsteun.

‘Dees gebrùike ze teegesworrig in alle verzörgingstehuize,’ verkondigde de loodgieter en ie wees op unne stevige witten beugel.

‘Die moete gé dan hebbe,’ smiespelde Tien streijelek, ‘kunde vast wenne!’

Ik bestelde de neije witten Ergogrip. Vur de boutte moesse we nor d’n boerrenbond, want die zate d’r nie bé èn de loodgieter zin dè de monteurs al dè grèij mee han in d’re wage.

Bé d’n boerrenbond kregge we de paassende plugge èn boutte nètjes òngepaast. ’t Hil grapje kostte alles bé mekare al wèl veijfèndèrtig euro, mar daor zin ik mar niks af.

Tien zó-g-’t bé-j-ons ’s gaauw vur mekare make, zin ie. Hij kwaamp mi ’n groote kloppoor èn ’n stel bórrekes in verschillende maote vur d’n dag. Ik moes in bad gòn ligge, mèn-de-n-ie, want dan koste ’t beste zien wor ge dieje steun ’t hardste nóddig had.

Ikke dus in de kùip mi m’n krèmmige knoke èn ja, Tien ha gelijk; zoo kos ik persies òngeeve wor diejen beugel ’t beste van paas kwaamp. Hij

teekende de gòtjes vur de bouten af op de teegels èn daor begos ie òn z'n karwèij.

Ha-t-ie nou mar uurst mi 'n klèin bórke vurgeboord, mar nee, 't moes d'r mee mi duvels geweld nor toew. Hij waar nog mar amper òn de gang of daor vloog al 'n stuk teegel de kùip in.

'Kreg nou wè,' kreunde Tien die gespanne aachter de boor zaat.

't Uurste gat waar wijd van nètjes, mar 't waar d'r. Daor zón misschien wèl twee pluggen in moete...

Hij begos òn 't onderste gat. Amper ha-t-ie d'n teegel dur of daor gonk de lamp ùit èn viel de boor stil. Alle stroom ùitgevallè!

Ha-t-ie vergimme toch de illektriese lèijing gerakt. Daor kos ie niks òn doen, vond ie èn ik gaaf 't nie gèire toe, mar hij ha gelijk. Ik wies ok nie wor diejen illektriesen draod krèk liep.

Nou zó d'r 'nen illektrizjien bé moete komme... Ik ha d'r in ons meeterkaast unne neije stop ingedrèjd èn innins din alles 't toch wer.

'Wè'n geluk,' riep Tien, 'we wete innins wor we nie moete bore!'

Ik waar d'r niks over te spreekè.

'We gòn dieje wandbeugel 'n bietje hógger zette. Kik,' zin ie èn ie teekende opnijt de gòtjes af èn begos wir te boren èzzof d'r niks gebeurd waar. Nou din ie wèl vort mi 'n klènder boor 't begin make èn alles verlièp wonderwèl. Hij ha d'n beugel d'r op zitte èn die zaat ècht muurvaast. 'Daor kan ùllie Bèt grust mi d'r vol gewicht òn gòn hange,' riep ie tevreeje.

'Roept dè nou mar nie hard,' vlakke-n-ik af. Ik zoog wè gruis èn stof op èn zin dè de stukadoor nog moes komme um die uurste gaoter dicht te make.

'Ge kunt beeter unnen teegelzetter vatte,' docht Tien, 'want mi inne neijen teegel is 't gelijk gemaakt.'

'Mar 't zal nie meevallè um zónne zèlfden teegel van vijfzig jaor geleeje te veijne,' zuchtte-n-ik. 'Dè witte noit, zón spissjaal teegels leijke de dees men toch nie.'

Daor waar ik niks vereerd mi.

We vieten 'n bèkske, Tien pakte z'n geridschap in èn din 'weg.

VERRASSING!

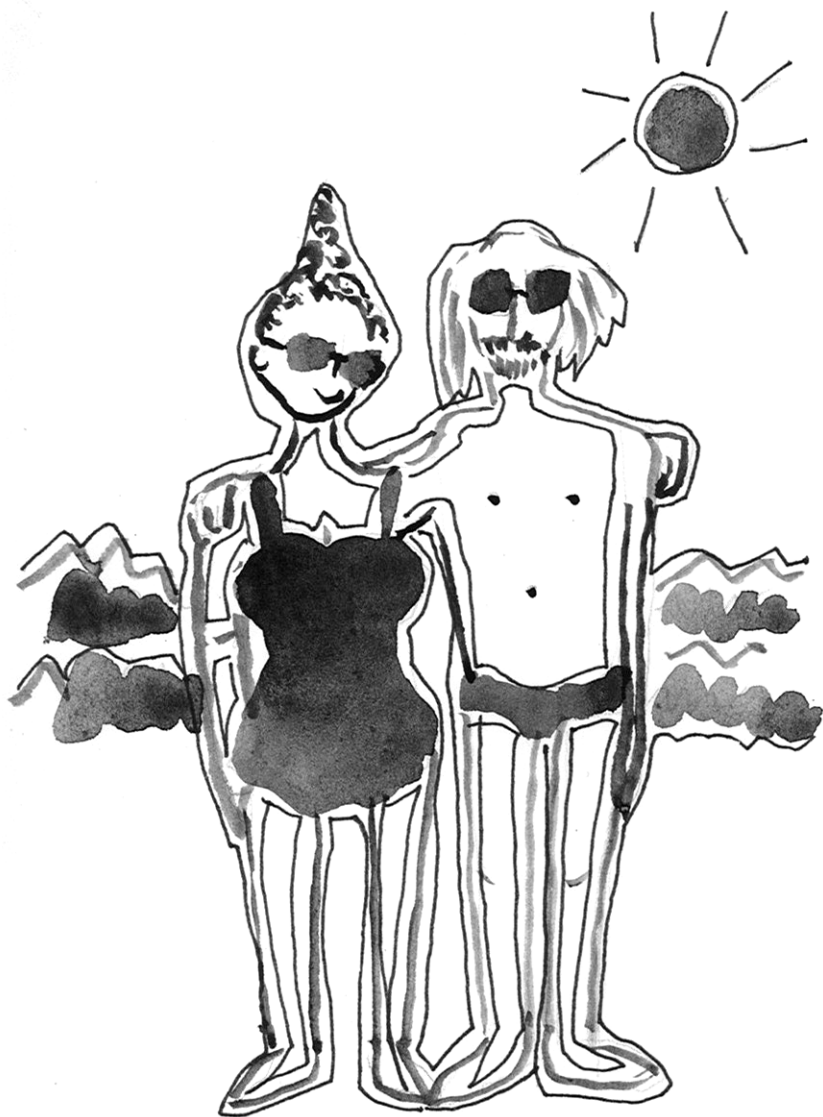
Dè wij nie skieje, witte wèl vort, mar ons Mrietje èn de jong doen dè wèl. Die gòn swinters mi alleman wir nor Oosterijk. Nou liet ons dochter van de week zien wè ze daor allemòl vur òngeschaft hebbe. ‘Moette gullie al dè grèij òn?’ vroeg de ons ongeleuvig. ‘Oei oei, ik moet ’r nie òn denke dè’k vur die lift in de kaauw wir in de reij zó moete gòn staon.’

‘Dè hoofde gé ok nie mer,’ mopperde-n-ik trug, ‘mar vur minse van de neijen ted is’t mar heel gewoon dè ge op wintersport gòt.’

‘Hurt daor dieje stijven hark, èzzof die ok nog z’n been zó gòn wille breeken in de bèrge,’ kèstste ze trug. Efkes lötter fleemde ze geheimzinnig: ‘nee jonge, wij gòn erres hil anders hene...’

‘Wè hedde toch geteijd,’ vroeg ik, mar zonder iets te zegge, din ze nor de geut. Ik begos m’n èigen af te vraoge, wè ze in d’r schild voerde. ’n Por weeke trug ha’k al geheurd dè ze iets gepland ha vur men kroonjaor, mar dè moog ik toen nog nie wete. Allennig Ant die wies ’t al èn die moog niks zegge èn dè din ze gerdooke ok nie. Ik docht dè’k misschien wèl ’n neij hundje van ons Bèt zó kreijge èn ik ha al deur laote scheemere dè’k dè beesje dan Nillus zó wille noeme. De ons ha de hondekoi nog nie zó lang geleeje opvallend grondig schón gemakt èn durrum docht ik dè’k misschien wèl ’n neij wakerke zó kreijge... Mar ’t kos ok goewd iets hil anders zen. Misschien wèl vur ’n por daag nor Bèls, want daor gòn we bèij gèire hene. Zoo zaat ik te rikraoie, toen de ons mi ’n dampend bèkske de kamer in kwaamp.

‘Ja, nou wor ’t ted dè’k oe toch mar ’s vertel over ons verrassing,’ zin ze mi ’nen diepe zucht èzzof d’r ’ne zwaore laast van heur afviel nou ze d’r gehèim gonk onthulle. Ik wier grifnijschierrig èn riep: ‘ja, vertelt mar ’s onderhand, vergimme!’

‘Nee,’ zin ons wederhelft, ‘dè moette gé nou raoje’ èn daor waar ik niks bleij mi.

‘’n Neij fiets,’ kreunde-n-ik.

‘Wè moette gé mi ’n neij fiets; ge het toch nog ’n goei,’ mopperde ze mee trug.

‘’ne Neijen hond,’ probeerde-n-ik. Ze schudde d’re kop.

‘Nee, ’nen hond kunne we nou ècht nie gebrùike.’

‘’nen Neijen auto dan,’ zin ik streijelek, umdè ze pas ha zitte klage dè d’r ’n vrouwke op d’re verjeurdag zón kedo ha gekrege.

‘Nee, ik ben nie gèk..., mar ge moet ’t wèl hil erres anders zuke. Iets wè ge nie verwaacht.’

‘Ja, dè’s hèndig gezeed, wè ik nie verwaacht, zal ik ok noit raoje.’

‘Nou allee dan, ik zal oe hèlpe; we gòn op reis! Ik heb ’n reis geboekt èn betòld, want ik docht, dan kunne we d’r in alle geval nie mer onder ùit èn dan moet ’t wèl durgaon..., of we moete lillek ziek worre; dan kunne we nog annuleere.’

‘Dè makt al ’n hil verschil; dan gòn we dus nor Bèls of nor ’n wèrm laand!?’

‘Nou zitte wèrm,’ knikte ze.

‘Bèls of Spanje of Italië of Griekeland?’

‘Nee, allemòl te dicht bé,’ zin ze.

‘Mar wè zulle we nou kreijge! Ik heb vurgend jaor nog geschreeve dè we noit mer vliege èn nou wilde nog wijer weg ès Europa?’

‘Ik docht dè we toch mar ’s inne keer... wijd weg moesse doen, want nou kunne we ’t nog.’ ‘Bali?’ vroeg ik, want daor ware we oit geweest èn daor ha ze zónne goeien aard gehad.

Ze schudde wir van nee.

‘Ammirrika of Kannida?’ probeerde-n-ik toen.

‘Wèrm,’ zin ze èn hiel me òn ’t lijntje. Ik kos ’t bekant nie geleuve; ons Bèt die noit nerres mer nor toe wil, ha dus ’n groote reis geboekt vanweges men kroonjaor èn mi ‘Ammirrika’ zaat ik wèrm...

‘Èn ge het zónne gloeienden heekel òn vliege,’ zuchtte-n-ik vol onge-
loof.

‘Ja, mar nou hen we dalek plòtse mi extra beenrùimte. Dè kost natuurlek
wir veul meer, mar dè moes dan toch ok mar vur diejen inne keer.’

Ik gaaf ’t op mi: ‘ik zó nie wete wè ge nou in oewe kop gehòld het, mar ’t
is dus zeeker nie wè-j-ik verwaacht ha. Gòn we nor familie?’

‘Nee. Za’k ’t dan mar zegge,’ zin ze èn laachde ès ’n klèin jong.

‘Ja, ès ge teminste wilt hebbe dè-j-ik ’t ok weet, zulde d’r mi vur d’n dag
moete komme.’

‘We gòn nor... Curaçao!’ glorieerde ze èn dè overviel me ècht.

‘Prachtig,’ krèijde-n-ik, ‘daor he’k alt al hene gewille, want ik ben vru-
ger nog verschèije Antilliane teegegekome, worvan ik nie weet wor ze
gebleeve zen èn ik heb oit nog stukskes meuge schreijve vur de krant
van de Antille, d’n Amigoe.’

‘Ja nèt,’ knikte ons beeter helft ‘èn ik heb vruger nog opgetrokke mi
Judith Wawoe die hier in Skeijndel bé de nonne op de kweekschool zaat
èn gienswijd alt vort lerares is geweest. Èn daor in Willemstad is ’t nou
28 grade èn dalek mi de karneval kregde nog ’s wè te zien, jonge, want
daor doen ze dè op z’n Braziliaans!’

Ik zaag de bilde mi veul mooi dansend bruin bloot al vur me op de praal-
wages die langs kwame deine mi Carribische muziek èn kreeg ’r zin in.
Dè ha de ons toch schón vur mekare èn dè waar ècht ’n verrassing vur
men! Ik viet ze mar ’s goewd vaast èn riep ‘mashá danki mi dushi!’

Toen ons Bèt arig begos te keijke, zin ik dè’k von, dè ze de zake ècht
goewd geregeld ha èn dè’k gruts op heur gonk. Zoo wó’k nog wèl dikker
verjeure!

‘Èn ès ze vraoge wor wij dè op onzen aauwen dag van doen, dan zegde
mar dè ge ’t gelijk verdiend het mi ’t schreijve van Klaas van Bètte,’ riep
de ons èn blies opgelucht èn laachend d’reu aftocht nor de geut.

FANTEZIE-FESTIVAL

‘Dè zal hil anders zen,’ smiespelde ons Bèt vanaachter ’n buukske èn ik wies nie worrover ze ’t ha. Toen ze men nij-schierrig zaag keijke, zin ze ‘vastenaovend op Curaçao!’

Ja, wè moes ik daor nou op zegge. ‘’t Zal in alle geval ginne kaauwen optocht worre krèk ès hier,’ gaaf ik heur gelijk.

‘Mar wè moete d’r toch vort vruug zen vur dè vliegtuig,’ zuchtte de ons toen, ‘al drie uurre vantevurre!’

‘Èn hedde gezien dè al oew pille, tandpasta èn opmaakgrèij in ‘hersluitbare’ zèkskes moete,’ riep ik.

‘’t Hoef nie gèkker mer te worre,’ klaagde ons vrouw.

Wij zate bèij ons èige zón bietje veur te berèije op de groote reis èn daor wiere we niks vrolek af.

Gelukkig kwame Tien èn Ant binnegevalle. Tien is firteg jaor geleeje oit op Curaçao geweest èn nou duu-t-ie krèk of ie daor alles af wit. ’t Klinkt ammòl zó èigewijs dè ons Bèt èn ikke daor nie goewd teege kunne èn umdùrrum han we ’t mar gaauw over d’n Balkumse karneval die wij dees jaor dus zón gòn misse. Tien èn Ant zón zeeker nor de smartlappe gaon, zinne ze èn dè brocht men op ’n idee.

‘Ze moessen hier mi die dol daag ’s ’n ècht songfestival haauwe,’ zin ik.

‘Dè zó dan dur onze lokalen umroep groot opgezet moete worre mi radio èn tillevizie d’rbé èn alles. Èn gelijk krèk ès bé ’t Eurovisiegedoe, mar dan van ammòl èige grèij. Ik weet al ’n heel goei prizzentaties:

Kaatje ùit de Gruunstraot! Ùit alle dùrpe van ons geminte moet inne jonge zanger of ’n zangeres komme èn dan gòn we keijke èn luistere wie ’t beste is. In elk plòtske moet toch wèl zón ònkommende stèr te vejijne zen èn ès’t hille mòl nie anders kan, dan meuge ze nog playbacken ok. Ès ze dè goewd doen hi gin man in de gater dè ’t nèp is èn de wirreld wil

toch belazerd worre. 't Zinge is natuurlek hillemòl nie 't belangrijkste. Nee, de puntetelling nò afloop, dè maak 't pas spannend. Dè's bé 't ècht songfestival ok alted; d'n hillen aovend zitte oew èige gruu te èrgere èn dan wor 't op 't lest nog zó harstikke spannend dè ge veulste laot in oewe nest terèchte komt. Stomme gèk dè ge zet...!

Die puntetelling moet nie in 't Brabants. Nee, ès ge zóiets doet, moette 't goewd doen; in 't Engels èn Frans dus, want 't klinkt natuurlek hillemòl nie ès Kaatje van de prizzentatie zi: "èn nou gòn we 's heure wè ze in Gimmende van 't Balkums liedje vejne." Èn dan klinkt daor van d'n andere kant: "dees is Jaan mi de punte ùit Gimmende." Zoo kan dè vanèiges nie.

Nee, ons mooi Kaatje zi: "Hello, Gemonde, how are you? May I have your votes, please?" èn dan hurde 't gekraak van de sateliet die krèk bove de knaal hengt èn dan zi Jaan: "Hello Ballekum, here are the votes of the Gemondian jury...: Gèssel: one point" èn dan zi Kaatje dè mee nao in 't Frans: "Zjestéllé: un point." Èn dan gi Jaan wijer: "Halder: five points." "Aldèr cinq points... Den Dunge: eight points... Den Duungén: huit points... Mirroi: ten points... Mirroi: dix points ! Jaan stopt efkes um de spanning d'r in te haauwe èn dan zi ze: "Ballekum: twelve points!" "Ballekum: douze points!"

Jaan slùit dèftig af mi: "these were the results of the Gemondian jury. Good night, Ballekum."

"Good night, Jane," zi ons Kaatje èn neijt 'r d'n horren op.

Èn zoo wint Ballekum dus ons èige songfestival, want ok van 't Mòskèntje èn van Mirroi kreijge ze nog 'nen hoop punte. Èn d'n Balkumse Sander zingt hillemòl òn 't èind van d'n aovend nog inne keer 't winnend liedje "Wor groeit de kól nog alt 't grótst? Ballekum hi de grótste, Ballekum hi de grótste! Wor groeit de kól nog alt 't grótst? Ballekum hi de grótste èn dè weegt 't zóorst!"

Kik, dè moete ze hier mi de karneval vort alle jorre doen, zón èige songfestival, ' zin ik.

Tien èn Ant zate men òn te gape mi ope mond èn ons vrouw is nog noit zó lang stil geweest. ‘Dè wil toch wè zegge,’ docht ik nog voldaan.
‘’t Is mar goewd dè wij dalek wijd weg zen, gé mi oew gèkkighèid,’ greens de ons innins èn dè viel men toch wir lillek teege.
‘Gullie zult daor gienswijd mi de karneval oew ooge ùitkeijke,’ verzeekerde Tien ons. ‘Een èn al muziek èn dans. Die medelanders van ons in de Carribische Zee hen gin songfestival nóddig um veul schik te hebbe.’
‘Daor zulle wij ’t dan mar op haauwe,’ docht ik.

GRIJS IS GIN PROBLEEM

Mi ‘al jorre moete wij nou heure dè wij ’n probleem worre,’ kwaamp Tien binnegegreenze. ‘Meer ès ’n kwart van sommige plòtse in Neederland hi vort pesjoen! ’n Kwart van de Neederlanders in 2040 zal ouwer zen ès 65, mar wè’s daor eigelek èrg òn?’

‘Nou,’ zin ik ‘de vergrijzing is vur de pollitiek ’n kolossal probleem... Alles wè grijs is, wordt negatief bekeeke èn afgeschreeve, want die aauw minse bove de 65 hen gin wèirde mer vur de gemeenschap; die koste enkelt mar gèld.’

‘Ja krèk,’ viel Tien in, ‘d’r wordt g’rdomme alt enkel nor de financieele kant gekeeke. Die minse hen d’r leeve lang betòld vur d’reen èigen aauwen dag èn ès ze zó wijd zen, wordt ’r van hullie ùitkeering ’n groot probleem gemaakt. Ze moete langer dur blijve werke èn langer premies blijve betaole. Mar wè ze hier nog steeds nie in de gater hebbe is dè we langer leeve èn dik kieze vur klèinder gezinne èn durrum komme d’r vanèiges meer aauw minse ès jong. Mar dè hoof hillemlò gin probleem te zen. Inteegendeel: van minse van onze leefted hoofde gé gin vandalisme èn criminaliteit te verwaachte. Wij slòn gin bushùkskes kepot èn wij zen gin voetbalvandale èn gin tasjesdieve. Wij gòn ok nie òn de drugs... of de peijn moet nie mer te verdrage zen...’

‘Ja,’ gaaf ik Tiene gelijk, ‘ès d’r minder minse komme, kreijsse we minder verkeer èn eindelek ok ’s minder files... Ok kùmt ’r dan vanèiges minder woningnood, mar daor hurde gin man over.’ Ons vrouw ha ons verhaal op afstand gevolgd èn toen ze d’r dienblad mi dampende koffie op de toffel parkeerde, zin ze: ‘verdorie, stopt mar ’s mi die doemdenke-reij. Èzzof we allemòl nò de 65 mee van die aauw verkalkte krùiers worre die alleen mar wille pofiteere van ’t leste stukske van d’r leeve.’

Ik gonk gruts op de ons dè ze mi zón slotakkoord op de proppe kwaamp. Ant ha nog niks gezeed, mar begos nou ok wèrm te loope. ‘D’r zen hier ’nen hoop instansies die enkelt oog hebbe vur jong volk. ’t Lekt nerres op zoowès d’r nirgekeeke wordt op minse die d’r hil leeve kèijhard gewerkt hebbe. Hoeveul zestig-plussers besteeje nie ’nen hoop van d’ren ted òn buurtvereeniginge èn aander sosjaal wèrk!?’

Ok dè vond ik ’ne goeien inbrenge èn knikte instemmend.

‘Umroep Brabant wit ok niks anders ès z’n èige te richte op volk dè nie nor hullie luistere wil èn daorbe doen ze d’r aauw vaaste luisteraars al jorre ’nen hoop te kort,’ moes Ant steuke. ‘Eigelek is dè gewoon discriminatie. Èn dan hebbe die lùì ok nog dik allemòl d’re mond vol van gelijke rèchte vur alleman. Zónne radio kan enkelt mar luisteraars kwet rake, want ze zen d’r vaaste klante gewoon nie wèrd.’

Wijs worde die we van Ante nie verwaacht han.

‘’t Kùmt eigelek mar op een ding neer,’ bromde Tien, ‘d’r is teegesworrig gaar gin respect meer vur d’n aauwerdom!’

‘Aauwerdom,’ riep de ons die in vùrm waar, ‘d’r zen vort veul minse die d’re kilomeeterteller probeere trug te drèije, mar daor doe ik nie òn mee. Ik wil gewoon hebbe dè alleman kan weete worrum wij d’r ùit zien zoowès we d’r ùitzien. Wij hebbe gerdomme nog dik over onverharde weeg gemoete..! Mar wè zen oma’s toch vort jong, sens ik ’r èiges bé heur...’

‘Aauwerdom..., ge wit dè ge oud wordt ès ge mèrkt dè’t of begint op te dreuge of begint te likke,’ zuchtte Tien èn daormi moesse wij wèl gelijk laache.

‘Mi d’n aauwen dag komde wèl vort in de edelmetale terèchte,’ brocht ik tussembèije, ‘gaauw taand, zilvere haor èn ’n looie gevuul in oew been...’

Tien mènde dè’t leeve veul hèndiger zó zen ès we geborre wiere mi de tachentig èn dan gelèijelek kossen aftelle nor de achttien.

‘Jong zen is mooi, mar oud zen is hèndiger,’ verkondigde Ant vol over-tùiging.

‘Hoe ouwer ge wordt, hoe minder ’t de moeite wèrd lekt nog erres op te gòn zitte waachte,’ kreunde ons beeter helft innins, ‘mar ge bent pas ècht oud ès oew vruger klasgenoot vort zó grijs èn verrimpeld zen dè ze aow nog ginnins nie mer trugkenne.’

‘Dè hi ze onthauwe van de leste reünie,’ docht ik mee, mar ’t kwaamp wèl schón van paas.

‘Ge het op oewen aauwen dag niks mer te laache ès ge gin schik kunt hebben um de dinger die oe teegezitte,’ fileseferde Ant.

Tien hukte mee in mi: ‘uurst vergitte de name, dan vergitte gezichte. Dan vergitte de rits van oew gùlp umhog te doen èn dan, och jikkès, vergitte vort dieje rits umblig te doen...!’

‘Ons klèinkeijnder mèine dè wij de oudste minse zen van de hil wirreld... èn ze hen wèl ’n bietje gelijk. Wij zen vort zó wijd dè we nie mer liegen over onze leefed mar d’r over begienen op te schùppe,’ grinnikte ons Bèt.

‘Ja krèk,’ stemde-n-ik in, ‘grijs is gin probleem; grijs is ’n groote gunst, gordjuu! Ès de pollitiek dè nou ok nog in de gater kreg, kan ’t enkel mar beeter worre.’

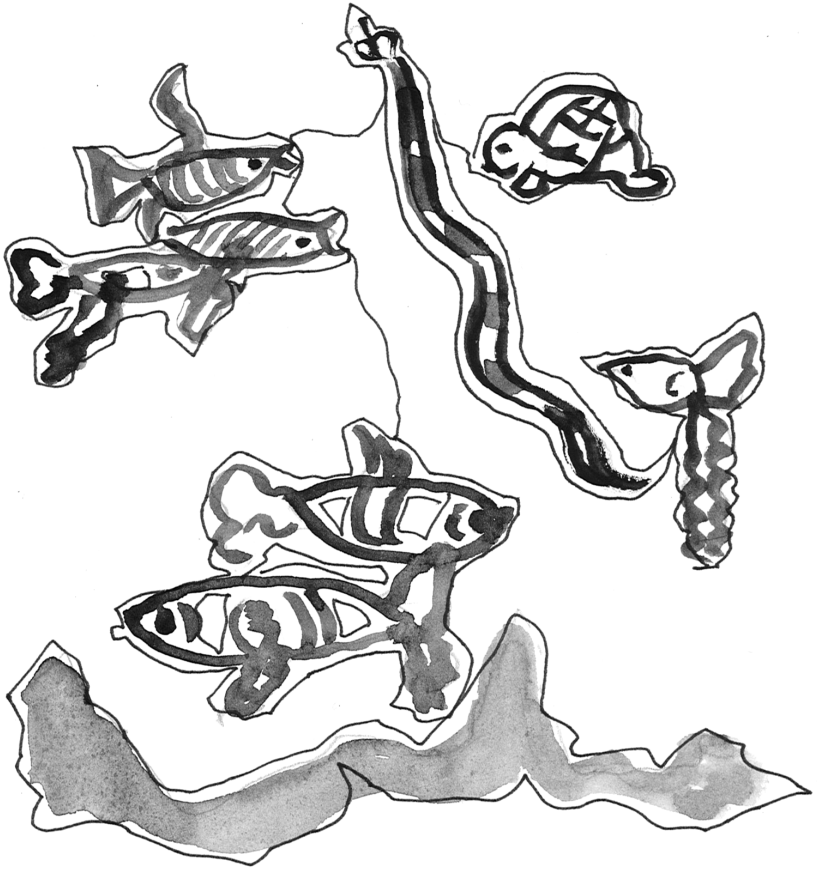
KLEURRIJK CURAÇAO!

Ons Bèt ha dus vur menne verjeurdag 'n reis geboekt nor Curaçao! Een van de grótste verrassing van m'n leeve is dè geweest, want die van ons hi al jorre beweerd dè ze noit mer op reis wil èn al zeeker nie mi 'n vliegtuig. Èn toch is 't nou gebeur...

We vlogen op ted èn dè viel niks teege, want we ha 'n al zóveul trieste èn verontrustende verhale geheurd over vertraginge èn kontroolegedonder. Toen d'r zónne mins in uniform van de bemanning dur ons vliegtuig kwaamp, vroeg ons vrouw innins: 'vliegenier, hoe hiet ons vliegtuig eigelek?' 'Och, mevrouw, deze kist is 'n Boeing 747, maar 'n naam heeft ie niet meer, want ze is al zo vaak overgeschilderd!' Dè antwoord van 't uniform vonne wij eigelek niks geruststellend. In ons vliegtuig moes ik wir laache um de veiligheidsinstruksies. De stewardesse dinne dè nou nie mer èiges, mar 't kwaamp op tillevizie. Dalek vloge we op zón tien kielemeeter hogte mi 'n snelhèid van 900 kielemeeter per uur èn ès we dan per ongeluk umblig zón valle, kosse we toch allemòl nog wete wor ons zuurstofmaskers èn ons zwemveste ware èn wor we in geval van nood op ons leste glijbaan kosse komme! Ik zin d'r mar nie veul van, want ons Bèt hagget dur d'n teegeliggende straalstroom èn de turbulènsie toch al nie breed.

'Hij hi mar 'ne kaoie weg ùitgezocht,' klaagde ze. We hurde dè we zón aachtduuzend kielemeeter vur de boeg han èn zeeker wèl tien uurre onderwege zón zen.

't Waar hèlder bove Engeland èn Ierland èn ok boven 't groot wòtter, mar wijer zedde gaauw ùitgekeeke, vond de ons die wir bé 't rumke zaat èn mee in slaop viel. Op ons hogte waar 't buite vijfzig grade onder nul èn dè geleufde-n-ik aachtermekare, want de ijsbloeme kwamen op de ruite.

We vlogte teege d'n ted in; op Curaçao waar 't veijf uurre vruger ès bé-j-ons.

Mi de tusselanding op Aruba waar de ons niks bleij.

'Ze han toch 'n rêchstreekse vlucht beloofd,' mopperde ze.

Op Curaçao waar 't wèrm èn 't wèijde. Ons buske ston al klaor um ons nor Kura Hulanda te brenge, 't veijf stèrre hotel van Willemstad-Otrobanda. Ja, de ons ha deze keer nerres nor gekeeke. We ware muug mar voldaan, toen we efkes lötter mi 'ne welkomstdrank nor ons èige hùiske gedirigeerd wiere. 'Hier is de wirreld krèk andersum ès bé-j-ons,' krèijde ons vrouw. 'Hier fluite de veugelkes in d'n donkere èn dè doen ze bé-j-ons smèires!'

'Dat zijn geen vogels mevrouw, maar boomkickers,' zin de gids. Daor wier de ons stil af; fluitende kikforse! Wè ston ons dalek nog ammòl meer te waachte?

We han 'n prachtige gekoelde luukse kamer, 'n prima bed èn 'n schón badkamer. Op d'n tillevisie hurde we 't zjoernaal in 't Papiaments. Vlug Spònsèchtig gebrabbel vur ons worrin geregeld Nederlandse woordjes opdoke, zoowès 'eigelek', 'stoel', 'goedkeuring' èn 'slotverklaring'. Veul kosse we d'r nie van volge. We sliepe goewd, mar smèires greens ons vrouw mee: 'zulde alt zien; gòn we ok inne keer nor Curaçao, steuget daor te reegene!'

Ik kos 't nie goewd volge èn umdùrrum zin de ons; 'hedde gé zeeker nie geheurd; 't hi hier hil de naacht gestortreegend.' Ik kos 't hille mòl nie geleuve èn schoof de gerdeijnen ope. 'n Stralend blaow lucht laachde ons toe. Pas toen kreeg ons Bèt in de gater dè ze d'n hille naacht de airconditioning geheurd ha.

't Ontbijt van onzen uursten dag beloofde alle goeds. We zate nog nao te geniete toen 'ne feloranje vogel strant op ons tuffelke landde èn mi 'n gestole suikerzèkske de palmboom boven ons in din. 'Dè waar d'n diabetischen huiestroepiaal,' zin de dienstster mi 'ne laach.

We gonge lèkker bé-j-ons èige zwembad onder de palme ligge, want wies ons Bèt, ge moest hier verrèkkes ùitkeijke dè ge nie verbrandde.

Rond 't bad stonne de bougainvilles èn de Chinese rooze volop in bloei.
't Waar paradijselek van tèmperatuur èn umgeving.

Innins wiere we overvalle dur iets wè ùit de beum boven ons kwaamp
gevalle èn lillek stonk. Ons beeter helft ha krèk 'ne klodder op heur bad-
pak gevange èn din greijnzend 't wòtter in. Zate daor boven ons toch 'n
por prachtige gruun leguane d'n boom kaol te freete! We verhuisden ons
bedjes nor 'n por aander beum èn vergate ons kennismaking mi vallend
mès mar gaauw.

Van eete èn drinke waar 't goewd. Hier werkte ze nog mi guldès èn
kwartjes, dùbbeltjes, stùivers èn cènte èn dè gaaf de ons zón aauw ver-
traowd gevuul.

't Is hier gelijk veul hèndiger èn goeiekópperder ès bé-j-ons,' knoorsde
ze tevreije. Willemstad wordt òn alle kanten opgeknappt èn oogt vrien-
delek èn schón. De mèrt is een èn al kleur. De bediening is mistal 'n
bietje sloom èn laks, mar dè hurt bé 't volk èn 't klimaat, zúmme mar
zegge èn 't is goewd dè de miste leidinggeevende d'r nog alt Neederlan-
ders zen, docht ik zoo. D'r liep veul veilighèidsvolk rond, mar van de
èchte criminaliteit hen wij daor gelukkig niks mee gekrege.

De zee is d'r zó ongeleuflek blaow èn mooi! Blaow is blekbaar de lieve-
lingskleur van veul minse daor, want d'r liepe veul vròllie rond in alle
meugeleke blaowèchtige variaties. D'r zitten ok zó veul prachtige kleu-
rige visse èn vogels. We liepe langs muurre van rood, blaow èn pèirs,
langs hegge van kaktusse èn reije van palme.

De carnaval waar een èn al dansende kleur èn vrolekhèid op lèkkere
wèrme Latijns-Ammirrikaanse muziek, mar hillemòl gin praalwages èn
ok gin kroegefiste. Ons Bèt vond blaow kennelek ok prachtig, want ze
din de twidden dag iets òn worrin ze op 'nen blaowe wolk leek. 'Vende't
schon?' vroeg ze òn men.

'Ik zal 't mar blauw-blauw laote,' zin ik.

't Wèijde d'r alted èn dè waar mar goewd ok; anders waar 't veulste heet
geweest. Ès 't al 's efkes reegende, dan waar 't snaachs. We zage lùì
leguane, schón hagedisse, geelgruun parkiete, óllieklurrige kolibri's,

musdûifkes, treurdûive, dûive mi 'ne zonnenbril op èn leegers van troepiale èn aander suikerdiefkes. Hil mooi bruin mèidjes mi lilleke piercings èn de langste òngeplèkte witte nagels die ge mar in kunt denke.

Toen we op de mèrt mi 'n Antilliaans vrouwke òn 't buurte rakte, zin ze dè ze veijf taole spraak: Papiaments, Spòns, Portugees, Engels èn Nederlands.

‘Dan doen wij niks onder,’ kètste ons vrouw mee trug, ‘wij spreek vloeïend Brabants, Nederlands, Engels, Frans èn Duits.’ 't Vrouwke vroeg: ‘Brabants?’

‘Ja,’ riep de ons vol overtuiging, ‘dè is 't Papiaments van 't zùije van Neederland!’ Mee hurde we 'n blond vrouwke vlakbé ‘houde’ roepe èn daor moes ons Bèt meer af wete. Bleek dè toch de vrouw te zen van de saxofonist die bé 't terras ston te speule! Zé kwaamp ùit Veggel èn hij ùit Èrp. D'r worde natuurlek mee z'n best gebuurt, dè begrepte.

We hen gezwomme in de Blaauwbaai, in de Knipbaai, in de Jan Thielbaai èn bé Kalkhi Playa èn overal waar 't onbeschrijflek schón. Ons Bèt hagget geweldig nor d're zin èn hi zèlde zóveul wötter gezien. Alle daag laag ze te dobbere in dè zout wötter èn ze keek zó tevreije rond nor al dè bloot. D'r waar veul topless èn efkes waar ik bang dè ons Bèt ok nog òn dieje módde mee zó gòn doen, mar gelukkig waar ze veulste bang vur zonnenbrand èn die jonges van heur bleve dùrrum goewd in de koi. Aachteraf snap ik dieje tevreije snuujt van de ons wèl, want d'r ware hier nog zat veul gróttter batterèije te zien ès die van heur ok nog! In alle geval is de wötterstand van de Carribische Zee rond Curaçao nou denkelek wèl 'nen halve meter gezakt, umdè de ons daor nie mer li te poelieje.

Curaçao hi zeeker meugelekheede ès toeristetrekpleister, mar d'r moet nog veul gebeure op dees eiland; d'r zen veulsteveul kaoi wages èn kaoi weeg èn de bezine is d'r veulste goeiekoop. Toen we 'ne keer mi de lijnbus mee gonge, kosse we mekare nie mer verstaon van de hèrie. Die aauw rammelkaast gonk zó te keer dè we nò elken bocht of drèmpel bleij ware dè't gelijk nog òn mekare zaat. We han hier eigelek wille fietse,

mar in de virtien daag dè wij d'r geweest zen, hen we gin veijf fietse gezien. Tweewielers zen daor dan ok kèijgevorlek umdè de weeg te slècht èn te smaol zen èn van 'ne fietspad hen ze daor nog noit geheard. In de baaie zón die smerrige wòtterscooters gelijk verbòje moete worre, want mi al die duikers èn snorkelaars is 't vraogen um ongelukke.

Ès al 't wèrk strakke vort van de Antilliane moet komme, zien we 't somber in...

Vur ons waar Curaçao veul moier ès we oit han kunne denke. In de winter is 't volges ons wèl 't schönste van hil Neederland. Zund dè't nie wè korter bé li.

HUNDJE, HOND, HONDERD...

Toen wèllie thuishkwame van Curaçao nò 'n vlucht van tien uurre waar ik in 't vliegtuig verjeurd. Èn daor is hillemòl niks vur men gedaon èn dè's men hil goewd bevalle.

De kontrooles op Schiphol ware grondiger ès op Hato. D'r stonne zóveul jong saldaotemènnekes mi de mitrailleur in d'n ònslag dè't ons òn Venezolaanse toestande din denke. Volges een van ons stewardesse kwaamp dè umdè d'r neeven ons 'n El Al vliegtuig geland waar. Toen we uurre lötter eindelek in onzen auto zaten op de trugweg nor Ballekum, zin de ons dè ze honger ha èn umdùrrum dinne we nog mar efkes òn bé De Lucht, want ze ha niks in huis, zin ze. Dè eete bé de grèns van Brabant waar ons hil goewd bekomme.

Thuis moes natuurlek ons Mrietje mee gebèld worre èn toen ons Bèt heur dochter òn de lijn ha, kreeg ze te heure dè we saoves verwaacht wieren um bé-j-ons klèinkeijnder te kommen eete. Nou, dè dinne we mar al te gèir, want èiges han we, zoowès gezeed, toch niks in huis.

We wiere bé ons dochter mi veul enthousiasme ontvange. De klèinmanne han teekeninge gemakt vur de jarigen opa èn d'r waachtte 'n groot kedoo vur men, zoo wies Dorruske te mèlde. Wè zó dè toch wèl zen!? Uurst moes d'r geëete worre èn ok al han we onderweges vanaf Amsterdam nog efkes òngeleed, toch smakte-n-'t ons wer goewd. 'Ge zult onderhand wèl laast hebbe van 'jetlag', ' zin ons Mrietje, mar dè viel nogal mee, mènde-n-ik. Ik ha afèn toew wèl 'n bietje 'n duizelig gevuul, mar dè waar ok zoo wir over.

Dorruske èn Albèrtje kossen 't nie langer leije; 't kedoo moes vur d'n dag komme. Jan-Hendrik din nor 't schuurke èn daor kwaamp men kedooke vur d'n dag: 'n neij hundje!

'n Prachtig boerrefùkske van Naolense komaf, dè zèllie al Floris gedópt han. 'Floris,' vroeg ik. 'Nillus wil ik 'm noeme.' 'Ge meugt 'm noeme zoo ge èiges wilt,' zin ons Mrietje, 'mar in z'n paspoort sti Floris.' 'Paspoort?' riep ons vrouw. 'Ja, we zen d'r al twee kirres mi nor d'n dierrenarts geweest. Hij hi bekant al z'n entingen gehad èn z'n wùrmkuur ok al! Hij hoeft dees jaor eigelek nog mar inne keer trug.' Ons Bèt èn ik keke mekaren òn èn zinne niks.

Thuis bèlde de ons mee nor de veearts um te vraoge wè zón enting kostte. 'Zesèndèrtig euro's! Die maken 't ok vort flaow,' riep ze, 'van die inentinge vur onzen hond kunde 'ne volksstam in Afrika 'n òlling mònd laoten eete!' Ze ha gelijk.

't Hundje waar wèl 'n schot in de roos. 'n Prachtig zwart-wit-bruin beesje van 'n week of tien oud. Natuurlek waar 't in de weeke dè't bé de klèinkeijnder huisde al behoorlek vertroeteld èn verwend, mar dè kregè wij nog wèl rècht gebrèijd, docht ik.

't Hundje gonk mee èn ok z'n koi, z'n freete èn z'n speulgoed. Dorruske èn Bèrtje zón saanderdaags bèllen um te vraoge of ie goewd geëeten èn geslaopen ha, zoo wier afgesproke.

Wij dinne nor huis èn daor zaat ons Bèt in d'n auto ok al te 'Floris' teegen ons neij joekelke. Ik waar 't daor niks mi ins. 'Nillus hiet ie,' greens ik. 'Eigelek han we 'm Drees moete hèite,' mende ons vrouw, 'mar nou d'r al Floris in z'n pas sti...' 'Kan men niks schille wè d'r in z'n pas sti. Hil die pas hi-t-ie gaar nie nóddig. Hij hiet Nillus!' 'Nou, dan Nillus,' zuchtte de ons gedwee.

'Vruger han de hond bé ons thuis nog noit van 'n pas of entinge of wùrmkuurre geheurd. Ze ate mee wè de pot schafte èn ze moge de pan ùitlèkke ès ze geluk han èn nou hen we d'r 'nen hille winkel van brùkskes èn snuupkes èn knuffels bé gekrege...' Ons Bèt zuchtte èn zin: 'bent mar bleij dè ze zó gèk mi aow zen dè ze zón schón beesje nog af wille geeve.' Mar ik din d'r teegenin: 'wè zón zèllie nou mi 'nen hond moete? Daor is hullie huis toch veulste klèin vur...!'

Nou hen we onze neije Nillus al 'n por daag in huis. Natuurlek hi-t-ie al 't een èn aander binne gedaon, de klèine smerlap. Ik zé d'r al inne keer flink ingetròjen ok nog. Ons Bèt is d'r goewd mi, mar ze zi d'r nie veul af. Ze is al eeve gèk mi dè klèin beesje ès ikke. Gelèijelek òn zen we'm òn 't trainen um alles buite te losse èn dè begint al arig te lukke. Hij bet nog wèl in alterand grèij, zoowès matte, schoen èn jasse, mar dè leer ik 'm nog wèl af. Hij jankt ok nog 'n bietje ès ie efkes in de buitekoi moet, mar dè gi wèl over, ès ge mar nie te gaauw toegift. Ons buurvrouw klaagt af èn toe dè ze't nie òn kan heure, mar allè.

Ik ben al nor de brievebus geweest mi ons hundje. In 't begien gonk de klèine lapus nog geregeld zitte, mar op 't lest ha-t-ie vort in de gater dè't de bedoeling was um dur te loope. Nou moet ie irdaags mee mi de fiets. Ik ben bleij mi m'ne neije kompaan. De jong hen al verschèije kirres gebèld hoe 't gi mi Floris. 't Gi goewd mi Nilluskes,' zeg ik èn dè is ok zoo.

Èn nou zaat ik pas innins bé m'n èige te denke dè dieje stille verjeurdag men zó goewd bevalle waar èn toen docht ik: 'ès ik oit honderd wor, dan wil ik dè ok zoo! Gin fist, ginne pollenaise of niks. Nie dè't al zó wijd is èn nie dè'k denk dè'k dè haol, mar stel nou 's dè... Dan hoeft 'r gin man op 'n fisje te reekene, want dezen aauwe mins wil dan gin druktes òn z'ne kop. Ik verdom 't, dè ge't mar wit. Dus gin vizites, gin stukske in de krant of niks!

Vur nog 'nen neijen hond zal 't dan wèl vort te laot zen..., zó't nie.'

ONS GRUUN GEMINTE ÈN 'DE SCHRIK VAN MIRROI'

Och, ik wor toch zó muug van die beeterweters. Van de week waar ik onze wagen òn 't poetse, kùmt 'r zónne soek langs mi z'n haand in z'n tèsse èn die mènt te moete mèlde dè'k dè nie in de zon moet doen, want dè striept. Nou, wè dan nog! Ès ik nou 's gèire striepen op onze wagen heb...! Te zondag ston ik buite onzen hof te bekeijke, kùmt 'r inne langs die moet roepe: 'wè zedde locht gekleed..., goewd um de griep op oewe nèk te haole!'

Dan denk ik: 'wor moeide oew èige mi, man...'

Zedde de roozen òn 't snoeie mi de lektriese hegscheer, kùmt 'r innen in de weeg staon die teegen oe mènt te moete zegge dè ge dieje stroomkabel 't beste over oewe schaaouer kunt doen, umdè ge die anders lichelek dur zult knippe. Oe, dan kan ik 'm zó reije..!

Ik zin niks, din nèt of ik 'm nie geheurd ha èn knipte gewoon wijer. Pas toen de ons nor buite gespókt kwaamp èn riep: 'wè zedde gé wir òn 't klaor make,' keek ik op. Nog vurdè ons Bèt greens dè alle stroom útgevallye waar, zaag ik dè'k m'ne kabel lillek gerakt ha.

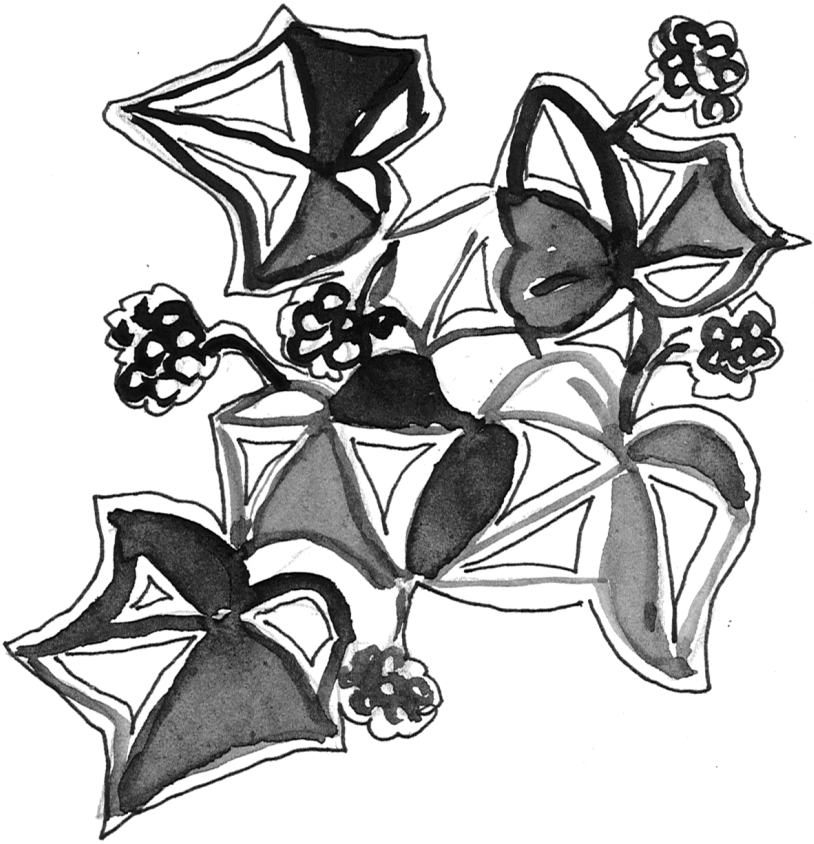
Ik heb 'ne gloeienden hekel òn die por pestoors die verordonneere wè d'r wèl èn nie mag in begraffenis- èn traowmisse. Zèllie denke persies te wete wè Onze Lieven Heer wèl èn nie gèire hurt. Ik heb eigelek 'ne rothekel òn alle bemoeials. De innegste die'k vort 'n bietje leije kan, is ons Bèt.

De grótsten hekel he'k wèl òn die sèmmelaars die komme vertelle wor ik over moet schreijve. 'Witte wè gé hier 's òn de kaak moest stelle?' Èn dan komme ze mi hullie klacht over de geminte; dan hebbe ze gin ver-

gunning kunne krijge vur 't een of aander èn dan wille ze men vur hullie karreke spanne. Dè ze'm toch gaauw opblaoze! Ik gò over ons geminte vur hullie ècht nie ligge schreijve. Dè ze dè èiges mar doen. 't Moet trouws ok mar 's afgeloope zen mi dè commentaar alted op van alles èn nog wè! Men zulde gé nie hèndig op de geminte af heure geeve... Ik wil d'r wèl 's 'ne keer onder blaoze, mar dan moete ze 't 'r nor make natuurlek.

Èn dè leste, 't 'r nor make, kan ons gruuu geminte hier ès gin aander, gordjuu!

Hil Ballekum hi pas 'nen brief gekrege um mee te denken over de herinrichting van 't Mercuriusplein. Kikt 's, hoe democratisch! Mar b'ons in Mirroi hen ze pas de rontonde èn hil z'n omgeving kaol verruwineerd zonder iemes ok mar iets te vraoge. Op de ronden bult stonnen al jorre van die geamputeerde catalpa's èn die zen nou innins gerùmd. Ik kan nie zegge dè'k dè onnatuurlek spul mis, mar ès ge ziet wè ze daor dan vur in de plòts geplant hebbe, dan hoefde nie veul hoveniersverstand te hebbe um te zien dè't gin vurrùitgang is. D'r sti 'nen hoop mislukt hoigras op groei te waachte èn dè's strakke natuurlek prachtig um al oewe rotzooi in te mietere, zoowès de leste jorre steeds meer gebeurt. 't Wordt nog veul èrger ès ge nor de gruuu stroke bé de rontonde kekt. Daor stonne tot vur kort tot volle tevreejenhèid van de omgeving vlinderplante, houthortensia's, lavèndel, mahonie èn nog wè schón winterhard grèij worvan wij de naam nie kenne. Nou zen wij efkes nor Curaçao geweest èn wè denkte! Komme we thuis, is alles weggehòld! Enkelt braakliggende stroke. Nò naovraag bé ons buurlùì wiesse we dè gin man b'ons wies wè d'r mi gonk gebeure. D'n inne docht òn bloembolle, mar dè waar al te laot, nee, mènde d'n andere d'r moet onderhoudsvriendelijk grèij in komme, want d'r laag alt zóveul rommel tusse dè plantsoengrèij.

Èn nou van de week is 't òngeplant. Ge geleuf 't nie ègge't ziet. Ons Bèt is laoiend. 'Hedde nou toch oit zónne stommen onzin gezien,' greens ze, 'wir allemòl van dieje smerrige krallenbocht wor hil onzen hoek al van vergeeven is. Dè's lèkker hèndig; inne keer mi de mesienscheer d'rover èn klaor is Kees.'

'Hedera Gooyerti, hiet diejen bocht,' bromde-n-ik. 'Ècht iets vur ons gruuu geminte; in hil onzen hoek zal gin aander kleur ès gruuu te bekenne zen. Ge het nog noit zóveul geestdodend gruuu bé mekare gezien. Mar ze han al dè onkruid hillemlòl nie òn hoeve plante, want òn d'n overkant stòn d'r alle kralle van 't vurgend jaor nog òn èn ès ze de grond gewoon kaol han laote ligge, stonne d'r binne de kortste kirres allemòl neij plèntjes van dieje zèlfde gemankeerde klimop.'

'D'r moet iemes toch wèl goewd mi zen, mar ik geleuf noit dè dè rèin grèij hier hard zal groeie,' zin ons Bèt drèigend. Van sjegreijn ze'k mar mee mi ons hundje gòn fietse. Onze klèine Nillus danst neeve de fiets. Hij wit af èn toew van gèkkighèid nie wè-t-ie moet doen ès ie mi men mee mag. D'n inne keer bet ie laachend in z'n lijn, d'n andere keer sti-t-ie stil, dan holt ie wir zó hard dè'k 'm amper bé kan haauwe...

Zoo kwaamp ik mi vaart van de Zommerdijk èn toen ston ons Nilluske innins wir heijgend stil. Kùmt daor zón muts nor buite èn die ruupt: 'wat 'n leuk hondje! Maar hij mag eigenlijk nog niet met de fiets mee hoor, want dan krijgt hij het later aan zijn heupen.' Daor schoot ik toch wir in m'ne pin. 'Ja, hier ziede 'de schrik van Mirroi' in opleiding; ik heb er al weeke mi gelooopen èn gefietst èn nou kreg ie 't vort geregeld op z'n heupe,' greens ik.

Onze jonge viervoeter zette d'r mee de sokken wir in, krèk of ie men begrepe ha.

DE FIETSE VAN STAL!

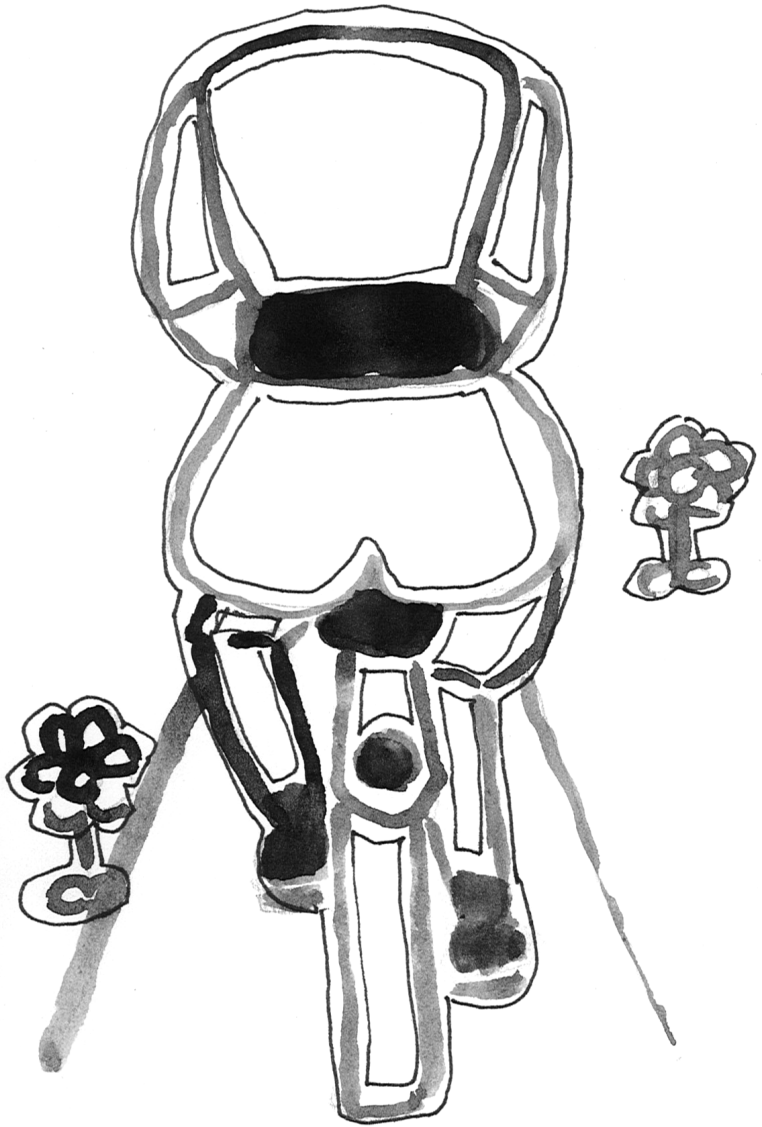
Vruger von ik 't alt 'n goei teeken ès de koei van stal gonge, want dan begosse de boerre in beeter weer te geleuve. Vandaag d'n dag ben ik bleij ès ons Bèt heur fiets ok wir 's vur d'n dag wil laote haole, want dan kunde d'r zeeker af zen, dè't wèrm is èn nie hard wèijt. Èn van de week waar 't eindelek zó wijd. Ik heb al weeke lang rondgefietst, mar de ons ha steeds wir 'n aander smoesje; dan wèijde-n-'t te hard èn dan ha ze't in d'r been èn dan in d're rug...

Mar nou moes 't 'r dan toch 's van komme. D'r waar goei weer vurspèld èn ons Bèt ha Tiene èn Ante mee opgebèld, dè we toch 's mi onzen vierre in de wiele moesse èn zódoende ha'k 't staole ros van ons vrouw vur d'n dag gehòld èn 'n bietje naogeekeke. De baand 's goewd opgepompt èn alles startklaor gemakt.

Tien èn Ant ware keurig op ted. We dinne de knaal over èn dur de Steeg richting Roi. Tien ha laast van 'n wegescheet, mar dè waar niks èrg, zin Ant, want de kòjghèid moes d'r alt erres ùit èn 'n wegescheet of 'ne krintenbaard dè waar 'n ziekte ùitgespaord...

't Waar prachtig èn 't rook nor 't vurjaor. De kannidasse stonne al mi ros-sige blaojkes te blinke èn de sleuj krioelde van geel èn witte kusses van speenkruid èn wilde anemone die Ant nog alt 'haonepoote' noemt.

'Nee,' streej Tien, 'speenkruid dè noeme ze haonekloote'. Mar Ant gaaf 't nie af: 'van dè geel wee'k niks, mar dè wit dè zen aauwverwetste haonepoote, dè wee'k hil zeeker.' Ik gaaf heur groot gelijk èn zin dè die bluumkes vanweges d'r blad zoo genoemd wiere. Daor wier Tien stil af. 'Haonepoote èn haoneklótjes, dè paast goewd bé mekare,' laachde ons vrouw.

We dinne dur 't Weijpes èn dur d'Eerd èn innins begosse de vröllie te klage dè d'r zaol zeer din èn dè ze nor de plee moesse èn dè ze ok wèl iets wó'n eete.

'Ja, hier vlakbé is de golfbaon van de Schoot èn daor kunne we dan wèl 's nirstreijke ès gullie dè nie te dèftig vent, stelde-n-ik veur.

'Dèftig? D'r is vur ons noit niks te dèftig,' verzeekerde de ons èn zódoende dinne wij 't terras op van de golfbaon.

We bestelde 'n bèkske èn 'n hèpke èn dè waar goewd besteed, want we zate lèkker in 't zunneke nor al die minse te gape mi d'r witte balle èn d'r klippeltassen op wiele. 'Lót de boerre mar dorse,' bromde Ant tevreeje. 'n Bietje van ons af zaat 'n stelleke, dè kennelek al gegolfd ha, òn 'n lèkker burdje mi 'ne pot bier.

'Dè's gerdimme krèk Paul d'n drukker,' zin Tien.

'Och gé,' greens Ant mee òn, 'gé mènt alle kirres bekend volk te zien, mar ge ziet vort zó slècht dè't noit klopt.'

Daor wier Tien stil af. We bestelde nog mar 'n bèkske, want 't waar lèkker èn we hoefde nie gòn te hoie. Innins kwaamp 'r 'ne golfbal over ons heengezèild èn die viel krèk in 't glas bier bé Paule, mar hij sprong 'r ok mee wir uit. D'r waar mar 'n bietje bier uit èn Paul viet d'n bal èn goiden-'m trug de baon op.

'Bekant 'hole in one', riep ie èn wij zaten ons èige gelijk te vergapen èzzof we 'n wonder meemakte, mar Paul nie. Die dronk gewoon z'n glas leeg èn aat wijer. Dè dinne wij dan ok mar. Toen we afgereekend han èn bé-j-ons fietse stonne, liepe Paul èn z'n vrouwke nèt nor hullieje wage èn toen vroeg d'n drukker innins òn Tiene hoe 't mi hum gonk! Daor fleurde Tien hille mòl van op èn hij buurtte mee z'n best mi de mins.

'Dieje golfbal dè waar toch mirakels,' mende Tien. Èn toen bleek dè Paul ginnins nie in de gater ha gehad dè d'n bal ècht dur z'n bier gespronge waar, mar wij wiesse dè allemòl zeeker.

'Dan ha 'k 't misschien toch nie mer op moete drinke,' docht ie achteraf.

Toen we efkes lötter op ons fietse zate, moes Ant 't ontgèlde. 't Klonk mee drèigend: 'èn dan moette gé vergimme nog 's zegge dè-j-ik nie goewd zie!'

Of ie ècht wèl zó goewd zaag, betwijfelde-n-ik toch wèl, want Tien ha innins wir zón kaoi fietspèdje ùitgezocht dè d'r van 't vrouwvolk wèl kommentaar moes komme.

Toch viel dè mee. Ok al moesse ze 'n stukske loope, ze klaagden amper. Onder Liempt zin Tien dè-t-ie de koekoek dees jaor nog nie geheurd ha èn dè-t-ie dè toch eigelek mar laot vond. 'Mar jonge toch,' mopperde Ant trug, 'ge wit toch wèl wè de koekoek alted zi zeeker?'

't Bleef efkes stil èn toen riep ze: 't kan zó mooi zen ès 't wil, ik kom noit vur half april èn is d'r veul wend èn wèij, dan kom ik nie vur half mèij!'

Ons Bèt èn ikke vonne dè 'n prachtige kalènderspreuk, mar Tien waar niks onder d'n indruk. Hij riep streijlek: 'vurgend jaor he'k de koekoek al begin april geheurd ... Die zal aow stom rijmpje èn de kalènder dus zeeker nie gekend hebbe... Èn nou is half april al wir kort beij.'

We dinnen over d'n Dommel, dur Liempt nor Vèldert.

'Wè'n schón bosse èn wè'n mooi kastleke,' krèijde ons Bèt toen we Heerenbeek vurbé drùlde. Bé de Schutskùil zage we al volop rododendron in bloei èn d'r ston 'ne macht volk op de forèlle te visse, mar wij zakten op 't terras nir èn gonge lèkker òn d'n dùbbele trappist. 't Waar d'r kèijdruk èn alle minse ware ùitgelaote èn bleij. 't Zaag 'r zó ònsteekerek ùit dè we op d'n trugweg al afspraak zate te make vur ons volgende trajet. In de Gilders stonne de petunnekes nog volop in 't wild te bloeie.

'Wè hen we toch 'ne schónnen dag ùitgezocht,' zuchtte ons Bèt tevreeje, 'mar ik begien m'nen bøjem nou toch wèl wir te vuule.' 'We hen de wend mee èn zen d'r zoo,' stelde-n-ik heur gerust.

We moesse toch 's 'ne keer mi onzen vierre nor de zee ès 't wir zón schón weer waar, mènde de ons. Ik waar d'r bleij mi.

D'N ONDERBUIK- CULTUUR

Wij zate bé 'n bèkske buiten ùit de wend èn in de zon. Tien èn Ant ware zoowès gebrùikelek nor ons toew gekomme um wè bé te buurte èn onderweijl dè we onze koffiè dronke, vroeg Ant innins of wij wèl 's nor dè programma van *spuite èn slikke* keke.

'Nee,' zin ons Bèt, 'wij hoeve diejen onzin ammel nie te zien.'

'Nou,' kètste Ant trug, 'dan hedde toch hil wè gemist.' Tien knikte èn bekende dè-t-ie z' n èige pas ha zitte vergape òn 'n bloot wijf van zestig dè 'n doos over d're kop ha.

'Dè hoeve wij dus ècht nie te zien,' mèldde-n-ik, 'want dan is mennen honger al mee over,' mar ik wier wèl nijschierrig èn zin: 'dan hedde gé dus wèl drie dooze tegelijk gezien...' 'Drie?' vroeg Ant. 'Twee zulde toch zeeker bedoele. Die doos op d're kop èn dè wijf èiges dè ok 'n groote doos moet zen èn wè zó dan die dèrde doos moete zen?'

'Tsja,' siste Tien, 'um zóiets te vraoge moette èiges toch ok tot de dooze beheure.'

Ant keek getròje d'n andere kant op, mar zin d'r niks op. Tien gonk wijer mi: 'de vurrige keer kwaamp 'r 'ne bloote kèrel op de buis die òlling onder de tatoeaazjes zaat... De klurre liepe zèlfs deur tot op z'ne sjarel,' moes ie mi bravoer verkondige. 'Sjarel..,' zin ons vrouw, 'sjarelke, zulde bedoele!'

Daor viel de ons dur de maand èn daor viet ik vuur op: 'èn krèk zate te beweere dè ge ok noit keekt nor diejen onzin!' Ons Bèt moes toegeeve dè ze misschien toch wèl 'ne keer mi 't zappe per ongeluk in dè programma terèchte waar gekomme, want toen ha ze diejen bloote vent ok gezien. Ze ha d'r èige z' n best zitte schamen ok nog.

'Mar wèl blijve keijke,' riep Tien streijelek.

‘Ge valt men lillek teege,’ zuchtte-n-ik.

‘Ja nèt,’ hukte Tien òn, ‘ze ha aow moete roepe, natuurlek!’ Ik zin d’r niks op, mar ik waar eigelek wèinig gediend van z’n stom opmèrking.

‘’t Is toch vort zón arige wirreld,’ viet Ant d’n draod wir op. Ze ha pas zitte blieke nor ’n programma worrin opgeschote jong durskes schaamlipcorrecties ùit liete voere. ‘Hedde nou toch oit zóiets geheurd!’ Ons Bèt vroeg d’r eigen af of die durskes nou vort geregeld mi d’ren onderkant vur de spiegel zón zitte of ’n aander liete keijke... ‘Zón die jong dingger dan gin schamt mer hebbe?’

‘Ja,’ mènde Tien, ‘dè wee’k ok nie, mar die ingrepe ware hillemlò nie nòddig.’

‘Hurt daor, onzen expert,’ schamperde Ant, mar Tien din deur.

‘D’r waar d’r mar inne die daor heel goewd mi waar èn dè waar de sjirurg. Die jong meide mi d’r stom ideeje moese ze toch gelijk onder d’r kloote schuppe!’

‘Dè leste zal nie meevalle,’ spètte ons Bèt trug èn daor ha’k wèl schik in, mar Tien din of ie niks geheurd ha.

‘Die durskes laote d’r schaamhaor ok vort tot ‘landingsbòntjes’ knippe èn d’r is vort ’nen hillen onderbuikcultuur wor wij noit gin weet van gehad hebbe.’

‘’t Hoef hier nie gèkker mer te worre,’ verzuchtte Ant, ‘mar dè’s nog lang nie alles, hoor.’ Ons vrouw èn ik waren een èn al oor toen ze vertelde dè d’r ok nog homo’s ware die d’r gat liete bleeke. Daor snapte wij hillemlò niks af èn umdè we vraogend af zate te waachte wè d’r nog meer zó komme, vervolgde Tien: ‘anusbleeke, dè’s ’n peijnlek gedoe mi zuren èn zèlfkes, mar daor kregde dan wèl iets vur trug: ’n heel schón blank wit gat èn dè schent in de módde te zen bé ‘andersdenkende’.

Ons Bèt èn ik begrepe dè we wijd achter liepe, umdè wij noit nor diejen onzin op d’n tillevisie keke èn hielen onze mond in de hoop dè de veurlichting nog wijer zó gaon.

‘Ja, d’r waar natuurlek ok nog ’nen hoop hang- èn sluitwèrk te zien geweest,’ gonk Ant wijer, ‘mar daor hen we ’t al ’s over gehad, geleuf ik.’

‘Wè hedde nou toch òn zónnen eijzerwinkel òn oew lijf,’ vulde de ons mee òn.

‘Piercings èn tatoeaazjes zen bewijze van verval in ons beschaving,’ bromde Tien. ‘De minse zen nog mar amper òn dè primitief schilder- èn sierwèrk ontgroeid of ze willen ’r wir nor trug.’

Daor viel Tien men nie teege.

‘Èn wor ze die dinger nir laote hange,’ schudde Ant d’r tusse. ‘Dur de tepels!’

‘Èn dur de koppe van de sjarels,’ vulde Ant òn. ‘Sjarelkes,’ verbeeterde ons Bèt ’n bietje haotelek. De vròllie moese d’r meewarig um laache, mar Tien zin dè-t-ie z’n èige nie kos veurstelle dè zóiets nou hèndig zaat, mi ‘zónnen deurknop’ in oew boks.

‘Deurknùpke,’ giebelde de ons.

‘Bé de primitieve beteekende zón piercing nog wèl iets,’ zin ik in ’n wijs bùi. ‘Dè waar toen ’n sort pas of identiteitsbewijs, mar nou is ’t krèk of dè volk wil zegge; ‘kik toch ’s; ik dùrf m’n èige zoomar te laote verminke èn ik probeer d’r nog gruts op te gaon ok.’

Ons Bèt knikte.

‘Zón rotding dur oew lip of tong, dè moet toch gruwelek irriteere,’ docht Ant.

‘Dè kan noit lèkker zitte,’ wies Tien zeeker èn toen kondigde-n-ie ok nog ’n intelligente vraog òn. Efkes waar ’t stil. ‘Wè waar de neijste benaming vur ’ne leere string?’

Nee, dè wiese wij gin een van alle. ‘nen Holleeder,’ riep Tien triumfan-telek èn daormi makte-n-ie nog wè los.

‘Praot men nie mer van dieje krimineel, want daor wor ik onderhand gèk van,’ greens ons beeter helft. Ant waar ’t hillemlò mi heur ins. ‘Ès wij iets òn ons hart krijge, kunne we gòn zitte waachte of we nog oit op ted

òn de burt komme, mar dè gajes moet mi veurrang behandeld worre. 't Lekt nerres op!

'Èn wè zó't toch 'n schón oprüiming geweest zen, ok nog,' naam ons Bèt mee over, 'èn wè zógget 'nen hoop gèld ùitgespaord hebben ès die rèchtzaak vur hum dan nie mer dur kos gaon.' Tien èn ik zinne niks èn slùrpte bedachtzaam òn ons twidde bèkske.

'Ik zó bé ùllie nie gèire vur gerèchtighèid komme,' mènnde Tien toen.

'Èn gé zót mi ons nog nie krèk klaor zen ok nie,' snaauwde de ons trug.

'We zón aow 's goewd knippe èn scheere!'

RUNDJE MÒSKANT

‘Blommen in de mèij, bótter in de wèij,’ krèijde ons Bèt toen wij mi onzen vierren op de fiets swirskante de wilde van de zommerdijk zagen èn roke. De mèijdorre zùrgde vur wolke lentelocht. ’t Kólzaod èn ’t fluitekruid bloeide um ’t hardst. D’r dinne vlinders èn vogels dur de locht èn ’t leek wèl ’t aards paradijs.

‘We hen dees jaor in april al meer gefietst ès vurgend jaor in de hil lènte,’ mènde Ant, mar dè wier mee afgestreeje dur Tiene die mènde dè we pas ’nen heele goeie mèij han gehad.

‘Wèllie zen vort zó kort van memorie dè’k ’t ècht nie mer zó wete,’ riep ons Bèt vur men mee èn ’n bietje gelijk ha ze wèl, want ik wor al hoe langer hoe vergeetèchtiger. ’t Èrgste is dè bé name; die wille mar noit kommen ès ik ze nódig heb. Ik weet dè’k ’t weet, mar ik kan d’r nie op komme. ‘Strakke-n-ès ik thuis ben,’ denk ik dan, ‘dan schiet me dè zoo te binne.’ Èn ’t is of d’r d’n duvel mi spult, mar bekant alted geuget ok ècht zoo.

We han ’t plan gehad um Hèrperduin nog mar ’s ’ne keer òn te doen, mar Tien vond dè we beeter òn de Maos kosse beginne, want ’t zó heel heet worre. Dus wij dinne zenne zin èn reeje nor Lithoije. In die plòts zette wij alt onze wage bé Pierre die we nog van de landbouwschool kenne. Toen we daor ùitstapte, begos ons Bèt mee te grèijnze dè Tien beeter z’ne kop ha kunne haauwe, want ’t wèijde hier eigelek veulste hard um lèkker te fietse.

Nou we d’r toch ware, begosse we òn ons traject richting Mege, Ravestein. ’t Waar ’ne stevige wend, mar hij waar wèrm èn dùrrum eigelek toch wèl lèkker. De natuur waar zó prachtig dè we de wend al gaauw vergate.

Bé Mege zate we efkes tusse de wilde blomme op 't dijkske nor al de zèilbótjes op de Maos te gape. 't Waar 'n zommers gezicht. Zund dè d'r af èn toe van die hèrriemakers van speedboote tusse zate.

We dinne dur Mege, richting Diede èn in 't daor op volgende plòtske Deme zón we wir lèkker onderùitgaon bé 't kaffee van Benne èn Jacqueline, zoo han we ons èige tevurre beloofd.

Zoo gezeed, zoo gedaon. Mar we troffen 't nie, zin 't diensterke, want de ùitbaters waren op vekansie in Turkije. 'Wie gi d'r nou toch mi zón mooi weer nor Turkije,' mopperde ons Bèt. 'Wie reekent 'r nou op zónne zomer in april,' din ik 'r teegenin. Eigelek troffe we 't ok wir wèl, docht 't mèidje toen, want umdè 't fietspont op Batenburg pas wir geopend waar, kregge we gratis cake bé de koffie! 'Nou, dè waar toch geluk bé 'n ongeluk,' mende Ant.

Tien bestelde 'nen dùbbele trappist mar wó wèl cake, liet ie wete. Dè werkte ònsteekelek op men, want toen moes ik toch ok al gaauw zónnen donkerbruinen broeder hebbe, mende-n-ik.

We zate d'r mooi mi zicht op de Maos, mar ons Bèt vond dè't vruger mi de pergola d'rveur wè intiemer waar. 'Elk voordeel hep s'n nadeel,' grapte Tien.

Hij moes efkes nor aachtere, zin ie. 't Duurde 'n welleke vur ie trug waar, mar toen ha-t-ie ok alles mee afgerekend, verkondigde-n-ie.

'Ik ha hier anders eigelek nog goewd iets gewille,' bromde Ant, mar ons vrouw docht dè we in Ravestein mar wir iets moesse vatte, umdè we daor toch wir zón stoppe. Zódoende stonne wij in de kortste kirres wir bé-j-ons fietse. Tien gaaf Ante de fiets òn, wees op 't smerrig dekske van heur zaol èn zin: 'ge het toch zeeker gin smeer òn oewe nippel?'

Ant leek dur 'n bie gestoke èn kwèkte: 'nee, rèine smiekerd, dè hedde gé gedaon; gé het gaauw die dekskes verwisseld. Dè smerrig ding zaat over aow zaol, verrèkkeling!'

Tien kos niks anders ès toegeeve. Ons Bèt èn ikke han d'r schik um.

‘Dè duu-t-ie alted, de smiecht, ’n aander d’r vur op laoten drèije ès ie kan,’ giebelde de ons.

We zaten al gaauw in hartje Ravesteyn onder de vlagge bé de Keurvorst èn daor wier de volgenden trappist genuttigd.

‘Wè zal ’t dalek in oew been slaon,’ worschauwde Ant, mar wij schonke d’r gin òndacht òn. ‘Hij is vur de gaanze nie gebraauwe,’ glorieerde Tien èn beet in ’t schùim. We kregen ’t over Kunneginndag. Dè moes daor in D’n Bosch toch ’n groot suukses geweest zen. Ant hagget gelijk op d’n tillevisie gevolgd; Woerkum èn alles. Achteraf ha ze spijt gehad dè ze nie nor D’n Bosch gegaon waar, mar Tien ha mee gezeed dè-t-ie ’t hillemlò nie zaag zitten um daor tussen al dè volk te gòn hange.

‘Dan kan ik ’m daor toch alleen mar gelijk geeve,’ viel ons Bèt in, ‘want ge zieget nerres beeter ès op d’n tillevisie natuurlek. Mar ik hoef dè allemòl nie te zien, hoor... Ons Majj waar netuurlek wer in ’t raos; die schent mar een jèske mi ’nen hoewd te hebbe.’

‘Ja,’ riep Tien haotelek, ‘èn d’n bürger waar wir in ’t zwart èn die ha wir dezèlfde ketting um!’ De ons keek smerrig humme kant op.

‘Och, ’t is prachtig ès zónne nasjenale fistdag zó gemoedelek èn mooi verlupt,’ suste-n-ik de zaak, ‘mar worrum ze daor toch wir mi d’r koek happe òn moete komme..?’

Ant knikte: ‘ja èn dan ok nog sjoele èn taauwtrekke, dè sli toch nerres op.’

‘Kik, ès ze orizjineel han wille zen, dan han ze de Kunnegin èn al die prinse in boekekieste vanaf Loevesteyn over moete vaore,’ riep Tien innins.

Ons Bèt reageerde v’rnendig: ‘èn dan han ze aow daor nir moete zette vur ’t kloot schiete!’ We wiere d’r ammòl efkes stil af.

Nò de Keurvorst dinne we over Huusseling Hèrperduin in èn umdè we de wend mee han, wier d’r nie geklaagd. In Hartje Oss zaat hil d’n Heuvel gezellig vol èn durrum streke wij daor ok mar neer. We ate d’r lèkker èn vertrokke vur ons leste stuk dur de polder trug nor ons wages in Lit-

hoije. Ge vuulde dè't al wè afkoelde, mar gin man maauwde, want we han al wir 'ne fietsdag ùit duuzende gehad.
'Èn kommende week nor de Sint Jan,' riep ons Bèt toen we mekaren ùit-zwèijde.

PÈLGRIMS VAN NIKS

D'n uurste zondag in mèij waar nog mooi. 't Waar eigelek de lesten dag dè't nò de schönsten april van gelijk nog vlot bove de twentig grade kwaamp èn zoowès alle jorre han we afgesproke mi Tiene èn Ante dè we mi onzen vierre nor de Zuujte Moeder in D'n Bosch zón doen, want dè's b'ons al lang vaaste tradisie. Wij heure tot de gewóntepèlgrims in de mèijmònd. 't Is zó ongeleuflek schön um duuzende pèlgrims nor de Sint Jan te zien komme! 'ne Golf van volksdevosie die onvergelykelek is èn alted wir goewd duu. Wij vejnen 't alle kirres ècht hartverwèrmend um zó veul vrolek volk in èn bé de kerk teege te komme.

Vruger liepe we, mar teegesworrig zen we al bleij ès we nog mi de fiets kunne.

We kwame wir veul bekend volk teege; d'n bèkker ùit Tilburg, de slachter ùit D'n Dunge èn de kapper ùit Osterwijk. Èn witte wie d'r ok waar? Onzen bürger! Daor keek ons Bèt van op. Ze von 't heel schön, zin ze.

Minder schön waar 't dè we wir gin fesoenlek zitplòtske mer gevonde kosse kreijge. We zate ongelukkig achter 'nen dikke pilèir, mar dè waar alles wè d'r nog beschikbaar waar. In de mis wier d'r gevendeld èn getromd dur de Vleijmese guld èn gezonge dur Hèlmonders. D'n bischop prikte hil arig èn toen d'r op 't èind van de mis ok nog 'n zangeres prachtig vur d'n dag kwaamp, ware wèllie heel voldaan.

We vonde mi veul moeite 'n plòtske bé 't leste kaffee op de overvol Parade. Daor zaat de kapper ok. Die vertelde dè-t-ie de kommende week vur d'n dèrde keer per fiets vertrok nor Santiago de Compostella. Dè waar nog 's 'n beever! Wij geleufde dè achtermekare.

‘Nee, dan ware wij eigelek toch mar pèlgrims van niks,’ vond de zeu-ventigjorrigen haorsneijer. Ik zaag ons Bèt tèij worre, mar ze zin gelukkig niks.

In de zon òn ’n bèkske èn ’nen bol zate we te geniete, toen Tien innins vroeg of we dè van Sjarel Slemiel bé ’t Pumpke al geheurd han... Nee, dè han we nie, mar diejen aachternaam van Sjarels ston men niks òn. Tien vertelde dè Sjarel ’t daor in dè naoburig kaffee de vurgende week zó bont ha gemakt dè ze de plisie d’rbé geroepe han. Daor wier ons Bèt toch wèl kèijnijtschierrig af.

‘Ja,’ gonk Tien wijer, ‘d’r waar daor ’nen Bosschenaar binne geweest èn die ha per ongeluk ’t pilske van Sjarels opgedronke èn de Sjarel waar daor wèl zó vals over geworre dè-t-ie bekant ùit z’n vèl gespronge waar. Hij ha d’n Bossche kneup ùitgemakt vur al wè lillek waar èn de kastelein haget nie vertraowd èn ’t plisieburo gebèld.

Die plisieminse han Sjarels meegenomme èn ondervraogd èn daor waar d’n aap ùit de maow gekomme; Sjarel waar al zó lang zwaor op de haand èn de vurgende week ha-t-ie beslote d’r ’n èind òn te make, mar alles, mar dan ok alles ha hum teegezeete. Hij ha d’n torre van de Sint Jan wille beklimme èn dan umblig wille springe, mar hij kos nie umhog umdè alles afgeslote waar èn toen waar ie van èrmoei nor ’t stasjon geloope èn daor waar ie op de riels gòn ligge vur d’n trein, mar die waar innins nor links gegaon op de leste wissel èn Sjarel laag rèchs.’

‘Hè hè, wè’n èllènde toch allemòl,’ zuchtte ons vrouw d’r tussendeur.

‘Sjarel waar mismoeieg trug nor de Parade gegaon èn bé ’t Pumpke binnegestrompeld èn daor ha-t-ie bier besteld èn vergif in z’n pilske gedaon, èn vergimme, dè dronk diejen Bosschenaar ok nog op, ok nog!’

‘Hè hè, daor hedde hum wer,’ greens Ant die ’t verhaal al dikker geheurd ha, mar ons Bèt èn ikke han schik.

Ons Bèt vroeg efkes lötter of Ant dieje rotreklame de leste week in de krant ok gezien ha. Nee, Ant wies hillemlòl nie wè ze bedoelde. ‘Bè d’r ston wèl ’n half pagina in ’t Brabants Dagblad mi zóggenaamde ‘Moederdagstunts’. Allemòl dinger wormi gewerkt moes worre, zoowès

stofzuigers, friteuses, koffiezetapparate, streijkeijzers èn waasgrèij... Zón ze nou ècht mèine dè ze ons, vròllie, daor bleij mi make!?’

‘Och,’ mènde Tien, ‘dè’s vur vaderdag toch ok al alle jorre zoo; wèllie kreijgen alted volop geridschap. Worrum zó dè vur vrouwvolk anders zen? Gullie wilt toch nie gediscrimineerd worre...!’

De ons wier d’r stil af èn keek lillek. Ze zaat innins mar pratterig òn d’r bèkske te slørpe èn goide-n-’t gaauw over ’n aander boeg: ‘witte worrum die priesters liever hebbe dè wij nie klappe in de kerk?’ D’r wier uurst dur gin man iets gezeed, mar Tien mèldde toch nog dè d’r vurral nie te veul enthousiasme in de kerk moog komme.

‘Nee, umdè ons kerk de lesten ted al klappe zat gehad hi,’ glorieerde de ons èn wij moesse d’r allemòl z’n best um laache.

Èn toen kwaamp daor de kastelein van d’n Hoek zoomar ongevraagd bé-j-ons zitte. Dieje mins buurt nogal gèire, mar is wèl wè raow in z’n mond. Hij vertelde dè z’n bruur al fiftig jaor priester waar, mar dè-t-ie èiges nie veul geloof mer ha. Hij ha in Rome bé z’n bruur oit ’n sort Pirellikalènder gezien mi allemòl priestermènnekes d’rop.

‘Zeg mar ’ne paoter-pinup-kalènder èn allemòl van die schattige jungskes in d’ren toog, mar natuurlek homo van hier tot Tokio...’ Wij kossen ’t ons èige ’n bietje veurstelle.

‘Èn dè studeert daor gelijk zóggenaamd oudheidkunde èn theologie van de dèrde griffel.’ Wij wiesse gin van alle wè-t-ie krèk mènde, mar gin man vroeg ’r iets èn laachde d’r mar mi.

Toen ie efkes lötter weg wandelde, smiespelde ons vrouw: ‘ok ’ne pèlgrim van niks, d’n dieje. Nee, die gi zoo te heure nie mer op beevert, mar wij bleijve dè wèl doen, zó lang ès we kunne! Ès ’t weer meewerkt, dan gòn we de kommende week ’n zondag wir op de fiets, wè gèllie?’

Ant knikte èn ’t maansvolk din of ze wer niks te zegge han èn de kapper din nor Compostella.

TIEN MOBIEL

Hij hagget 'r hier al dikker over gehad; vandaag d'n dag moeste toch vort mobiel bereikbaar zen. Ant hagget 'r nie zó op, zin ze èn ons Bèt waar 't niks mi Tiene ins. Wèllie han tillefoon um iemes te bereike ès we dè èiges wón, mar we hoefden ècht nie hil d'n dag bereikbaar te zen. Liever nie, zèlfs.

'Mobiel vur geval van nood lekt me wèl hèndig,' zin ik um de zaak in eevewicht te haauwe.

Tien waar gezwicht vur de leste ònbieding op mobiel gebied, mèldde Ant.

''n Toestelleke van nog gin honderd euro èn gratis bèltegoewd van tien euro èn alle weeke gratis sms ok nog!'

Ons Bèt keek op; 'oo nog gratis seks toe, de smerlappe!'

Tien lin ùit dè ge sms tekstberichte kost sture mi die neij ùitvinding èn dè ha niks mi seks te make, mar zóiets kos natuurlek nie op dè tillefoonapperaat van ons ùit de prehistorie. Ons Bèt hiel d're wauwel èn gonk 'n bèkske zette.

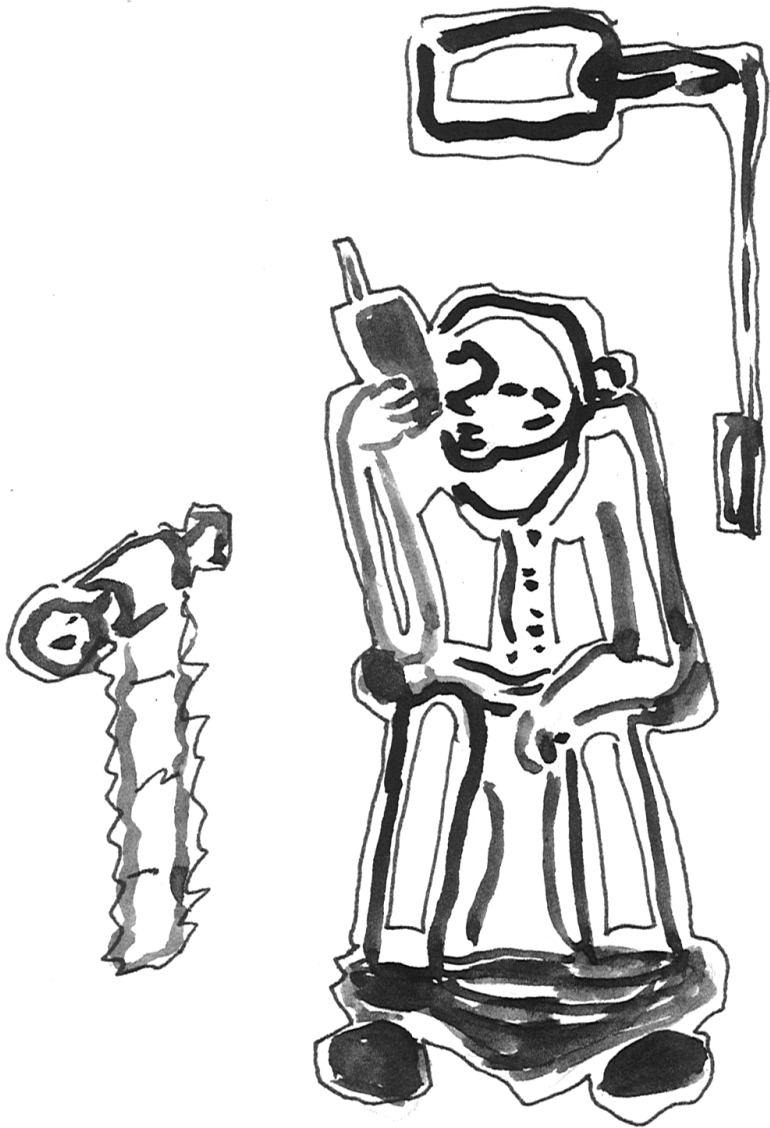
Mar 't waar nie allemòl vlekkeloos verloope mi de ònwinst, bekende Tien teege men. D'n uurste keer ha-t-ie 'n half minuutje gebèld nor hul-lie Anouk in D'n Bosch èn wè kreeg ie te heure vur ie dè neij ding ùit-zette? 'Uw beltegoed is nog een euro!'

'Valt in m'n kasje,' docht Tien, 'wè'n oplichtereij is dees mobiel gedoe.'

Tien trug nor de Primafoon.

'Ja, mobiel bellen via beltegoed is wel heel duur, meneer!'

'Daor hedde niks af gezeed, toen ik dè rotting hier kocht,' greens Tien daarop. Toen waar ie onverrichterzake mar sjegrennig op huis òn gedaon. Daor zaat ie mi z'n neij apperaat...

‘Ikke dè onding dus toch mar opgewardeerd vur twentig euro.’ Tien moes ’r diep af zuchte, mar z’n lamentasie waar nog nie òlling af. ‘Èn nou dè gebeurde waar, he’k vier kirres nog gin minuut lang gebèld nor ons keijnder, zi dè klótding wir: “uw beltegoed is nog een euro!” Dè is toch um ùit oew wèl te springe!’

‘Jaha,’ grinnikte ons Bèt die mi de koffie binnekwaam, ‘ge gòt mobiel of ge gogget nie. Ik kan mi dè neijmóddes grèij nie geschorre zen.’

Tien din of ie ’r niks af hurde èn gonk gewoon deur mi klage. ‘Ik moet alle kirres ès ik dè ding ònzet m’n pincode intoetse èn nou ha’k lest m’nen bril nie bé èn die cijferkes zen zó vergimmes klèin, dè’k ’r denkelek ’n por kirres neeve heb gedaowd mi dè intoetse èn wèl gebeurt ’r dan? Kùmt daor innins te staon: “Pincode geblokkeerd! Geef uw Puk-code.” ‘Puk-code!?’ riep ik. ‘Ik wies ginnins dè die beston! D’n innegste Puk die ik oit gekend heb waar d’n dieje van Muk èn Moortje!’ Tien ha alles afgezocht nor dieje Puk-code cijferreeks èn jawèl, nog gevonden ok!

’t Waar ’m nie teegegevalle dè-t-ie alles wir òn de gang ha gekrege. Èn nou ha-t-ie thuis ’t grèij nog ’s naogekeeke èn in de klèin letterkes laas ie dè d’r op de sim-kaart mar vier euro ston èn dè d’r zes euro békwaam nò registrasie. Mar hoe ge oew èige moest registreere dè ston d’r nie bé. Dus Tien wir trug nor d’n tillefoonwinkel. Ja, vur die registrasie ha-t-ie ’n kaart gehad èn die ha Tien op moete sture mi de barcode daarop geplèkt. Tien begos mee te greijnze dè-t-ie niks van ’n kaart of ’n barcode af wies. Affijn, ’t mèidje van de winkel din ’m dan toch mar mi de kompjouter registreere èn zódoende ha-t-ie wir zes euro bèltegoewd.

‘Dè-t-ie daorvur al twee kirres nor D’n Bosch hi gemoete, vergit ie mar,’ vulde Ant òn ‘èn dè ’t mesientje nò ’t oplaoien ok al is vaastgeloope, vertelt ie ok nie.’ Tien zweeg èn wij dochte dè-t-ie al z’n schel geschud ha. Ons vrouw zin ’n bietje haotelek: ‘mar nou zedde wèl hille mòl bé de ted; alt bereikbaar, ok in d’n auto èn op de fiets. Gé bent zó belangrijk.. èn contact kan noit te duur zen. Nor bad èn op de plee, moet oewe GSM vort alted mee! Nee, gé zet wèl bé d’n ted; gé zet kèij-mobiel...!’ Tien wies efkes nie krèk hoe ie ’t ha, mar ik zaag òn ’t gemeen lèichske van

ons vrouw dè d'r nog meer moes komme. 'Ge zet mobiel èn lekt wèl rand-debiel! Onzen Tien hi 'ne GSM, ik bèl 'm èn ik he'm!' Ze laachde z'n best um d'r èige rijmereij, mar Tien nie.

'Ge zult 'r nog krèk mi vaoren ès Driek van hierneeve,' plaogde ons Bèt wijer èn dè makte Ante nijschierrig.

'Wè waar d'r dan mi Drieke gebeurd?'

'Bè,' zin de ons, 'ge zul 't nie geleuve, mar diejen aauwverwetsten Driek gi nog wèl 's stiekem op sjanternèl èn nou ha-t-ie pas ok zón mobiel klótding òngeschaft èn daor waar ie lillek mi dur de maand gevalle. Zaat ie daorgiens bé de vroleke vrouwkes èn daor gonk z'n tillefóntje af. 't Waar verdomd z'n èige vrouw èn die vroeg: "wor blefde gij nou toch?", want ze han afgesproke um nor 'n recèpsie te gaon, mar dè waar diejen Driek kaol vergeete. Driek waar spierwit geworre èn witte wè diejen dookus ha gestameld!? "Hoe w.w.witte gé nou t.toch, dè'k hier in A.Amsterdam zit!?"' Ons beeter helft zaat te schudde van de laach èn Ant von 't ok prachtig

Ant ha geheurd dè d'r sommige in 't theater èn in de kerk die rottinger nog nie ins afzette. Daor kos ons Bèt over mee praote; ze ha pas nog zón tillefóntje af heure gaon onder de konsekrasie in de Sint Jan! Èn toen moes ze nog 'n stèrk verhaal kwet. Ze waar nog nie zó lang geleeje op begraffenis geweest van de fotegraaf èn die wier natuurlek in z'n beste pak in de kiest geleed, mar ècht goewd opgepaast waar d'r toch nie, want toen d'n dooie veur in de kerk ston, gonk z'n mobiel tillefóntje! Ik keek ongeleuvig nor ons Bèt.

'Ze bèlde zeeker vanùit d'n himmel wor ie bleef,' schamperde ik onneuzel.

Ons vrouw laachde: 'èn in de mis, onder 't requiem, klonk nog z'ne GSM!'

Dur dè rijmpje wies ik mee dè ze 't wir verzonne ha.

MALSE MÈIJ ÈN LOMPE PRAOT

Tien zaat hier van de week te klage dè 't mi dè nat weer ammòl zó hard groeide. Hij ha de heg al moete knippe, want die begos innins ùit te zakke èn d'r waar 'nen hoop grèij in z'nen hof dè vort umviel van malsighèid.

'Dè kùmt umdè gullie veul beetere grond het ès wèllie hier,' wies ons Bèt te mèlde, 'want wèllie hen hier zón kaoi klapzand dè d'r van malsighèid nie gaauw sprake is, mar nou hen we vurloopig toch ok wèl wir wötter zat gehad. 't Beroerde is hier dik; ès 't begint te reegene, dan schèij 't 'r nie mer mi ùit.'

'De boerre hen te hard gebid um reegen, zinne ze dan vruger,' verkondigde Ant, 'mar vandaag zen d'r vort zó wèinig boerre dè d'r nie hard mer gebid zal worre.'

Wij han afgesproke nog 's 'nen dag op de fiets te regele èn 't zaag 'r goewd ùit mi 't weer, ok al ha Verschuure nie veul goeds beloofd. We dinnen ok mar nie al te wijd weg èn hielen 't gewoon op 'n stuk van de Balkum-èn Hezikroute, want dè vervilt eigelek noit.

Toen we dur 't dùrp wegdinne, riep ons Bèt al bé d'n uurste neijbouw: 'daor kreijg ik nou zèik af!' Ik verschoot 'r af èn docht sjegrennig dè ze dè thuis ha kunne wete, want we waren amper onderweges.

'Van die neijmóddese kwansuis dèftige name mi 'state', 'hage' èn 'zate'', riep ze toen.

'Daor ben ik 't hille mòl mi ins,' zin Ant, 'overal wor 'zate' èn 'state' sti op neijbouw, witte dè d'r dèftighèid geloge wordt.'

Dè vond ik wèl mooi gezeed, zin ik èn Ant knikte tevreeje nò men kompliment. 'Wij zen bé-j-ons in Vorstenbosch dik in alle 'state',' riep Tien die grappig wó zen.

We drùlde dur de Kólhof, langs de Pimpernel èn dinne dur de maste van de Hóghèij nor de Wittering. Ok in de natuur waar 't overal eeve fris èn mals. We roke wolke vlier, mèjldórrre, lijsterbes èn wilde reuskes èn we kregde d'r goei zin af.

Toen we op 'n bènkske nirdoke in d'n Èikenbùrgt, zuchtte Ant: 'wè waar d'r in ons geminte van de week toch veul te doewn!'

Ons vrouw ha d'r wèl iets af geleeze, zin ze. 'Vorstenbosch kermis èn bé Kasteel Heeswijk...' 'Ja, mar dè waar nog lang nie alles. Ok bé 't boerdereijmuzeum èn in 't Opelucht theater waar 't een èn aander te doewn geweest èn dè allemòl in 'tzèlfde weekend.'

Dè waar nou zó zund, vond Tien, want ge kost toch mar nor een ding tegelijk, wánne. Ons Bèt vertelde dè wèllie nor d'n Brabantsen aovend in de tèt van 't Boerdereijmuzeum ware geweest èn dè we veul schik gehad han, ok al waar 't in 't begin 'n bietje benaauwd geweest. D'r zaat wèl zón driehonderd man èn 't waar 'n heel schón programma geweest mi Annelieke Merx, 't Boekels Ketierke èn 't duo van Humor op z'n Brabants. 'Dieje mònnikamins ùit D'n Dunge spult de stèrre van d'n himmel,' overdreef de ons.

'Wij hen in Vorstenbosch anders ok 'ne goeie mònnikamassjunist,' gaaf Tien teegegas.

'Ja,' vulde Ant òn, 'mar die spult nie mer op 't poodium, zund zat.'

't Zen bèij goei,' riep ons Bèt, 'mar wij han nog 's veul schik gehad! 't Waar wèl 'n bietje laot geworre umdè't programma eigelek te vol zaat, mar allè...'

Ik waar 't mi ons vrouw ins; we han bèij z'n best gelaache èn laachen is gezond, zegge ze.

Ant vertelde dè ze iemes ùit Nisseroi op Umroep Brabant ha geheurd die denkelek nor de verkeerden aovend waar geweest. Wij kossen heur gin van alle volge èn dùrrum lin ze 't ùit. 'D'r wier 'n vrouwke gevraagd wor ze in 't weekend nor toe zó gaon èn toen zin ze: 'wij gòn nor 'ne mooien aovend in Hezik. Daor kùmt... euhh, euhh... ik kan teegeworrig

gin name mer onthaauwe, mar 't is 'n aauw mènneke dè liedjes kùmt zinge... Ik geleuf dè-t-ie Pirke Slòts hiet of zóiets...'

'Haha,' galmde ons Bèt begreijpend, 'Percy Sledge, natuurlek!' 't Laachde gelijk.

Toen de snuupkes rond gonge, moes Tien nog iets nijts kwet: bé hullie aachter wónde 'ne nie al te slimme jongen boer èn die waar eigelek nog noit op d'n harde geweest. Hij waar gewoon op de ouderleke boerdereij bleijve zitte èn ha alles overgenomme nou z'n aauwlùì ùit d'n ted ware. Hij waar noit nerres gekomme èn innins ha-t-ie op 'nen dag d'n taxi besteld èn gonk ie nor Amsterdam. Toen de taxisjefeur nijschierrig vroeg wè-t-ie daor gonk doen, kreeg die te heure dè d'n boer 'n vrouw gonk zuke.

'Mar jonge toch; dè ge daorvur toch nor Amsterdam doet,' ha de sjefeur afgeraoje. Mar 't waar nie besteed. Saanderdaags bèlde d'n boer vanaf 't stasjon dè-t-ie opgehòld wó worre mi d'n taxi. Toen de wage veurreej, ston daor d'n boer mi 'n locht vrouwke dè duidelik iets in d'n ove ha. De sjefeur vroeg wie dè wefke waar.

'Dè's nou men vrouw,' antwoordde de jongen boer vlot.

'Mar die is toch in verwachting,' zin d'n taximins vurzichtig.

Ja, dè waar zoo.

'Mar dan is dè kiendje toch nie van aow,' hùrkte de sjefeur.

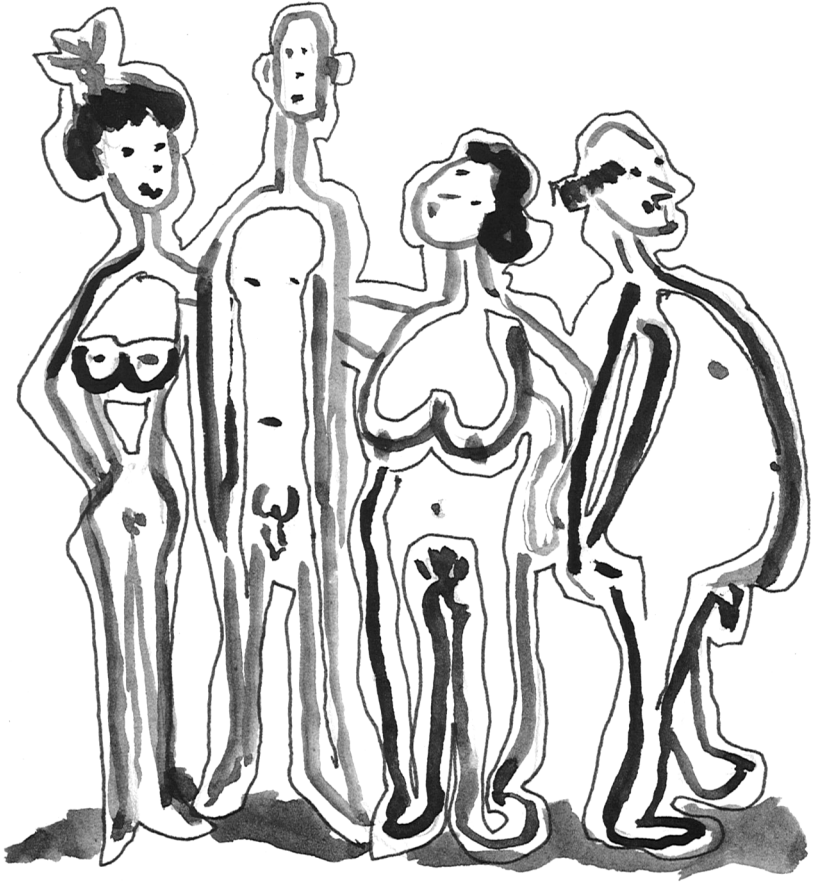
'Wè zedde gé toch stom,' greens d'n boer trug. 'Ès gé 'n koe kópt èn d'r zit 'n kalf op, dan is dè kalf toch van aow!'

Èn nou waar 't neij stelleke de vurrige mònd op huweleksreis gegaon nor Bali. Ze ware daor drie weeke geweest èn toen ze trugkwame, moes Tien wete hoe d'n boer 't daor gienswijd gemaakt ha. Nou, dè waar wèl zó geweldig geweest! Bali waar gewoon 'n paradijs. Prachtig landschap, vriendelek volk, geweldige natuur, schón zee..., mar 't schónste waar wèl dè daor de romme in de beum groeide! Daor moes Tien meer af wete: 'de romme in de beum?'

'Ja,' zin d'n boer, 'daor groeie van die kokospalme èn die note zitte gelijk barstesvol mi romme! Dè is hil anders ès hier bé-j-ons... Daor

hoefde gé d'r smèires nie um veijf uurren ùit um de koei te verzùrge;
daor lupt niemes oewen emmer um èn daor hoefde gé hillemòl nie bang
te zen dè ze oe bé 't mèlke vur oew kloote slòn!'

Wij ware bleij mi Tienen boerrepraot, al zin ons Bèt dè't mar lompe klèts
waar. We drùlden op ons gemak langs de Wambèrg èn over d'n Beuzing-
sen dijk nor de Poeling èn viete d'r nog 'n bèksken op. De zon scheen èn
't laand laachde ons toe, toen we over de dijkskes trug dinne.

'T BLAOW ÈN 'T BLOOT

De locht waar strak blaow. Ik fietste mi onze Nillus, ons jong hunje, dur de Haoshoef èn rook lèkkere liguster èn lendenbloesem. Ok de reuskes dinne d'r best. D'r waar 'nen boer òn 't hoie in 't Aodal. Ik reej langs de Ao zoowès m'n fietsroute mistal verluupt. Ik mènde dè't wòtter nor afwasmiddel rook, mar umdè d'r staolblaow beekjuffers ronddansten op d'n dijk, moes ik m'n èige dè mar ingebild hebbe. De vogels probeerde mekare te overtrèffen in zang; de malders, de lijsters, de vinke, de koekoek, de dùive... De natuur waar overweldigend. Òn d'n overkant van 't wòtter honge de èiketakke wijd over de rivier. Èn toen, bé d'n Dùivewiel, schoot daor innins zónne schónnen blaowe schicht vur men weg. 'n IJsvengelke! M'nen dag waar hillemòl goewd; zóiets ha'k in gin jorre mer gezien. 't Veugelke há zón onverwaachse fèl klurre dè ge 't beesje eer in de trope zódt verwaachte. Nou waar 't in Mirroi bé Seldensate! Onzen hond ha d'r ok schik in, want hij zette d'r de sokken in zódè'k 'm op de fiets nog bekant nie mer bé kos haauwe.

D'n Aodijk laag 'r gif gemèijd bé. Dè han ze nou 's 'ne keer heel goewd gedaon, want 't wandelt èn fietst veul hèndiger èn nou waar 't ok nog 's zoo dè ze de kante mi alle bloeme mooi gespaord han! D'r ston 'n schón blaow deke van eereprijs. Al dè blaow gaaf men gin blues; nee, ik kreeg 'r zèlfs goei zin af. 't Wier nog beeter op 't Hèirzent umdè'k daor wir in zón lèkker hoilocht terèchte kwaamp. Dè Hèirzent is zón schón huukske Ballekum! De Aauw Ao kronkelt 'r krèk ès vruger. Alle jorre bruje d'r ènde, gaanze, zwaonen èn wòtterhennekes. Daor ligge nog moerputte wor de minse vruger tûrf hen gestoke...

Èn toen verschoot ik innins èn wier ik tèij. Han ze daor gordjuu toch de slooten al ligge veege! De minse die dè doen, wete toch nie wè ze op

natuurgebied kapot make. De miste vogels zitte mi jong èn alle klèin, nèt uitkommend wötterfauna is in inne keer nor de kloote.

Sjegrenning drulde ik wijer. Ik probeerde m'n gedachte te verzette èn òn vroleker dinger te denke. Zódoende kwaamp ik bé-j-ons Bèt terèchte. Ons vrouw heeget de lesten ted gruwelek druk. Ze li al de hil mònd mi neststroi te slèipe, want de kommende juli èn augustus hi ze de grótste expositie van d'r leeve in 't Noordbrabants Museum! Ze heeget al 'n hil èind vur mekare èn van de week is de plebaan van D'n Bosch èiges de hil zaak kommen inzeegene, dus kapot kan 't eigelek al nie mer. Ons Bèt waar vur die geleegenighèid in 't blaow èn nie vur 't een of aander, mar dè ston heur toch goewd! Allennig die blaow pèt ha ze vur men nie op hoeve zette, want 't is zund van d'r schón haor die ge dan nie mer ziet. Mar de ons hi daor in dè museum zeuve kamers èn 'n hal èn 'n schuurke hilleml ingericht volges heur èige ideeje mi èige schildereije, meubels èn èige kleeer èn alles. 't Schónste veijn ik heur blaow kamer. Ze gi daor ok nog 'nen blaowe mantel vur Maria's in de Sint Jan zitte make. Ès strakke heur tentoonstelling ècht begint, kan alleman mi heur op d'r neij adrès kommen buurte, want ze wil d'r alle daag èiges bé zen. Ge kunt 'r vur niks nor toe, ok nog! Ge begrept dè't hier veul zal veraandere èn dè't vur onze Nillus èn men 'ne rustige zommer gi worre...

Ik ben wèl bleij vur heur, want nou kan ze eindelek 's bekant al d'r kwaliteite laote zien. D'r ontwèrp- èn inrichtingstalènt, d'r schilderwèrk, d'r boekillustrasies... Allennig d'r kookkunst nie, nee; dè moet ze hier thuis bleijve doen, natuurlek...

Toen ik dè zoo zaat te overdenke, wier ik wè opgewekter èn 't waar krèk of d'n hond dè ok zoo vuulde, want hij sprong innins zó hog in z'n lijn dè-t-ie ondersteboue neeve m'n fiets nirplofte. Ik verschoot 'r af èn waar bang dè-t-ie z'n èige bezeerd ha, mar dè waar nie 't geval. Hij ston op èn sprintte mee al wir vur men ùit, èzzof 'r hilleml niks gebeurd waar.

Thuis zaag ik al mee de fietse van Tiene èn Ante staon. Die zate mi ons Bèt aachter in d'n hof òn 'n bèkske èn zódoende ha'k wir buurt zat. Ant

vertelde dè zé èn Tien rond ware gefietst èn dè ze langs de Wittering nor 't Balkums nudistekamp gereeje ware.

'Ja,' hukte Tien mee in, 'we han pas 'n stuk geleeze in onze krant over die 'naturiste' èn ik docht dè'k daor wèl 's meer af wó wete. Ik vraog m' 'n eigen alted af wè minse toch bezielt um daor in d'r bloot gat rond te gòn ligge valle.'

't Is gin gezicht èn ès de zon aachter de wolke krùipt, zen die blooterikke gelijk mee blaow van de kaauw,' riep Ant.

'Ja,' vulde Tien mi 'ne staole kennersblik òn, 'zonder de zon waar 't mee weer vur strakke nippels èn klèin jonges.'

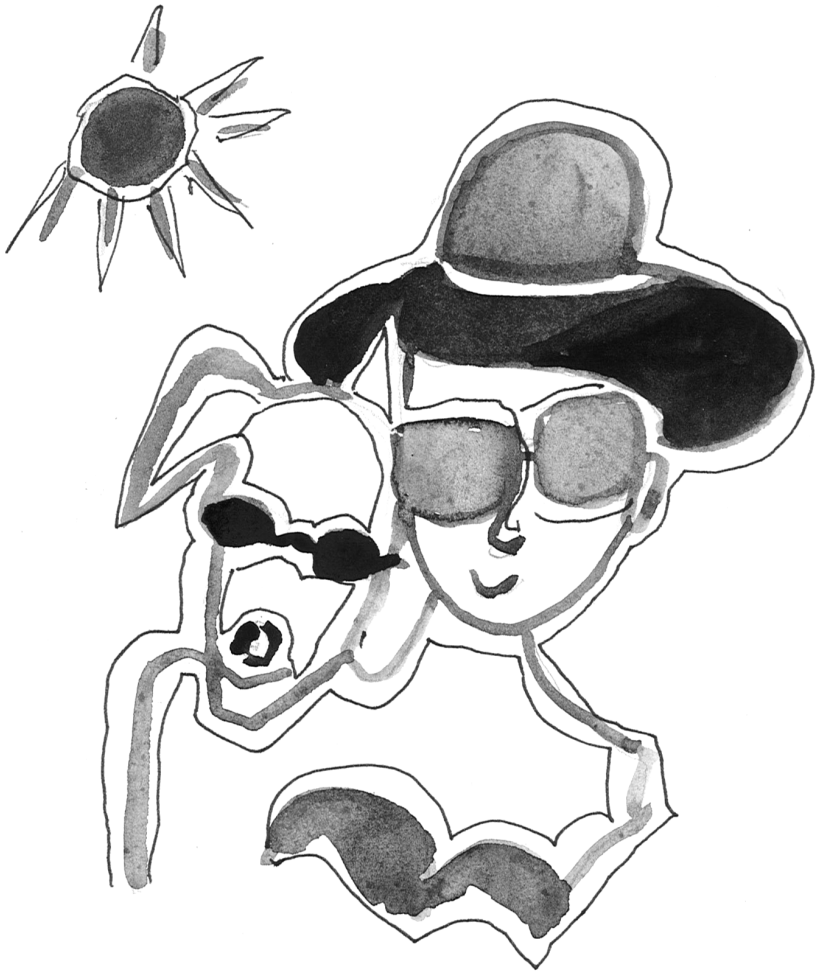
't Schent toch 'n bevrijdend gevuul te geeve,' zin ik onneuzel.

'Ik moet 'r nie òn denke dè daor zón club aauw nudiste sti te vòllieje,' droeg ons Bèt giebelend òn.

Tien waar nor d'n ingang van 't kamp gereeje, vertelde Ant èn daor ha-t-ie zoo wè onopvallend binne stòn te blieke, mar d'r waar al gaauwèchtig 'ne gekleejde bewaker op hum af gekomme èn die ha-t-'m gezeed dè z'n ònwezigheid nie op prijs gesteld wier. Tien liet z'n èige nie zoomar weg-jage èn ha gevraagd of ze nie veul laast han van jong vandale die hier kwame plaogen èn blieke.

'Nee,' ha de bewaker gezeed, 'van jeugd hebbe we hier noit gin laast; 't zen alt van die aauw zèikers krèk ès gé die hier komme hürke èn blieke..!'

Ons Bèt schaoterde zó hard dè ze bekant blaow wier van 't laache.

HONDEPRAOT

Ik zaag op ons midweekblad dè we al in de veijfentwintigste week zitte.

‘Tjonge, al wir ’n half jaor vurbeij,’ docht ik.

‘Nou is’t al èind juni,’ klaagde ons Bèt innins, èzzof ze men gedachte geleezen ha, ‘d’n ted gi vort zó hard dè ge’m nie mer bé kunt haauwe.’

‘Praot vur aauw minse,’ bromde-n-ik èn ik zaag dè ons vrouw mee d’r zèil opzette.

Ik din gaauw mi d’n hond weg, vurdè ze kos reageere. Buite mèrkte-n-ik dè’t heel bruujerig weer waar. Grijs èn bedompt èn ’t vuulde plèkkerig òn, mar onzen hond ha daor schijnbaar gin laast af. Hij sprong ’n gat in de locht toen ie men mi de riem buite zaag komme èn hij ha amper ’t geduld um te waachten op ’t vaastmake.

Hij groeit ès kól, onze Nillus èn ik heb ’r hòst alledaag schik mi. Op onze fietstocht is ’t nog wèl steeds holle èn stil staon mi dieje neije viervoeter van ons. Ès ie keijnder zie, vlinders of veugelkes, dan moet ie ’r mi ’n rotgang op af, mènt ie. Ès ie ’t op z’n heupe kreg, dan begint ie innins in z’n lijn te beijte èn dan danst èn springt ie neeve m’n fiets. Dan zet ie ’r soms ok ècht de sokken in èn blaft van blijdschap. Efkes lötter stit ie innins stil, umdè-t-ie iets bezunders geroke mènt te hebbe of gewoon umdè-t-ie op òjem moet komme. Dan is ’t zoo dè ’t lekt dè ik hum vort moet trekke in plòts van andersum. Mar dè duurt gelukkig mistal nie lang. Hoe dan ok, onze Nillus haauwts ons bezig èn al ’t gedartel dè wij èiges nie mer hebbe, hi onzen hond. Ik heb ’r schik mi, vurral ès ie kekt of ie laacht! Ge kunt ’m eigelek nie alleen laote, want hij bet de gèkste dinger kaol kepot. Zoo hi-t-ie hier al ’n boek, ’n kusse, ’ne jas èn ’n tof-

fellake nor de filistijne geholpe, mar ja, ge het 'ne jongen hond of ge het 'm nie, wánne.

Umdè d'n hond in vùrm waar èn d'r thuis 'n bùi hong, dinne we mar de groote ronde over d'n Aodijk nor d'n Beuzingsen dijk èn dan bé de Fuik wir trug. Èn daor op 't wijdste punt, daor zaag 't 'r me toch prachtig ùit! 'n Hil eiland onder 'n deeke van rooi klaprooze, geel walstroï, witte kamil, geelen agrimonie, blaowe wikke èn rooie zoe-ring! Wè'n ongeleuflek schón kleurepracht! Hier hagget de geminte nou 's goewd gedaon. Zoo moes 't. Ik wier d'r blij af èn onzen hond ok.

Onze Nillus von d'n tocht wèl wijd, dè vuulde-n-ik òn z'n loope. Hij waar blij dè we wir thuis ware. Mar toen ik m'n fiets wegzette, trok de locht innins ope èn begos de zon te steeke. Ik zette gaauw de tuinstuul ùit, de parasol op èn hólde 'n boek um lèkker buite te gòn leeze. Ik zaat amper of daor kwamen Ant èn Tien òngedrùld. Ant hi 'n bietje 'nen hekel òn onze Nillus umdè-t-ie alt teegen heur opspringt. Dè enthousiasme he'k 'm nog nie af kunne lere.

't Is de lesten ted hier vort zoo dè ons Bèt dikstented in D'n Bosch zit vanweges heur tentoonstelling, mar nou waar ze gelukkig thuis èn kos ze mooi vur 'n bèkske zùrge.

'Oewen hond is z'n best gegroeid,' mènde Tien, 'mar hij hi nog nie veul geleerd, want zitte duu-t-ie nie èn blaffen ok nie.'

'Dè kùmt umdè-t-ie ùllie kent èn zitte kan ie nog lang zat,' gonk ons vrouw mee in de verdediging.

'Ge schent hond bekant vanalles te kunne leere, ès ge mar geduld het èn d'r òndacht òn besteedt.' Ik waar benijd wè Tien wijer te mèlde ha. 'Ik heb geheurd dè d'r in Australië 'nen hond is die zèlfs kan kaarte,' zin ie.

'Dè is nogal,' riep Ant, 'mar 't is wèl wir wijd weg.'

'Ja, mar zó geweldig is dè kaarte van hum nou ok wer nie, want alle kir-res ès ie goei kaart hi, verraajt diejen hond z'n èige dur 't kwispele mi z'ne start...'

Tien ha schik um z'n èige mùpke.

Toen de koffie èn 't kuukske dur ons beeter helft waar bezùrgd, vroeg Tien: 'hadde dè al geheurd van dieje slimmen hond in Ammirrika?'

Nee, dè han wij gin een van alle geheurd èn 't waar wir wijd weg.

'Daor waar 'ne schaophèrder die z'nen hond gewoon de opdracht gaaf um hillemlò allennig de schaop te gòn haole. Dè's op z'n èige misschien nie zó bezunder.., mar ès ge wit dè die schaop vier kilomeeter wijd weg liepe aachter 'n muur èn dè diejen hond de port ope moes make èn wir sluite, dan wor 't toch al anders...'

Ant zuchtte èn zin niks. Kennelek nie onder d'n indruk èn ons Bèt èn ikke eigelek ok nie. 'Vergeleeke mi diejen boerrefox is dè ok nog niks,' gonk Tien deur. 'D'r waar 'nen boer èn die hoefde mar teege z'n hundje te zegge: "koke!" èn dè joekelke staak mee 't gas òn, zette de kittel mi wòtter op, din de hennekoi in èn hólde daor 'n por èijer. Die din ie vurzichtig in de wòtterkittel. Hij waachtte persies drie èn 'n half minuut, viet de kittel van 't gas, schùpte de èijer d'r ùit èn lin ze vur z'nen bòs. Hij lin z'ne start opzeij èn gonk op z'ne kop staon!'

'Dè's niks overdreve,' snoof ons Bèt, 'mar worrum moet dè beesje nou op 't èind ok nog op z'ne kop gòn staon ok?'

Tien laachde gemeen èn riep: 'umdè-t-ie wies dè z'nen bòs gin èijerdùpkes ha!'

't Laachde gelijk, behalve ons vrouw.

'Och, stommen hond,' mènde-n-ik heur te heure moppere.

Tien èn Ant vertraowde-n-'t niks mi 't weer èn ze han gelijk; 't begos 'r steeds drèigender ùit te zien. 'Ziede gullie mar nor Vorstenbosch te komme, vurdè ge 'n onweersbùì op oew pèt kregt,' wor-schauwde de ons èn dè waar besteed, want Tien èn Ant dinne gaauwèchtig weg.

'Wè is't toch wir benaauwd,' pufte ons Bèt, toen ze weg ware. Ze hagget zweet op d're kop staon.

'Èn dan moete de hondsdaag nog komme,' zuchtte-n-ik.

‘Hondsdaag?’ zaag ik heur denke èn umdùrrum hielp ik heur mar mee
ùit d’n droom: ‘ja, de hondsdaag, ja. Die valle tusse 19 juli èn 18 augustus.
Dan kùmt de hondsstèr tegelijk mi de zon op èn dè is de wèrmstent
ted van ’t jaor. Èn dè hemme nog te goewd.’
De ons schudde d’re kop èn mompelde: ‘’t zal wèl.’

HAONEGEDRAG...

Ons Bèt èn ik ware vur de veraandering mar 's nor Vorstenbosch gefietst um Tiene èn Ante op te zuke. Mistal gebeurt dè andersum, want ons vrouw is nie zó hèl tusse de wiele ès Ant, mar nou mi dè mooi weer waar ze toch mar 's mee gedruìd in de richting van Bedaf. 't Waar mooi onderweges. D'r ston hier èn daor langs ons fietspad dur de Hezikse maste al rèinvaor te pronke mi goudgeel knùpkes èn d'n haozegèrf schitterde mi schón witte schermkes. In de hùfkes zaagde veul malsen bloei. 't Is wèl 'n heel goei jaor vur de hortensia's,' jubelde ons wederhelft.

Ant von 't prachtig dè we d'r onverwaachs waren òngekomme. Tien ha de tuinstuul ùitgezèt èn onder de notenboom zate we te geniete van de volle zomer. Tien ha hil wè te mèlde, zin ie èn daor wiere wij bèij kèijnijtschierrig af. Och jonge, 't ha d'r toch zó gekruld in de buurt, smiespelde-n-ie èn hij begos innins zachter te praote èn wees nor 't huis neeven hullie. Daor wónde Trien èn Koos. Die han wij wèl 's getroffe op de verjeurdaag bé Tiene èn Ante.

'Die Trien van hierneeve moes iets nijts hebbe, want die hi noit niks um òn te trekke, zoowès ze alt beweert. Nou waar ze mi 'ne neije rok zón paskèimerke ingedaon èn toen waar ze, volges èige zegge, dur zónne klirreverkooper onzedelek beloerd!' Ons Bèt èn ik schote mee in onze laach.

'Wèffer 'ne maanskèirel zal Triene nou beloere! Dan moete toch wèl heel hard verleege zitte,' schaoterde ons vrouw.

'Trien is d'r daag van overstuur geweest,' gonk Tien mi 'n staole gezicht wijer. 'Ze ha d'r grèij nog mar nèt ùitgetrokke um dieje neije rok òn te doen èn toen ha dieje klirrekèirel 't gordeijn al opegetrokke èn daor ston Trien in d'r onderboks èn d'r kesjèt. Èn dieje verkooper bekeek heur mi

ope mond van bove tot beneeje. Volges Triene koste de wellust in z'n ooge leeze. "t Waar krèk of ik daor òlling nakend ston," ha ze geklaagd. Ze ha gaauw alles wir ongeschote èn waar zó rap ès ze kos de winkel ùit-gevluucht. Dè hurde nou ècht tot de ongewenste intimiteite, volges Triene die noit van z'n leeve mer nor dieje winkel zó gaon.'

Ant knikte èn din nor binne um op de geut te gòn riddere vur d'n thee èn de kuukskes. Tien vertelde dè Kaat van Keesse die òn d'n andere kant van hullie wónde, pas ha verkondigd dè ze op de mèrt betaast waar dur 'ne wildvremde kèirel.

'Hou toch op,' bromde-n-ik, 'die Trien èn die Kaat keijke te veul nor d'n tillevizie èn laote d'r èigen opnèije. Ès ik op de mèrt loop èn 't is druk wor ik ok wèl 's dur iemes òngerakt. Zèlfs wèl 's dur vrouwvolk, mar dè vent toch gin man èrg.'

'Nee, dè kan niks gin kaod,' knikte ons Bèt mee.

'Ik kan m'n èige die Trien trouws goewd veurstelle. Die hi daor natuurlek mi d'r groot lijf hil ouws stòn te èllevere èn te haffele in dè klèin hùkske èn dieje verkooper hi gedocht: 'wè duurt dè toch lang. Zó ze mischien twee rokke over mekare òntrekke um 'r strakke inne vur niks mee te bietse? Toen die daor die Trien in d'r kesjèt zaag, zal ie ok arig gekeeke hebbe.'

'Schèijt 'r nou mar over ùit,' greens ons vrouw, mar Tien moes laache èn waar 't hille mòl mi men ins, zin ie. Èn de kous waar nog nie af, want Trien èn Kaat han de koppe bé mekare gestoke èn vonde dè 't haonegedrag van al dè maansvolk mar 's afgeloop moes zen èn dùrrum han ze afgesproke dè ze de kommende daag vort alleen zón slaope èn hullie kèirels moesse d'r èige mar zien te redde! Èn 't èrgste waar dè Ant d'r èigen ok nog ha laote opstangen èn umlulle.

Toen Tien 't mi heur over de gèkte van die wijve ha gehad, waar Ant zó in d're kam gepikt dè ze mee ha gezeed dè Trien èn Kaat groot gelijk han èn dùrrum moes Tien mar 's gaauw stoppe mi dieje stomme maansvolkepraot van hum, want hij waar al gin haor beeter ès al die aander klip-pels. Hij moes ok mar allennig zien te gòn slaope.

‘Dan he’k in alle geval plòts zat,’ ha Tien truggekètst èn toen ha-t-ie mar gaauw stil gehaauwe, want ès ge oew èige nou beusmakte, dan spulde persies in de kaart van die vròllie. Dan vertónde dus haonegedrag. Dùrrum liet Tien ’t wijer mar op z’n beloop èn zódoende lage Tien èn Ant vur d’n uurste keer sens hulliejen traow apart in bed, ’t ziekenhuis nie meegereekend. Ze dinne gin van bèije gin oog dicht. ’t Waar zó onwenig èn Tien ha z’n èigen al zó dik umgedrèijd èn alle kirres hurde-n-ie Ante in de kamer neeve hum. Hij hurde heur hoeste èn zuchte. Hij hurde heur nor de plee gaon èn over d’n overloop op èn neer drèntele. Hij hurde ok dè ze wè lötter umblig din èn iets wèrms klaormakte in de magnetron. Toen ie heur wir op d’n overloop hurde, knipte-n-ie de lamp òn èn riep: ‘kunde nie slaope?’

‘Hedde gé wèl geslaope?’

‘Ik heb geslaopen ès ’nen os,’ loog Tien, ‘mar ik wier wakker umdè’k iemes op d’n overloop hurde stommele. Hedde wir laast van ’t zoer?’

‘Nee,’ bekende Ant, ‘mar ik heb zón kaauw voete.’

‘Bé men in bed is ’t wèrm,’ ha Tien gefleemd.

‘Dan kom ik ze toch mar bé aow wèrme,’ teemde Ant, ‘’n ketierke of zoo.’

Efkes lötter ha Ant op d’r aauw vertraowde plòts geleege neeve Tiene die de ijsklompe wir teegen ’m òn vuulde. Hij ha getwijfeld of ie nog zegge zó dè al dè weijsvolk ammòl ’tzèlfde waar; ‘alt schrik van d’n oievaar èn kaauw voewte’, mar hij hagget toch mar wijselek vur ’m gehaauwe. Nee, nou vurral gin haonegedrag...

Hij ha Ante mar ’s lèkker ondergestopt èn die laag nog gin veijf minute lötter al in ’nen diepe slaop te ronke, mar dè hoefde wijer gin man te wete, natuurlek, mènde Tien die zen Ant mi ’n vol dienblad buite zaag komme.

Toen wij trugfietste nor Ballekum, liet ik ons vrouw wete dè zé toch wèl ’nen hèndigen haon getroffe ha.

‘Kukelekuu,’ krèijde ons Bèt.

D'N TOM-TOM VAN TIENE

Dè waar me wir wè geweest van de week! Wij zón mi onzen vierre mi de fietsen achterop nor Den Haag èn Scheveninge gaon vur 'n mooi zonnig weekend, want Johan Verschuuren ha nog 'n por wèrm daag vurspèld.

Ik ha op verzuuk 'n programmaatje gemakt worrin zówèl strand ès kultuur zaat èn vol goeie moewd gonge we sötteressmèires op pad. Tien èn Ant zón vurrop reije, want Tien ha nèt unne neijen tom-tom gekocht die vur flitsers worschauwt èn al.

't Waar prachtig hèlder weer toen we gepakt èn gezakt vertrokke.

We zón in de duine piknikke, mar ons Bèt zaat bé Utrecht al òn d'r uurste breujke. Ès ge op reis gongt, moeste profiteere...!

't Gonk vurbildig; in anderhalf uur teds ware we midden in D'n Haag èn efkes lötter stonne we stil in de Zeestraot bé Panorama Mesdag.

'Wè ongeleuflek groot èn schön,' zin Ant die mar nie ùitgekeke kos komme.

'Ècht krèk of ge zoo op 't strand stond,' mende Tien.

Nou ha Ant denkelek nie goewd ùitgekeke bé 't trèpke umblig, want daor waar ze lillek nergestùlperd èn potdorie, ze kreeg 'nen dikken enkel èn kos bekant nie mer loope... Wè nou òngevange?

'Gewoon de planning afwerke,' kreunde Ant, 'mar mi zó wèinig meugelek loopwèrk.'

't Waar nog zonniger ès verwaacht èn we dinne nor Scheveninge mi de wage um de werkelekhèd mi 't geschilderd Panorama te gòn vergelijke. Bé 't Kurhaus zette we de vròllie af èn parkeerde de wages in de grazie onder 't Casino teegenover.

Toen Tien èn ik trugkwame bé ons vrouwe, waar 't nog nie veul wèrd mi Ante, mar die zin dè't toch al wèl 'n bietje minder zeer din. Ant is 'n tèij een èn hillemòl nie klèinzirrig.

We liepe dur 't Kurhaus hene, keken ons oogen ùit èn kwamen òn de strandkant buite. Daor zaat alles nog in de schaduw. Dus dinne we toch mar wijer 't strand op um in de zon te komme. In 't uurste beste paviljoen gonge we achter 't glas bé 'n bèkske nor de stranddrukte zitte blieke.

Prachtig um al die minse bezig te zien! D'r ware d'r òn 't surfe, òn 't vliegere, òn 't speule èn zèlfs òn 't zwemme. Dè leste zón wèllie vur gin goud nao doen, want we kreegen al kiepevèl ès we die bloote minse zage, mar toch waar 't wòtter kennelek nog geschikt vur 'n bad. D'r ware veul kiendjes èn hundjes èn wijdweg lage groote boote te waachte um de have ingelòdst te worre. We zage zeilbòtjes dobbere èn de lochte ware schitterend. We viete ok nog mar 'n pùtje bier, want we han 't goewd èn Ant begos d'r èige ok al wir wè beeter te vuule.

We spraken af dè we dalek nog efkes nor 't Haags Gemintelek Muzeum zón gaon, nor de spissjaal tentoonstelling van vòdder èn zoon Israèls èn nor Mondriaan. Daorvur ha ik vur d'n tom-tom van Tiene al 't adrès opgegeve: Stadhouderslaan.

Tien gonk grif gruts op z'n neij ònwinst, want dè werkte prachtig!

Nò 'n uurke of wè betrok 't 'n bietje èn ons Bèt vond 't strand innins vort lang zat. Wij moesse de auto's mar gòn haole. Dan zón de vrouwen ons vlakbé op de Strandweg opwaachte èn dan hoefde Ant hillemòl nie wijd te loopen of niks. Dè waar prima afgepròt èn hoefde mar 'n minuut of tien te dure, schatte wij. Dus wij de wages opgehòld èn Tien mi z'nen tom-tom vurrop nor de vròllie. 't Waar eigelek mar 'n veijfhonderd meeter èn we hoefde mar inne keer linksaf te slaon. Mar Tien sloeg rèchsaf èn ik begos natuurlek mee mi m'n lichte te knippere. Tien stopte èn ikke de wagen ùit um te zegge dè-t-ie fout zaat.

'Mar ik heb 't goewd ingetoetst,' zin diejen eigewijze, 'èn dees route gift ie nou òn, dus 't zal hèndig goewd komme.' D'r zaat vur men niks anders op dan mar achter hum òn te blijve reije. Hij din rècht nor Den

Haag. Nò 'n half uur stopte-n-ie, stapte triumfantelek ùit z'ne wage èn riep 'bestemming bereikt!'

'Ja,' greens ik, 'mar hier zón we wèl ons vrouwe mee nor toegenommen hebbe, hé! Ge zet gerdomme nor de Stadhouterslaan gereeje in plòts van nor de Strandweg, wor die van ons nou stòn te schildere.'

'Oei, de Strandweg,' knikte Tien èn stapte hòstig in. Toen we eindelek in Scheveningen trug òn 't strand stonne, begos ons Bèt mee te jeremieere: 'we dochte, wor blijve ze toch! Ant raoide dè de fietse weggehòld zón zen, of dè ge 'n bon zót hebbe, of dè ge 'n ongeluk hat gemakt...' 'Nee,' zuchtte-n-ik, 't laag gewoon òn Tiene tom-tom. Stapt mar gaauw in, anders is 't museum dalek vort dicht.'

'Stadhouterslaan,' hurde-n-ik Tiene teege z'ne navigator zegge. Onderweges moes ons vrouw natuurlek wete, worrum we toch zó lang weg ware gebleeve. Ant hagget wir lillek in d'ren enkel gekreege van dè staon òn dieje Strandweg... Toen ik 't gelijk verteld ha, riep de ons: 'dè zal ie gordooke nog dik moeten heure! Ge moet de dinger natuurlek wèl goewd op 'n reij zetten èn afwerke. Gu-t-ie daor de volgorde van die straote dur mekare zitte haspele. 't Is al nèt zónne gaperd ès gé.'

Dè telde-n-ik vergimmes wèinig èn mopperde: 'bè ja, ès ge teegesworrig 'n Bèt-Bèt het, wilde noit ginnen tom-tom mer.'

De ons keek arig.

BENAAUWD

Van de week waar d'r bé al die nattighèid van de lesten ted inne mòndag dè't dreug èn zonnig waar èn umdè Johan Verschuuren dè ok vurraf vurspèld ha, zón ons Bèt èn ikke eindelek wir 's op de fiets de ronde doen. Ja, ons vrouw kan de lesten ted enkelt op mòndag nog mar vrei'af vatte, want alle aander daag zit ze vort in 't muzeum. Ik ha ons staole rosse buite gezet èn de baand nog 's vors opgeblaoze èn daorvan zwitte-n-ik al mee ès 'nen otter. 't Waar ok zó bruujerig! Ik din nor binne èn zin teegen ons vrouw dè'k m'n èige nog gaauw um wó kleeje in 't dunste grèij dè'k ha, want dè'k al harstikke nat waar. Ons Bèt von 't goewd dè ze dè wies, want dan kos ze d'r èigen ok nog efkes locht umtrekke.

We dinne samen over de dijkskes nor Gèssel èn toen langs Halder af nor Vught. 't Viel niks teegen op de fiets èn de ons ha nog hillemlò nie geklaagd of niks, mar mi Vught in zicht hurde-n-ik innins: 'nou wor 't hog ted um 's òn te legge, want ik stò vort op springe!'

We streke neer bé d'n Heuvel èn bestelde 'n bèkske. Toen ons Bèt nor aachtere waar geweest, liet ze wete dè ze goewd iets zó lussen ok. D'r kwaamp 'n vriendelek mèidje vraoge wè we gèire han. We bestelde bèij 'nen ùitsmijter mi bruin brood.

Die waar heel groot, mar zaag 'r lèkker ùit èn gonk 'r goewd in.

'Hoe doen we 't dalek wijer?' vroeg de ons.

'Langs d'n Eijzere Man af, nor d'n Unent èn dan rèchsaf nor Giersbèrge,' antwoordde-n-ik.

'Dè's misschien wèl te wijd in inne keer,' zuchtte ons beeter helft.

'Bèndegek, mar desnoods kunne we altnog pauzeere bé de Rustende Jager.'

'Nou, dan reekent mar 's af,' zin de ons èn ik viet nor m'ne kontzak.

Oeioei, daor kwaamp ik tot de ontdekking dè'k bé m'n umkleejereij m'n

portemonnee in m'n vurrige boks ha laote zitte! Toen ik dè op moes biechte, greens ze: 'wè zedde toch 'ne verdùlde gaperd! Èn ik heb ok niks in m'n tas van wèirde.'

Mee daarop kwaamp 't dienststerke nor ons toe èn vroeg: 'heeget ok gesmakt?'

'Ja, 't waar heel lèkker,' riep ons vrouw, 'doe nog mar 'n por lèkker sorbets ok.'

Ik wies nie wè'k hurde. 'Mar mins, ge wit toch dè'k ginne liefhebber van die zutighèid ben èn ik zit al zó vol, èn we hen gin gèld,' prottesteerde-n-ik benaauwd.

'We moete bedenktijd winne, gaperd,' snaauwde ze trug, 'ès ik toch af moet waasse, ló't dan ok mar de moeite wèrd zen.'

D'r kwame 'n por heel groote glaos mi ijs èn vruchte vur ons neus te staon èn ik zaat al zó vol ès 'n èij. Teege heug èn meug begos ik òn de joekel van zuujt. Ik aat nie lèkker, want ik zaat 'n bietje wanhopig te prakkezeere over de betaoling. Hier kende ons gin hond. Ik zó mischien ons Bèt ès onderpand achter kunne laote èn dan thuis gèld gòn haole... Ons Bèt viet 'ne grooten hap van de sorbet èn ik vuulde m'n èige 'n bietje misselek worre.

'Wè'n onbeschoft groot geval,' smiespelde-n-ik.

'Hij smakt anders merakels, dus it mar op,' kètste ze trug.

Dùrrum viet ik toch nog mar 'n hèpke. 't Waar nie verkeerd, zeeker nie, mar òn men nie besteed. Ons Bèt lippelde rustig deur èn ik din af èn toe ok nog mar 'ne lippel. Toen ze òn d'n bøjem van d're sorbet waar èn ikke nog nie halverwege, kwaamp 'r 'ne mins in 'n wit overhemd ùit 'ne wage die vur ons terras stopte. Hij kwaam me bekend veur, mar van wijdaf kos ik 'm nie goewd genug onderschèije.

'Harrie d'n ònnimmer b'ons ùit 't dùrp!' docht ik opgelucht. Die kwaamp nou toch ès geroepe; daor kos ik denkelek wèl wè van leene.

'Hee, dè-j-ik ùllie hier trèf èn òn 'n ijsje nog wèl,' riep Harrie mee dè-t-ie ons zaag. 'Dè kùmt nou nog 's mooi ùit! Kan ik 's wè trug doen vur dè

schón stukske dè ge vur men fist geschreeven het.’ Mee zin ie teegen ’t vriendelek dienststerke dè hij vur ons ’t ijsje wèl af zó reekene.

‘Och ja,’ krèijde ons Bèt, ‘daor is onze Klaas toen nog ’n hil welleke mi bezig geweest.’

Ik mènde nèt teege te gòn sputtere, toen de ons zin: ‘mar ès gé vur ons betòlt, slòn wij dè zeeker nie af èn dan doen wij d’r hier nou mi ’n gerust hart ùit, want we moete nog hillemòl nor d’n Unent èn nor Giersbèrge vur we wir trug nor Ballekum gòn.’

‘t Ha nie gehoeve, Harrie,’ zin ik èn schoof m’ne sorbet opzeij. We waggelde bèij wè zwaor gelaoje nor ons fietse. Ik vuulde m’n èige hillemòl nie lèkker, mar zin nog mar niks.

Toen wij bé d’n Eijzere Man kwame, kreeg Harrie de reekening. Hij keek, vrief dur z’n ooge èn keek nog ’s.

‘Nou, die hen hier goewd zitte laoje, is’t nie,’ zin ie èn viet z’n portefullie.

‘Ja, ze han al wijd gefietst,’ zin ’t dienststerke, ‘ze han honger ès pèird.’

Harrie betòlde z’n pilske èn de rèst.

Onderweijl zin ik teegen ons vrouw: ‘lót hier mar op ’n bènkske bé ’t wòtter gòn zitte, want ’t drèijt gelijk vur m’n ooge.’

‘Èn d’n Unent dan èn Giersbèrge?’

‘Wè wilde gé daor nou nog in gods naam gòn doen, zonder cènte,’ kèrmde-n-ik.

We zen mar trug nor huis op gezoedeld. Ik heb ’r in ’t Bossche Broek nog ’n por kirres af gemoete um te kitse. Ons Bèt mar moppere dè maansvolk ’t al al zó wijd òn vuult komme èn dè’k nerres mer teege kan op m’nen aauwen dag.

‘Ik heb heel lèkker geëete èn ik heb nerres gin laast af!’ jubelde ze ok nog.

‘Ik denk dè’t vur men ’n combinatie is geweest van dè benaauwd weer èn iets wè men daornèt nie goewd bekommen is,’ sputterde-n-ik teege.

Èn nou klaagt ons Bèt dè ze al twee daag òn de spel is èn dè kùmt toch zó slècht ùit, nou krèk mi heur groote expositie.

GINNEN BOERKA VUR ONS BÈT...

Ik waar van de week 's nor diejen òsterse klirmaker in D'n Bosch geweest. Dieje mins adverteert mi òngepaaste klee! Èn zoowès ge denkelek wit, is ons vrouw gèk op alterande klirròzzie. Ge kunt momenteel zèlfs 'n del van heur èigegemakte klee ònpaasse, ès ge wilt, in 't Noordbrabants Muzeum. Daor hi ze Indische sarongs èn kabaja's, Japanse kimono's èn meer van dè lang grèij hangen in veul verschillende klurre. Èn umdè de ons daor nou alle daag doende is, ha'k 's gedocht um vur heur iets òn te schafte ès verrassing. Ik waar nor diejen buitelandse klirmaker gedaon - ik geleuf dè-t-ie van Syrië kùmt - èn ha gevraagd of ie ok 'ne kleurigen boerka vur ons Bèt zó kunne make. Nie, dè'k zó gèk ben op die tètèchtige vrouweklee. Dè nie, mar hij adverteerde mi 'vrijzinnige boerka's' èn dè makte men wèl heel nij-schierrig. Irlek gezeed, he'k mar 'nen hekel òn alle klee die vrouwe verhulle èn zeeker òn zón groote graow gevalle die enkelt nog 'n por ooge laote zien. Mar umdè'k nogal gèires mi d'n ted mee gò, docht ik toch dè 't wèl 's krèk iets vur de ons kos zen. Misschien zó zé daordur wèl wir inspirasie op kunne doen, ok nog. Ik ha d'r 's rondgekeeke èn ik moet zegge, hij ha heel klurrije klee in alle sorte zej èn ketoen èn dè waar niks verkeerd.

Toen ik vroeg of ie ons vrouw ok kende, knikte-n-ie mee. Hij ha mi interesse over heur geleezen in de krant èn waar zèlfs nor d'r exoposie geweest! Dè ha-j-ik nie verwaacht natuurlek, mar dè makte-n-'t wèl veul hèndiger vur men. Ik lin 'm ùit wè'k van plan waar. 'Kos hij misschien 'ne mooien boerka make vur ons Bèt?'

De klirmaker keek terneergeslage èn schudde z'ne kop. 'Zal nie gaan,' smiespelde-n-ie.

Toen ik vroeg worrum nie, zuchtte-n-ie dè 't ècht nie kos, umdè d'r gin stof bestand waar... Daor moes ik meer af wete. De klirmaker lin men ùit dè zen boerka's alleen mar 'n opening vur de ooge han èn dè d'r in 't geval van ons vrouw gin stof waar die ok mar innen dag heel zó kunne bleijve vur d're mond...! Ik begreep 't probleem èn ben onverrichterzake afgedrùpt.

Èn nou waar ik amper thuis of Tien èn Ant kwamen op de koffiè. Al vur de wötterkittel float, moes Tien wete wè ik van die leggings vond èn ik moes efkes prakkezeere wè-t-ie bedoelde. Ant help me mee op weg mi: 'ge het toch zeeker wèl geleeze wè diejen aauwverwetsten dominee daor ùit zwartekouselaand pas vur onzin hi ùitgekraomd in onze krant?'

'Och ja, dieje mens vond leggings te mannelek, is nie?'

'Ja èn ès de kleer te strak òn 't lijf zitte, dan zen ze te vrouwelek,' viel Tien in.

'Diejen dominee mènt dè leggings mannelek zen, umdè ze volges hum onder de bokse gerekend moete worre. Nou, ik zie aow al in zón ding,' laachde Ant.

't Èrgste vond dieje protestant 'n rùkske over de legging, want dè prikkelde nog meer,' zin ik um te laote wete dè 'k op de hogte waar.

'Jè, dè noemde hij 'n schaamlèpke,' knikte Tien, 'mar teege maillots hat-t-ie gin bezwaor.'

'Ge het toch arige minse,' kwaamp Ant in 't geweer, 'hij makte z'n èigen ok druk over diepe splitte in de rokke van vandaag d'n dag...'

'Ja, mar daor hi-t-ie natuurlek wèl groot gelijk,' kètste Tien d'r mee op. 'Van diejen arige módde verschieette toch vort! Ik heb lest op 'n begrafenis nog zón geval meegemakt. Mooi in 't zwart, mar toen ze òn 't loope gonk, keekte bekant in d'r kruis!'

Ant keek lillek, mar Tien draafde gewoon deur: 'ik moes mee denken òn onzen aauwe pestoor die vanaf de kansel prikte dè-t-ie teegen 't onderbijne van de schòtse bé vrouwvolk waar. Witte wè-t-ie zin!? Hij galmde dur de kerk: "mannen, kijk toch niet zo naar die benen, kijk liever naar 't kruis!'" Tien laachde z'n best um z'n èigen aauwe mop.

‘Die leggings drage bé tot vervaging tusse de sekse,’ brocht ik tussem-
bèije, ‘èn dè’s krèk andersum ès bé die regels van de islam.’

Ant èn Tien keken op. Ik dūrfde natuurlek nie te mèlde dè’k op pad waar
geweest vur ’ne kleurigen boerka, mar ik zin wèl: ‘die islamiete wille
nèt alle vrouweleke kenmèrke weere èn die laote dus alles onderstoppe
èn diejen dominee wil de vrouwe wir in lang rokke èn nie in bokse of
leggings. Vur hum moete vrouwvolk èn maansvolk d’r èige ‘onder-
scheidend’ kleeje. Anders kregde ‘vervaging van de sekse’...’

‘Wè zen dè toch ammòl vur klótzakke,’ vroeg Ant d’r èigen af. ‘Denke
die minse nou ècht ùit te kunne make wè ’n aander òn moet trekke? Hen
ze niks beeters te doen?’

‘Nou,’ wies Tien te mèlde, ‘d’r zen alt nog veul farizeejers die ’nen hoop
regelkes bedenke èn daor ès boekhaauwers mi um wete te gòn. ’t Èrgste
is dè zèllie ècht denke dè zóiets bé ’t geloof hurt.’

Ik von ’t nogal wijs gesproke vur onzen Tien.

‘Witte worrum diejen dominee ok zwarte leggings afkeurt,’ vroeg ik
onverwaachs èn toen d’r gin antwoord kwaamp, zin ik ’t èiges mar:
‘umdè daor gin zwarte kouse òn zitte!’

Ik von ’t wèl zunt dè ons vrouw d’r nie bé waar um heur bédrage te leve-
ren òn ons discussie, mar ja, we moete d’r òn wenne dè’t hier nou ’nen
heele rustige zommer blef, want ons beeter helft is nog bekant dageleks
in bedrijf in D’n Bosch èn daor komme dus gin boerka’s òn te paas. Vur
leggings hoef ik m’n èige nie druk te make, want ons Bèt hi dikke been
èn d’r is wèinig kans dè ze op d’reen aauwen dag nog próttestants
wordt...

GIN VEKANSIE

‘Ochèrrem die bouwvakkers,’ klaagde ons vrouw van de week, toen ’t wir d’n hillen dag nie dreug geweest waar.

‘’t Is ’ne klootezommer,’ zuchtte-n-ik, ‘mar goewd dè gé in ’t museum zit.’

De ons keek aachterdochtig menne kant op èn durrum vulde-n-ik òn: ‘’t is toch prachtig weer vur ’t museum; mi zón weer gi gin man nor ’t wòtter of ’t strand.’

‘Ja,’ antwoordde ze gerustgesteld, ‘dè zal wèl bégedragen hebben òn al dè volk dè kùmt keijken èn ès we d’r dan toch zen, dan mar mi zón weer, want lèkker gòn fietse kunne wèllie nou toch nie èn um te kampeere zen we vort te oud.’

‘Kampeere,’ vroeg ik.

‘Ja, daor he’k de leste daag nog ’t miste òn moete denke, òn al die minse die in ’n tètje of ’ne caravan zitte te èrremoeie...’

‘Mar wij hen toch bekant noit gekampeerd!’

‘Nee, gelukkig nie. Die por kirres vergeet ik noit mer. Witte nog dè we mi onzen drieje in ’n tweemanssjelterke lage te klunze daor in Frankrijk? In die onweersbùì ware we bekant gelijk verzope. Ons Mrietje waar nog gin tien jaor oud èn laag deurnat in d’re slaopzak! ’n Wonder dè ze toen gin longontsteeking opgelopen hi.’

‘Èn lötter in dieje caravan in Zeeland dan. Hoe dik dè’k m’ne kop nie gestooten heb! Jikkès, wè’n gekreemer toch.’

‘Ja èn ik viet overall op mis èn we han toch hil wè grèij meegenomme. Toen verpèstte-n-’t de reegen ok al gelijk.’

Ik knikte èn zaag ’t wir hille mòl vur me. Al die verzope katte èn die modderpèdjès nor de plee èn de wasgeleegenighèd. Ik moes ’r nie òn denke dè wij mi dees klooteweer op de camping zón hebbe gezeete.

Zeeker nie nou ons Bèt èn ikke d'r alle naachte vort ùit moete. Zó wijd dur d'n donkere moete loope vur dè ze bé de pot kwaamp. Dè zó ze noit gedùrfd hebbe!

‘Wè is dè eigelek toch ’nen arige módde ok,’ overdocht ik. De ons keek mee wantraowig menne kant op.

‘Vruuger hoefde wij toch hillemòl nie op vekansie; we kosse ginnins weg, ok nie, mi al dè vee èn boerrewèrk. Èn nou moet alleman d'r vort ùit èn hoe wijer weg, hoe liever. Ze make vur d're reis meer uurre in de week ès dè ze op d'r wèrk oit gedaon hen. ’t Hoef toch nie mer gèkker te worre...’

‘Ja,’ stemde ons beeter helft in, ‘wè zó nou toch de lol zen um daaglang mi ’ne vaauwwage of ’ne caravan of ’n tèn heel wijd weg te gòn ligge reije um erres in ’n vrimd laand wor ge gin man kunt verstaon èn wor ’t dik veulste heet is onder de beum te gòn zitte pioniere.’

‘Ik denk dè’t mi avonturierswense te make moet hebbe.’

Ons vrouw knikte, ‘wè dè betrèft, zen wij eigelek hillemòl nie mi d’n ted meegegaon... Wij hen hier alted al avontuur zat òn ons èige, mar Dien van Grètte van hierneeve wit alted alles persies te onthaauwe dur hullie vekansies. Ze zi dan: “dè waar krèk vur dè wèllie in Osterijk ware” of “dè waar ’n week nòdè wij in Portugal zen geweest”. Al die reize zen vaaste punte in heure geheugekalènder geworre...’

‘Allennig bé ’t ministerie èn bé de geminte, daor haauwe ze gin vekansie,’ zin ik. ‘Daor gòn ze mi “zomerreces”! Èn zón reces duurt veul langerder ès vekansie. Daor moete nie van opkeijken ès dè twee mònd duurt, mar ’ne ramp is dè hillemòl nie, want daor mèrkte eigelek niks af. Alles gi gewoon deur.’

‘Misschien waar ’t wèl beeter ès ze ’t hil jaor op reces gonge,’ mènde ons Bèt.

Toen wij ’n por weeke geleejen op ’ne zèldzaam mooien dag langs de Hezikse bosse, de Hooghèij èn Vinkeloord fietste, viel ’t ons op dè ’t daor op al die kampeerplòtse gelijk harstikke vol ston. We han op diejen tocht nogal laast van steekvliege èn mugge èn ons Bèt èn ikke kregte mil-

leij mi al die stadsminke die daor zate. Wij dinne deur èn landden efkes lötter op ons vertraowd terras. We viete mar 's 'n lèkker bèkske èn gongen onderùit in de zon.

We zage van alterhand volk vurbeij komme èn ons Bèt kreeg 'r goei zin af. Ze ha daor wèl d'n hillen aovend wille blijve zitte. Ze gaaf komentaar op alles wè d'r langskwaamp. De zon zakte langzaam èn bleef wèrm èn dè waar toch mar efkes te geniete, vond ik. Durrum haolde-n-ik binne wè blaojkes locht leesgrèij. Dè lèijt ok af èn dè kan ons Bètte kritiek beeter verdrage ès ons geminte, mènde-n-ik mar. Zit ik daor zón bietje in zón blinkblad te blaojere, kom ik toch 'n hil verhaal teegen over ons Bèt èn heur tentoonstelling mi 'n groote kleurefoto èn al! Ik verschoot 'r grif af. Mar ons vrouw nie.

'Kekt mar 's wè'n beroemd wijf dè ge vort het,' riep ze èn daowde 't blad van Felderhof gaauw in d'r tas.

Wij zate same nao te geniete in de aovendzon èn ik waar blij dè wij nerres hene hoefde.

Nee, ons Bèt èn ikke hen gin vekansie èn zen eigelek nerres beeter thuis ès rontelum 't huis. Èn nou mi de druktes rond heur tentoonstelling denk ik mar bé m'n èige dè de ons dees jaor op 'muzeumrecès' is. 't Is bekant krèk ès bé de geminte; d'r gebeurt bé-j-ons niks èn 't gi gelijk gewoon dur.

Ik ben wèl blij mi onzen hond, nou 't hier overdag zó stil is èn ik maag wèl hòst alle daag um drie uurre mee gòn sluite in Den Bosch.

ONS BÈT IN DE BLAOJER!

‘Jonge jonge, wor begint ze òn,’ docht ik ’n por mònd geleeje. ‘Alle daag in ’t muzeum ùitleg geeve; wè zal ze dè gaauw muug zen èn wè zal ze saoves afgebrand thuiskomme!’ Èn nou drèijt heur tentoonstelling al ’n mònd èn ze is noit muug èn ze hi nog nie inne keer geklaagd of niks. D’r zen al duuzende minse geweest èn in ’t gasteboek reegent ’t komplimente.

Ès ze nò de middag thuiskùmt èn we hen geëete, dan zuukt ze heur aovendzitje achter in d’n hof onder de blaojer èn rust voldaan in de laote zon.

‘Witte wie d’r vandaag ok waar!’ zi ze dan èn ‘ge moet de groete hebbe van...’ Èn ès ik vraag hoe ’t gegaon is, krèijt ze tevreeje: ‘’t Ha wir nie schónder gekunne.’

Nou ons vrouw dus alle daag in ’t muzeum doende is, wor ik nogal ’s gebèld dur ons Mrietje èn dur Ante die ongerust zen over men èn die wille weten of ik ’t zoo alleen wèl kan stelle. Die tillefóntjes zen goewd bedoeld, mar hille mòl overbóddig, want ik heb gin man nóddig èn kan goewd vur m’n èige zùrge. Mar van de week gonk ’t òn de tillefoon innins efkes hil anders...

‘Witte’t al?’ bèlde Ant. ‘Ja, dè wee’k nie; ’t litter al òn, wè’k moet wete.’

‘Nou, dè ùllie vrouw in de roddelblaojer sti!’ Daor viel ik stil. Ik zin:

‘mar Felderhof, dè kunde toch gin roddelblad noeme; dè hiet glamour!’

‘Nee, dè blinkblad bedoel ik nie! Bèt sti in de Privé èn de Story!’

‘Dan hi ze’t toch wèl vort wijd gebrocht,’ zuchtte-n-ik èn schudde m’ne kop. ‘Mar wij leeze noit gin roddelblaojer...’

‘Nou dan za’k ’m wèl ’s meebrengel,’ klonk ’t òn d’n andere kant.

Èn jawèl, dieje zèlfde middeg viel Ant hier op de klep mi 'n kleurig blad mi 't opschrift "30 jaor passie èn emotie". D'n buitekant waar nie um òn te zien; alterand onthullend materiaal moes daor ùitbundig òngekon-digd worre. Vier foto's èn veijf slagzinne verdronge mekare. Veul rom-meliger kos 'nen buitekant nie zen. Dè beloofde nie veul goeds.

'Kekt mar 's gaauw. 't Is bladzijde 36, geleuf ik,' riep Ant steukerig èn ik blaojerde dus nor... "Maik's Bubbels". Daor sti zón gepoelitoerde nicht mi 'n sjampanjeglas in z'n haand èn die vertelt wè de minse vur cijfers kreijge vur de klee die ze drage. Hij gif zen ongevraagde beoordee-linge, zonder nor z'n èige te keijke. Hij hi 'ne kaole knikker, 'n gemeen snorreke, dorde taand èn mènt vanùit z'n driedeelig grijs konfek-siepèkske mi z'nen oranjese riem dè-t-ie hil wè is. 'n Overhemd kos ie kennelek nie koope, want z'n vesje plèkt op z'nen blooten bast; 'ne zèlfingenomme kwast mi 'n mislukt decolletee èn z'n boks op half elf. Hij gif gin punte mar glaos sjampanje vur de creaties...

Èn ja, daor sti de ons: òlling in 't blaow, òlling in 't lang, òlling in 't èigegemakt! D'r sti dè d'r gin dresscode waar bé de geleegenighèd van de foto's. Èn wè is de beoordeeling?

"Èzzof Kunnegin Beatrix binnekwaamp..." 'Nou, dè kos slèchter, zó'k zoo denke. "De volslage onbekende Bèt van Klaasse ha d'r èige in 'n op India geïnspireerde outfit gestoke." 'Kik, ès hij iemes nie kent, dan is die volslage onbekend. Zeeker noit van Klaas van Bètte geheurd ok nie! Èn nog noit nor 'n muzeum geweest!?

'Hedde gé oit van dieje Maik geheurd, trouws...?' Ant schudde van nee. 'Volslage onbekend, mar leest nou 's wijer,' stukte ze. "'n Bietje overdressed zó ik zoo denke, al is 't huidje best grappig."

'Wènne klippel,' greens ik.

'Nou, dè's ammòl toch nog nie zó negatief,' mènde Ant.

'Nee, mar ziede hoeveel glaos ie gif,' bromde-n-ik. 'Twee! Dè beteek-ent "jammer".'

'Nou ik heb 'r wèl 's gezien die mar een glas kregè èn dè hiel in "gaauw nor huis",' wies Ant te mèlde.

‘Mar ’t klopt vur ginne meeter. Ons Kunnegin is dus “overdressed”, wè denkt zónne klótzak wèl..!’

‘Ik veijn ’t eigelek wèl ’n schón foto van Bètte,’ vond Ant ‘èn nou sti ze daar toch mar mooi tusse Ans Markus, Marco Borsato, Georgina Verbaan èn Cameron Diaz! D’r zen d’r zat die d’r hil wè vur over zón hebben um zoo in de Privé te staon!’

‘Ja,’ snoof ik zonder ’t te mèine, ‘dan is ons fortuin wèl gemaakt. Ik zal gaauw ’n por neij klompe ònschaffe, want nou zulle we ok wèl vort op de Gooise matras gevraagd worre... Mar hedde gezien wè dieje klètskop d’r bé sommigte onder hi gezet? “Gelukkig hebbe ze nor men geluisterd!” Witte dè dieje kaole Maik gin haor beeter is ès diejen dominee die hier pas teege de leggings waar. Wor moeit ie z’n èige mi! Eigelek zón wij ’m ’n procès òn moete doen, want d’r hi gin man gevraagd um die foto...’

‘Nou, daar geef ik oe nie veul kans,’ docht Ant, ‘moete ’s keijke hoe bleij ùllie Bèt in de lens laacht!’

Ik moes Ante daarin wèl ’n bietje gelijk geeve.

‘Witte wè ge moest doen,’ gonk ze wijer. ‘Ge moest die twee glaos sjampanje lèkker samen opdrinke!’

Dè von ik wèl wir schón gedocht van heur.

‘Èn misschien moeste nog probeere um wè meer van dees blaoyer te koope, want de keijnder èn de klèinkeijnder zulle d’r strakke gruts op gaon.’

‘Zódde gé dè denke?’

‘Jazeeker, wanneer makt iemes nou nog mee, dè-t-ie in vol ornaat in de Privé kùmt te staon!’ Ik knikte èn zuchtte èn zette-n-’t wòtter op èn toen we òn ’n wèrm bèkske zate, vertelde Ant dè hulliejen Tien alle Privé’s in Vorstenbosch opgekocht ha. Hij vond dè hullie keijnder d’r allemòl inne moessen hebben um te zien wè vur ’n beroemde tante zèllie wèl nie han! Ik schudde m’ne kop vol onbegrip. Dè Tien toch zó wèinig verstand ha. Ant ha d’re koffie gaauwèchtig op èn zin vur ze weggonk dè wij de Privé mogen haauwe, umdè ze ’r thuis toch nog twee han.

‘Hij hi nogal ingekocht,’ klaagde-n-ik.

Toen ze wijd genug ’weg waar, viet ik de fiets èn din nor ’t dùrp. Ik keek bé Miekés boekhandel of d’r nog Privé’s ware.

Nee, ze ware gelijk ùitverkocht, zin ’t mèdje aachter de toonbank.

‘Gerdjuu nog,’ docht ik, ‘dan hek ’r ginne mir vur ons Mrietje èn dan zen d’r veul in Ballekum die ons vrouw ’n bietje overdressed zulle bekeijke.’

Dè leste ha’k eigelek gèire wille vurkomme.

KAOIE PRAOT

Tien èn Ant ware bé-j-ons op de klep gevalle èn we han wir z'n best gebuurt. Daor waar wir wè nijts bé dè'k oe nie mag ont-haauwe. Ant is 'n goei mins, mar 't is ok 'n bietje 'n kùpke. Nou ha Tien vurgende week iets klaorgemaakt wè heur hillemol nie zinde. Hij waar hulliejen traowdag vergeete, och èrm. Daor waar Ant wèl zó verdjuus over gerakt, dè ze al daag gin woord mir teegen 'm gezeed ha. Èn daor reej Tien 'm wir over, natuurlek. Èn zoo wier 't van gin bèij de kante bégeleed èn d'r wier gin woord mer gewisseld. Dè is te zegge; Tien hagget nog wèl 'n por kirres geprobeerd, mar op 't lest gaaf hij 'r ok vort d'n brùì òn, want 't is nie um te hebbe ès de vergeeving van inne kant moet komme, wor.

Èn nou moesse ze te vreddag nor Geffen op verjeurdag van een van de klèinkeijnder èn daorvur zate Tien èn Ant samen in de wage. Tien reej èn Ant zweeg. Tien drèijde op 'n hil aander plòts af ès Ant verwaacht ha, mar ze zin niks. Ze rejen al over Mirroi nor D'n Dunge, toen Ant 't toch nie mer leije kos.

‘Wor doede gé toch op af?’ vroeg ze sjegrennig. Tien stopte.

‘Oo, ge kunt toch wèl praote,’ zin ie. ‘Ik waar mi aow onderweges nor Gèssel, want daor heure minse die nie heure èn nie kunne praote thuis.’

‘Oe toch,’ zin Ant èn moes laache èn de kaauw waar innins ùit de locht.

Ons Bèt din nor de geut èn ik kreeg mooi efkes de kans um m'ne nood te klagen over heur, want 't is de leste ted krèk of ze 't 'r um duu. Ons vrouw hurt bé die minse die gin afscheid kunne nimme. Alt ès we zó wijd zen dè we nor huis wille gaon, begient ze 'n neij verhaal èn ès ze dè dan eindelek verteld hi, moet ze nog efkes gaauw. Dè zó toch de duvel

doen. Stò'k daor wir vur joker mi heure jas te haauwe. Ja, dè kende Tien, knikte-n-ie èn Ant keek smerrig onze kant op. Gelukkig kwaamp de ons al rap mi 'n wèrm bèkske trug èn moesse we van gesprekstof veraandere.

‘Dieje cybersex,’ zin ons Bèt plompverlorre teege men, ‘daor zitte gé zeeker stiekem ok òn mee te doen, want gé hangt teegesworrig zó lang èn zó laot aachter dè ding...’

Ze ha iets in de krant geleeze wor ze gin kloote van snapte èn dùrrum zin ik: ‘ja, natuurlek èn ik ben daor heel hèl in, want ik kan dè zèlfs zonder camcorder.’

De ons keek bedonderd, want ze wies nèt zó min worrover ik 't ha èn ik waar hillemlò nie van plan 't òn heur ùit te gòn legge. Ze duu alted eeven afkantig ès 't over kompjooters gi èn dan verdiende ok nie dè ge d'r oit iets afleert, wor.

‘Vort 92 percent van de bevolking schent 'n mobieltje te hebbe,’ zin ze mi de krant vur d'r neus.

‘Nou dan heure wij bé die aacht die niks hebbe,’ antwoordde-n-ik aachtermekare.

‘Wij wille ginne mobielen tillefoon, umdè we ok wèl 's mi rust gelaote wille worre. Wij willen ok gin antwoordapperaat, umdè we nie trug gòn ligge bèlle, ok nie. Ès ze ons gèire gesproke gehad hebbe, moete ze mar bèlle ès we thuis zen,’ riddeneert ons vrouw èn daor doen wij 't mi.

‘Dè's somteds toch verrèkkes lastig vur ons,’ zuchtte Ant.

‘Hedde dè geleeze van diejen deke daor in Limbùrg,’ brocht Tien tussembèije.

Ja, dè han we allemòl geleeze.

‘Anderhalf miljoen,’ zuchtte Ant, ‘'t is toch ongepèmeteerd.’

‘Èn dieje soa hittem ùitèindelek verraoje, de lilleke smerlap,’ snoof de ons.

‘'t Is vandaag d'n dag vort wè mi die gisteleke,’ mende Tien èn vertelde dè't alt nog èrger kos. Hij ha geheurd van 'ne priester in Ammirrika die

beschuldigd wier van 't feit dè-t-ie lid zó zen van de racistische Klu Klux Klan. Èn dieje mins waar dur dieje roddelpraot zó ontdaon dè-t-ie onder de preek òn de congregatie vroeg, wie dieje kaoie praot toch in de wirreld ha gebrocht. Ès d'n dader op dèrfde te staon, zó-t-ie 'm aachtermekare vergeeve èn daormi waar dè lillek geval dan ùit de wirreld. Niesmes reageerde op z'n vraog èn durrum din ie 'tzèlfde verzoek mi naodruk nog 'ne keer.

Efkes bleef 't stil. Toen ston d'r aachter in de kerk 'n vrouwke op èn die zin: 'irwaarde, ik heb niks over Klu Klux Klan gezeed, ik heb enkelt verteld dè ge 'nen tovenaar onder 't lake bent!'

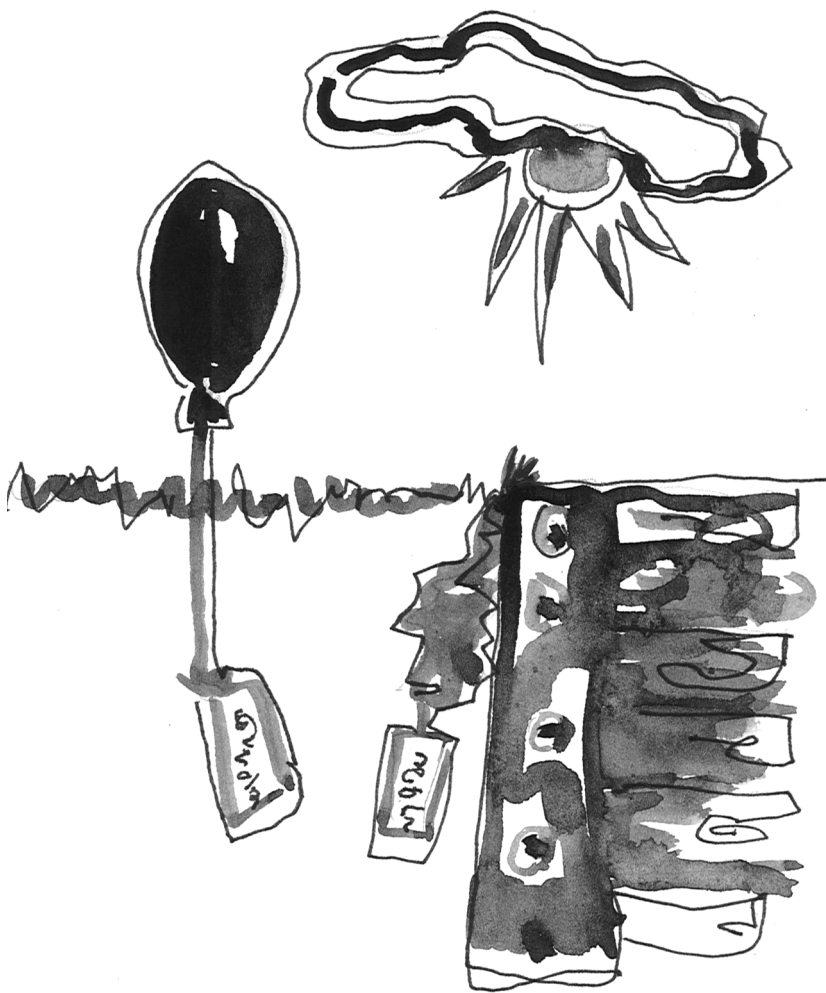
Mi dees heet weer kreijg ik ons Bèt de deur nie ùit. Ze klaagt dè ze d'r hillemol nie teege kan èn ès ik dan zeg dè zón weer vurral bé dikke minse probleeme gif, wordt ze gruwelek vals. Inne keer is ze nog meegeweest op de fiets. 't Liep al teege d'n aovend èn de grótste hèt waar vort 'weg. We fietste lèkker in de schaduw van de beum van d'n Èikenbürgt, ok al ware de steekvliege lastig. Bekant in de Malliskamp, zin de ons: 'onder de beum is 't wèl lèkker!'

'Ja, dè han ze bé de Vierdaagse ok in de gater moete haauwe,' gaaf ik heur gelijk.

Innins riep ze: 'wè'n stom name vur die straote hier! 'Lindelaon' èn d'r stòn niks ès sparre! 'Lijsterbeslaon' mi enkelt èike d'r langs èn in die 'Populierelaon' stòn enkelt ijsdórres...'

'Ja, daor is d'r oit inne bezig geweest die nie wijd naogedocht hi èn niks van beum af wit... Mar nou kunde 's vule wè de funksie van beum langs de weeg is,' zin ik in 'n wijs bùi. 'Krèk,' reageerde ons beeter helft, 'nou kunde oew èige ok goewd indenke wè't moet zen geweest um in zón heet zomerweer te voewt de hèj over te steeke... Ès ge ginne zonnesteek opliept, dan wierde wèl dur de vliegen opgefreete.'

'Zón ze òn aow toch 'nen hille kluiif hebbe,' laachde-n-ik gemeen. De ons keek smerrig.

ZOMMERSE DINGER

Nou 't weer wir wè normaler is geworre, hen we onze leste zomer mar 's overdocht.

We hen mi Ante èn Tiene de neij wandelroute De Hooge Heide tusse Rósmòlle èn Nuland gedaon. Umdè we van die krèmmige krùiers zen, han we dezen toer mi de fiets gemakt.

Wè is't daor mooi op die aauw hèij mi die stuifduine èn bosse! We hen efkes zitte droome òn 't ven bé de Binkhorst èn toen zen we nog nor d'n hoek gedaon wor ik èiges geborre ben!

Ons aauw bukebeum stòn d'r nog, mar de rèst is bekant gelijk 'weg. Mi veul moeite kos ik de plòts van Bortjes nog vejne dur 'nen aauwe krui-nagel die d'r is bleijve staon.

We han 'ne goeien dag ùitgezocht, want 't waar wèrm èn nie te heet. 't Rook lèkker nor de zomer. Toen we nor d'n Aauwe Karreput op dinne, wier 't zón zoft zand dè d'r nie mer te fietse viel. Tot overmaat van ramp beet Ant in 't stof. De route waar ok ècht alleen um te wandele mar daor zen wij mi ons kaoi rugge gin hèlde in. Vur men waar dees wèl ekstra schón; ik zaag ze gelijk wir langskomme, die minse van ons jeugd: 't Bèlske, de Jager, de Liebus, Roos Plientjes, Drika Pèk, Mrienus Bout, Nèl Bón, 't Rooi Witje, Grarus Kappe...

Toen we dur de wötterlèijingsbosse gedrùld ware, dinne we nor de Kruisstraot um daor onder de lendebeum ùit te ruste bé 'ne lèkkere pot bier èn dè beviel ons hil goewd.

We kregen 't over d'n hof èn dè't dees jaor gelijk verdreugde èn dè't mi sproeie nie òn te slèipe waar. Ons Bèt mènt dè ze veul goeds in onzen hof gedaon hi èn ik laot dè mar zoo... Zé denkt dè ge al gruu vingers het ès ge 'ne kaktus op de vensterbank in leeve kunt haauwe. Tuiniere is in

men opvatting toch wèl iets anders èn ik kan 't wete, want heuve hi bé-jons alt in d'n aard gezeete.

Alles wè nie vur augustus bloeit, noemt ons Bèt bocht èn alleen grèij dè bloeit èn heur ònsti, wordt dur heur gesproeid. Zoo hi ze nog wèl 'ne wulgepaol van ons schutting in blad gekrege! Èn nou is ze nog nijschier-rig nor de blomme die daor òn zulle komme...

Tien èn Ant vertelde dè ze dees jaor nog mar 's nor d're caravan in Zeeland gedaon ware. Krèk vur ze vertrokke, zaag Tien iets òn een van de punte van hullie hofportje hange. Hij stapte ùit, viet 't ding èn gaaf 't òn Ante. Die von 't mar 'n arig èn smerrig geval, mar toen ze de kepotte flubber van 'nen ballon d'r afgehòld ha, vond ze 'n kartje van Maaike Keuper, 'n schooldurske ùit Deutekom, die meedin òn 'nen ballonwedstrijd èn die vroeg of de vinder èsteblijf iets wó laote wete. Ant von dè ze dè mee doen moes, want daor wier zón schooljong toch zeeker bleij àf èn vur heur waar 't 'n klèin moeite. Dus op de camping in Renesse in Zeeland begos die goei Ant òn 't teegebericht. Ze schreef dè ze kaart in d'n hof gevonde ha èn dè ze nou gèire nog meer zó heure van Maaikes. Dùrrum gaaf Ant ok hullie vakansieadrès op. Dè ze de kaart meegenommen ha, vertelde ze hillemlò nie.

Nog gin drie daag nòdè ze d'n brief op de bus gegoid ha, kreeg ze al antwoord van Maaikes. Die liet wete dè heuren ballon tot dan toe 't wijdste van allemòl gevloge waar èn dè ze denkelek wèl d'n uurste prijs zó winne! Daor waar Ant èrg mi in d're schik.

't Is natuurlek wèl 'ne vùrm van wedstrijdvervalsing,' brocht Tien nog in de midde, mar daor wó Ant niks af wete. Daor ha gin man iets mi te make èn Tien ha z'ne kop ok mar te haauwe.

'n Week lötter kwaamp al wir 'n vrolek schreijven ùit Deutekom. Maaike ha d'n uurste prijs gewonne! Ze wó nog 's laote wete, hoe dankbaar ze Ante wèl nie waar.

'Wè kunde van zón klèinighèidje toch veul plezier hebbe,' laachde Ant toen ze 't vertelde. Tien laachde mar mee èn pròtte nie mer over vervalsing of niks.

Ze han nog veul meer te vertelle. Ze ware daor in Zeeland nor 'n sjiek restaurant geweest...

Wè daor ammel nie op de kaart ston..!

'Gèite-ùir op 'n bedje van brannittels, bónnekaf èn èipelskel, gebakke, of gestómd in pispotblaojer èn... gelaogd opgediend in 'nen orizjineele pispot ùit de bedsteej..! Zónnen onzin ongeveer,' greens Tien. 'Ze wete toch van gèkkighèid nie mer wè ze moete bedenke. Mar ès ge de reeking ziet, verschiette oew èige 'n ongeluk.'

'Nee, 't hoof hier nie veul gèkker mer te worre,' zuchtte ons Bèt.

'Mar we zen toch ok nog lèkker op de mossele geweest in Filipiene,' krèijde Ant, 'èn ze zen daor dees jaor hillemlò nie zó klèin ès alleman zi.'

Ik waar wèl sjeloers op Tiene èn Ante, want ik kreijg ons Bèt noit langer ès innen dag mee.

'We moesse van 't jaor bé mooi weer nog mar 's 'n por kirres mi de fiet-sen achterop 'weg doen,' zin de ons innins èn dè vonne wèllie allemòl 'n heel goei plan.

'Ja,' riep ik, 'dan proffiteere we nog 's aauwverwetst van de naozommer die d'r ònkùmt!'

ZUCHT

Van de week ha'k wir zónnen dag dè'k ammòl over 't leeve zaat te prakkezeere. Dè doe'k dikker norgelang ik ouwer wor, geleu'k.

Deze keer kwaamp dè denkelek umdè'k pas bé een van m'n leste tantes op bezuuk waar geweest in 't bejaardehuis. Die tante is de leste zuster van ons moeder èn is vort stokoud. Ze leeft nog, mar dan hedde't 'n hil èind gehad. Ze wit niks mer èn pròt 'r geregeld neeve. De dood is nie wijd mer weg vur heur.

Ès ge zó oud wordt, moette alle kirres 'n stuk van oew leeve inleverre. Uurst gòdde oew èige huis opgeeve vur iets klènders èn dorrum moette dan van alterande dinger afscheid nimme. Dè duu zeer, want veul van dè grèij gi al 'n leeve lang mi oe mee. Hoe ouwer ge wordt, hoe minder ted ge nog het. Teleste belandde in 'n kèimerke mi 'n bed, 'n tuffelke èn 'n por stuul. Dè kèimerke kan zó mooi zen ès 't wil, mar 't kan noit tippe òn oew èige huis van vruger.

Wijlen ons moeder hi inderted dur heur suikersiekt nog 'ne stap wijer trug moete make, docht ik innins. Die hi op 't lest nog acht jaor op Maria oord gezeete èn daor een kamer mi vierre moete dèile. Die ha eigelek enkelt nog 'n bed èn 'n nachtkasje èn daor waar niks gin privacy mer vur heur. In 't begien waar ze dur d'r blendhèid heel opstandig, mar toen drómde ze d'r nog af nor d'r hùiske trug te kunne. Umdè ze ok al gaauw van de been rakte, kos daor noit niks mer af komme.

Ons moeder zaat daor vort ècht in 't vurportaol van de dood. Alted mar te waachten èn te hope dè d'r nog iemes kwaamp um mi heur 'n bietje te buurte. Gelukkig han wij mi onzen alle 'n róster gemakt zòdè d'r alle daag wèl iemes efkes bé heur kwaamp...

Toen ons Bèt mi thee èn 'n kuukske langskwaamp, schoot ik ùit m'n overdenkinge èn zin: 't leeve is in 'ne zucht vurbeij.' De ons keek wantraowig menne kant op èn schudde d're kop.

'Ja,' riep ze toen, 'èn durrum moette nie gòn zitte prakkezeere, mar geniete, zó lang ès ge kunt. Ge moet doen wè ge geteijd het èn nie ùitstelle èn zürge dè ge schik het in oew bestaon. Ge moet mar denke: ge zet hier mar vur efkes èn per ongeluk...'

'Ge het lèkker lulle,' docht ik, mar ik hiel 't vur me.

Ik kos m'n èige nie indenke dè'k oit op 'n kamer in zón zürgcentrum zó kunne aarde èn toch ken ik verschèije minse die daor wèl hillemlò nor d're zin zitte. Ik stelde me veur wè'k ammel mee zó wille nimme, mar dè kos daor gelijk bé lange nao nie in èn dan he'k 't nog nie gehad over 't grèij wor ons Bèt gin afstand van kan doen.

'Wè zódde gé meenimme ès ge nor 't bejaardehuis moest,' vroeg ik ons vrouw innins.

'ne Peeperkoek of 'n pak kuukskes,' antwoordde ze vlot.

'Nee, ès ge daor vort zódt moete bleijve wone,' zuchtte-n-ik.

'Och God, daor zit ie wir te sombere. Nee, over dè Rollatorium wil ik nog nie denke. Daor zen wij nog veulste jong vur.'

'Ja, mar ès ge irdaags nie mer ùit de weeg kunt, zulde bleij zen ès ge d'r komme kunt,' zin ik

'Dè zumme dan wèl zien,' greens ze kortaf.

'Wè hedde ès minse in zón instelling nog vur vertier?' vroeg ik efkes lötter.

De ons keek onderùit èn zin: 'ik ken d'r die alle jorre nog op reis gòn èn twee vrouwkes daor vatten ieder jaor 'nen andere cruise èn daorover zen ze heel goewd te spreeke.'

'Oei oei,' klaagde-n-ik, 'ik kreijg alt al milleije ès ik heur dè d'r iemes mi 'n cruise mee moet. Dè lekt me zó saai èn enkelt goewd vur minse zonder fantezie. Gò daor mar daag op zón schip rond zitte dobbere tusse minse die ge gin van alle kent èn die gewend zen d'r èige te verveele. Ammlò in dezèlfde schuit... 't Lekt men 'nen nachtmerrie van jewelste;

zónnen boottocht sti toch eigelek alleen mar in 't teeke van eete èn ver-
veele...'

'Nou, vur die vrouwkes hillemòl nie. Die doen daor bridge èn danse èn
zonne èn die telle d'r alle kirres gruwelek op.'

'Allemòl hillemòl niks vur men,' mopperde-n-ik. 'Èn vur aow ok nie,'
zin ik 'r nog bejj.

De ons din d'r mee teegenin: 'èn worrum zó dè niks vur men zen?'

'Bè, umdè gé nog ginnins gin lid wilt worre van de bejaardenbond! Toen
we 't daor lest over han èn ik oe zin, dè we dan vort mooi mee op reis
kosse mi leefthedgenote, greensde mee trug: "gé mènt toch zeeker nie dè-
j-ik mi al die aauw minse op stap gò!"'

De ons keek lillek menne kant op, mar ze wies d'r zó gaauw toch niks
teegenin te brenge.

Ze liet enkelt mar 'nen diepe zucht.

TRAMMELANT MI DE REGELS ÈN ONS BÈT

Van de week waar de ons nie te geniete. ‘Hier komme mar te veul regels,’ greens ze dur d’n hèrd, goide de krant op toffel èn din mi opgestoke zèil nor aachtere.

Toen ik keek worrover ’t gonk, laas ik dè d’r over gedocht wordt dè ge op de fiets strakke vort verplicht ’nen helm moet gòn drage èn toen begreep ik ok mee de reactie van ons vrouw. Dè kan in heur geval namelek van ze leeve nie.

Ons Bèt mènt dè ze alt iets op d’re kop moet hebbe, mar ginnen helm. Kik, blomme, kamme, spèlle, duukskes of huidjes, dè’s gelijk goewd, mar daarover kan dan ginnen helm. Daor kùmt nog bè, dè’t ok nie mee zal valle vur heur zónne beschermipot te vejine, want ze hi zoo al ’n buitemodèls groote maot, ok nog...

Toen ze van de geut afkwaamp, zin ik: ‘ès ge nou zónnen helm ònschaft mi van die lere bèndjes, krèk ès die wielrenders soms drage, dan kunde dè ding nog op, al hedde blommen in oew haor of oew krulspèlle in...’ Dè waar nie gepaast.

‘Och mins, schèij toch af,’ blies ze mee trug.

Ik zaat te prakkezeere hoe ’t zó staon ès ons vrouw zónne gestroomlijnden tijdrithelm op d’ren tèbbes zó hebbe, mar ik dùrfdè dè nie te vertellen òn heur. Zón ding sli natuurlek ok wir nerres op, ès ge nog gin tien kielemeeter in ’t uur doet.

Nee, ès d’r diejen helm durkùmt, dan denk, dè’t mi ’t fietse van ons Bèt vurbeij is èn daor ben ik niks bleij mi.

‘Ze wete van gèkkighèid èn bemoeizucht nie mer wè ze bedenke moete,’ riep ze. Ik knikte.

‘Dieje póllitiek hier, daor worde kèijziek af. In plòts dè ze d’r èige mi belangrijke zake bezig haauwe...’

Ik waachtte gespanne wè d’r wijer gonk komme.

‘Die Partiej van d’n Arbeid die maak ’t hillemlò flaow...! Die reegelnichte make d’r èige vort druk over ’t gewicht van ’n boeketas! Die wille ’ne ‘zeulnorm’ instelle. Zón volk moete ze toch aachtermekare nor huis jage. Nog noit zón onzinnige reegeldereij geheurd of gezien...’

‘Ja, dè wordt dan dalek d’n arbo-wet vur de schooljeugd,’ beamide-n-ik.

Efkes nòdderhand zin de ons dè ze weg moes um neij pasfoto’s te laote make, want irdaags waar d’r paspórt verloope. Op men vraog of ze van plan waar nog nor ’t buiteland te gaon, riep ze: ‘Nee, mar ik wil toch ’n neij pas.’

Daor liet ik ’t mar bé, want ik zaag wèl dè’t niks leije kos.

Nou is ’t vur ons zówè ’n dagreis um nor ’t gemintehuis te komme, zee-ker ès ge tevreure ok nog foto’s wilt laote make, dus ik docht: ‘die zie’k vurloopig nie mer trug.’ Èn zoo waar ’t ok. Ons Bèt fietste richting Gèssel èn pas vier uurre lòtter kwaamp ze trug. Èn greijnze!

‘Nou meugde op oew foto nog nie mer laache! Ge meugt niks mer in oew haor hebbe èn ge meugt nie blinke!’

‘Oei,’ zin ik meeleevend, ‘dan is d’r bé aow veul vervalte, mar dan hedde oew èige toch zeeker van de vurdeeligste kant laote fotografeere?’

‘Dè kan ok al nie mer, gaperd, want bèij oew orre moete vort te zien zen. Ge kunt op die biometriese passe enkel nog mar mi oewe vurkant op ’t petrèt.’

‘Biometries!? Al wir iets nets geleerd,’ zuchtte-n-ik.

‘Mar gé kunt nog wèl onder al die neij regels ùitkomme ès ge ’n hoofduukske umdoet èn volhaauwt dè ge moslima bent. Zó stom is ’t hier geregeld....’

Ik denk dè-j-ik mi al dieje flaowe kul wèl vort òn m’n leste pas ben.’

‘Dè moette gé wete,’ kètste de ons mee trug. Van heur hoef ik gin compassie te verwaachte.

De vurgende week moesse wij natuurlek nor ’t gildefist in Hezik. Daor kwame mar liefst 550 gildes uit Europa bé mekare; vijftienduuzend gildebroeders èn –zusters! EST 2006, Europees Schutters Trèffe! Dè moes iets gewèldigs worre.

‘Daor meuge wij nie ontbreeke,’ ha de ons mee geroepe, toen ze daorover ha geleeze. ‘Dè make wij noit mer mee!’

’t Miste telde de ons op dieje groote stoet die dur Hezik zó gòn trekke op zondaggemiddeg. Dè moes ’n heel bezunder spektakel worre. Dus ons Bèt in vol ornaat (mi ’nen hoewd mi virre wor de koei ’nen òllingen dag òn te wèijen hebbe), ikke, m’n zwart pak òn, èn wèllie daor béteds nor ’t Kasteel op. Ons vrouw leek wèl de kunnegin van de vliegende guld van Mirroi..!

’t Waar ’n drukte van belang vanèiges èn mooi man! We vergapten ons èigen òn de koetse, de bazuinblaozers, vendelzwèijers, tamboers, prinse, prinsesse, kunninge èn ruiters te pèrd. Ons Bèt ston d’r oogen uit te keijke èn ik ok. Èn toen... begos ’t toch innins te onweere èn te hoze! We kosse zó gaauw gin kanten op. Ik wó ge de ons ’s had gezien nò die bùi...! ’n Kaol verzope kat mi ’ne flèbberhoewd vol slappe virre...

‘’t Moes nie meuge,’ klaagde ze, toen wèllie drùppend op huis òn dinne. Èn nou ons Bèt gin uitnoodiging hi gehad um bé May op ’t provinciehuis te komme vanweges ’t 900 fist, hi ze hillemlòl kaoi zin. Ze ha zeeker verwaacht mi de Pommer mee te meuge. Worum, dè mag Joost wete. Mar ik denk dè d’n bürger nie gèire die groote huuj van ons Bèt neeven ’m zie. ’t Gonk de ons nie um Frans Bauer of Van Maasakkers.

‘Nee,’ klaagde ze, ‘mar ik ha ok zó gèire ’s ’ne keer op ’n ponton gezeete!’

LOF DER WIJSHEID

Ons May heeget wir 's begaoid. Dè mins hi kennelek glad gin gevuul vur historie of tradisie. Ik heb heure zegge dè ze toen ze hier pas Commisaris waar, vroeg wè of diejen handdoek toch in de hal van 't provinciehuis moes. Lót dè nou toch de Brabantse vlag zen! Gevraagd nor 't Brabants volkslied, docht ze dè de Brabançonne van ons provincie waar. Èn nou banjert ze wir heel onwijs, zonder innig gevuul vur criteria de publiciteit in mi de verkondiging dè d'r ùit drie liedjes gekoze zal moete worre. Uurst zó die Drika 's moete wete wè 'n volkslied eigelek inhaauwt. Ge kunt op de dodeherdenking toch slècht 't Leven is goed in 't Brabantse land' laote vertolke! Èn Guus Meeuwis hi mi z'n prachtig liedje 't licht lang laote brande in Brabant, mar dè is natuurlek ok noit gin volkslied. Hertog Jan is vur ons vanouds 't Wilhelmus van Brabant èn dè is wèl 'n ècht volkslied. 'n Volkslied hoef natuurlek hillemòl nie èigentijds te zen. Integendeel, hoe meer historie, hoe beeter. Èn ès d'r zen die Hertog Jan nie begreijpe, dan moete die 's nor d'n tekst van 't Wilhelmus keijke.

Ons Bèt waar uurst nog wèl 'n bietje vur 'ne vrouweleke commissaris, mar nou hi ze gin goei woord mir over vur heur nò hil die poppekaast mi dè liedje. Al hillemòl nie mer, nou ze nog ginnins tusse de gewoon minsen op 't ponton in de vijver van 't provinciehuis gevraagd waar bé 't fist van de 900 jaor.

Zé èn ik zate samen in d'n hèrd de dinger te overdenke bé 'n bèkske èn buurt. We waren 't 'n hil èind ins mi mekare.

Toen riep ons Bèt innins van achter de krant: 'nou kunde ons fietse vort grust wegdoen' èn ik verschoot eraf.

‘Wè zumme nou geniete! We hen nog nie zó lang geleeje bèij ’n por goei neij òngeschaft èn ge wit dè d’r niks zó goewd is vur aauw minse ès op de fiets of mi d’n beenewage de ronde te doen èn dan zulde gé ons fietse op wille rùime!’

‘Ja, die hen we dalek hillemòl nie mer nóddig, want ze willen ’t openbaar vervoer vur aauw minse hillemòl gratis gòn make!’

Ik moes ’t efkes tot me deur laote dringe.

‘Oo, dè moet dan nog dur de póllitiek hene zeeker? Nou, dan hen we daor vurloopig gin laast af. Dè zen wir van die luchtballonne van die póllitiekers die de verkiezingen òn vule komme.’ De ons waar niks te spreken over men reaksie, dè kos ik òn d’re snuut wèl zien.

‘Hij weet ’t wir beeter,’ snoof ze èn din nor de geut.

Toen ze efkes lötter wir in d’n hèrd ston, zin ik: ‘ge het ’r zeeker nog nie òn gedocht dè ge strakke vur dè meugelek gratis vervoer ok wir ’n bejaardepas zult moete laote make.’

‘Nee,’ schudde ze d’re kop, ‘dan za ’k ’r nie zó gaauw òn beginne, want dan meugde zeeker op die foto ok wir nie laachen of niks.’

Ik docht van nie, want bé die offisjeele instansies van ons haauwe ze nie van laacheswèrk.

‘Over laacheswèrk gesproke,’ hukte de ons mee in, ‘ge moest ’s schreijven over onze gaauwe pestoor Pulles. Dè’s ’ne mins van dees wirreld èn daor meugde op z’nen ted gerust van laache, want hij hi èiges ok ’n goei gevuul vur humor. Nou waar ik al langer van plan òn dieje schönne pestoor van Ballekum ’s wè òndacht te weije, want dè is ’ne geziene priester die ondanks z’nen hooge leefted nog alterand goei wèrk duu. Hij duu de mis nog op Sint Jozefoord in Nuland èn in de Laurentius in Rósmòlle. Dik wordt ie nog gevraagd vur begraffenisse in z’n eigen aauw perochie...’

Wij ware pas bé ’m verzocht op ’n goei glas wijn èn dè waar ’nen bezunderen aovend vur ons. Onzen dūrpsgisteleke is ’ne witheer mi laote roeping, mar nou is ie dus toch al meer ès vijftig jaor priester. ’t Is ’ne mins die overal over mee kan praote èn alterande interesses hi.

Hij hi vruger nog op de landbouwschool in d'n Unent gezeete, want vòdder vond dè-t-ie thuis mee op de boerdereij òn de slag moes. Toch ha de zoon alted 't gevuul gehaauwe dè-t-ie piester moes worre èn dè hi-t-ie via de Latijnse school in Gimmert èn 't klóster in Hezik ok vur mekare gebokst.

Toen wij d'r op d'n buurt ware, vertelde-n-ie dè hij 'n doos segare kreeg, toen ie z'n plèchtige kemunie din. Daor kóste nog 's zien wè d'n ted veraanderd waar! Hij waar over z'n gaauw priesterfist goewd te spreeke geweest, mar hij ha gèire gehad dè z'n opvattingen over 't celibaat, abortus èn euthanasie ok in de krant han gestaon, want dè ware zake van dezen ted wor tie goewd over naogedocht ha. Ok ha-t-ie in 't hil verhaal z'n èige bruur gemist èn over hum ha-t-ie 't toch zeeker gehad. Hij vertelde dè-t-ie 't zunt von dè de klósters hier mi zóveul leegloop te kampe han èn vertelde dè de leste zusters Benedictinesse van De Stelt tussen His èn Oss nor Naolend zón komme. Hullie His klóster gonk ok al opgedoekt worre...

We kregen 't 'r over dè alle minse de lesten ted vort zó op d'r èige gericht ware. Dik kende ze d'r buurlùì nog mar amper... Vruger waar de buurplicht vanzèlfsprekend. Toen zin alleman mekaren ok nog goeiendag op straot. Nou zien ze oe dik nog nie mer hange... Daor is denkelek 't verlies òn gevuul vur norme èn waarde ok zeeker mee òn te weijte. De minse zen vort veulste materialistisch èn te egocentrisch.

We kregen 't over de pestoors die hum veurgonge: van Rijn, Hoek, Lentjes èn over paoter Fulco die ès schrijver Has van Rukven wirreldberoemd wier in Ballekum èn Hezik. Goeie praot èn gezond verstand dè hi-t-ie zeeker, de gaauwen hèrder. Èn dan geuget hard mi d'n ted. 't Waar zoo laot èn saanderdaags um zeuven uurre moes ie 'r al ùit, want hij wier wir op karwèij verwaacht in Nuland. Wij drùlde rond elve dur d'n aovend wir op Mirroi op òn. 'Schónne mins,' zin ons vrouw onderweges èn ik kos heur alleen mar gelijk geeve.

‘Eigelek ha’k wille vraogen of ie men begraffenismis strakke ok nog zó wille doen,’ zin ze innins èn daor verschoot ik af.

‘Mins, wor denkte toch hene! ’t is dalek Balkum kermis èn gé gòt zitte maauwen over dood èn begraffenis èn dan zegde nog oit iets van men ès ik ’ne keer wè Allerzielegevuul kreijg.’

‘Ja, mar hij kan dè zó goewd, die ùitvaarte... Ge zódt ’r bekant te eer um dood gaon...’

KLAPLOOPERS

‘Nou zit diejen deugeniet toch wir in d’n hof,’ riep ons Bèt mi ’ne laach èn ik wies mee wie ze bedoelde.

‘Die kùmt op de note,’ zin ik. ‘Uurst hi-t-ie onze kèrsenbloesem geplukt, toen de kèrse, dan de ikkels èn nou zit ie z’n èige te goewd te doen in onze notenboom èn ik maag leije dè-t-ie nog dik kùmt.’

‘Ja, ikken ok, mar ik zé bang dè ze ’m toch ’ne keer te graze zulle nimme bé ’t oversteeke van dieje rotweg hier.’

‘’t Zó nog zund zen van zó’n mooi ’n bisje, mar ik ben ok bang dè-t-ie nèt zoo òn z’n èind zal kommen ès ons pinegelke.’

Dè hé’k nog vergeete te vertelle, mar sens de appel rijp zen, hen we snaachs gereegeld ’ne pinegel op visite gehad. Dan gonk onzen hond zó te keer dè we d’r vur ùit moesse èn nou van de week laag diejen egel hier vur de rontonde midden op de weg, zó plat ès ’n dübbeltje, och èrm. Èn dieje notendief van ’nen inkhorre kan bé-j-ons nerres via hog beum oversteeke èn dùrrum bleijf ’t gevorlek vur hum, want hij duu alle kirres wir trug nor ’t bos van Zèldezate.

‘Wè zen inkhorres toch schón bisjes èn wè zen ze vort zèldzaam,’ krèijde ons vrouw èn ze ha gelijk. ‘Zónne plùmstèrt in oewen hof te zien, dè is toch arighèid! Hij kan zó mooi èigewijs gòn zitte eete. Moette toch ’s keijke, ’t zen krèk hèndjes, zoowès ie die noot vaasthaawwt! Èn ès ie z’n bùikske rond hi, li-t-ie z’ne start over z’ne rug èn gi-t-ie ’n bietje zitte soeze,’ zoo ha ons Bèt gezien.

Wij ware bèij ècht verguld mi onzen onverwaachse hofgast, ok al waar ’t dan ’nen èchte klaplooper, want hij kwaamp nerres anders vur ès vur ons fruit.

Wij zate same wè in de laote zomerzon nao te geniete van ons inkhorentje, toen ons Bèt innins kwaamp mi ’n verhaal ùit de buurt.

Ze vertelde dè Grèt èn Dien hier bé-j-óns neeve d'r al lang over han loope te dubbe um klènder te gòn wone. Al de jong ware vort 't huis ùit èn eigelek zate ze zoo mi d'ren twit schandòllig groot èn schaojelek te leeve. Mar ze ware zó gehecht òn hullie aauf huis. Zón schón pand mi zóvvel privacy midden in 't dùrp, dè vonde ummers noit nerres nie mer. Dùrrum din Dien 't wèl gèire nog wè ùitstelle, mar nou Grèt 'n bietje òn de sukkel gerakt waar, moes de kogel toch mar dur de kerk. De jong wón gin een of t'r allen op de aauf plòts zitte èn dè din zeer, want hullie huis waar al ginnerasies lang in de familie geweest èn hullieje vòdder ha-g-'t èiges nog verbauwd.

Umdè't toch nie anders waar, zette ze hullie huis nò lang rikraoie dus mar te koop. Um de makelaarskoste te umzèile wón ze 't uurst èiges op de mèrt bringe èn ze han mar mee 'ne flinken hooge prijs gevraagd. D'r kwaamp in 't uurst hillemlò gin respons op, mar nò 'n week of wè ha d'r innins 'ne sirrieuze kooper z'n èige gemèld. Hij zin òn de tillefoon dè-t-ie vruger vliegèner waar geweest bé de KLM èn dè-t-ie in Esch wónde, mar eigelek liever wè korter bé D'n Bosch èn de Maos wó zitte, want hij gonk gèire nor de stad èn hij ha ok nog 'nen boot. Dè klonk Diene ammòl goewd in de orre èn umdùrrum ha ze mar mee 'n afspraak gemakt, zoodè de vliegèner z'n meugelek neij huis kos komme bezichtigte.

Grèt èn Dien han de zaak nètjes opgerùimd mi de hulp van de jong èn op d'n dag van de bezichtiging laag 't 'r gelijk op z'n pòsbest bé. In gin jorre waar 't rond hullie huis zó schón geweest! Um drie uurre zó-t-ie komme èn Dien ha d'r goei grèij òngedaon èzzof d'r heel hog bezuuk kwaamp. Ze ha natuurlek vur koffiè èn koek gezùrgd.

Klokslag drie uurre kwaamp 'r 'ne sjieke wage veurgereje èn 'ne pron-ten aauwen heer stapte ùit. Hij stelde z'n èige nètjes veur ès De Vlieger èn dè vonne Dien èn Grèt wèl 'ne toepasseleke naam.

De mins buurtte z'n best èn ha al mee planne vur 'n por klèin veraanderinge, zin ie. De heg opzeij zó d'r gediltelek ùit moete, want daor moes strakke z'nen boot in de winterdag kunne staon.

Hij hiel nogal van licht èn dùrrum zó d'r 'n dakraom meer moete komme èn eigelek wó-t-ie ok 'n sèrre ònbauwe...

Daor ha Grèt ok wèl oit over gedocht, mar 't waar d'r noit van gekomme...

Nou moes de vliegenier nog 'n por zake zien te regele, zin ie bé 't afscheid, mar hij ha d'r veul keijk op èn ze zón zeeker nog van hum heure.

Mar onderweijl ware d'r nou al vort mònde vurbé gegaon èn Dien èn Grèt han noit nerres niks mer af geheurd èn umdè ze ècht tot verkoop beslote han, schakelde ze van èrremoei toch mar 'ne makelaar in. Toen diejen huizemins hullie gedoentje kwaamp taxeere, zin Dien irlek dè ze wèl al 'ne kooper han gehad die nog trug moes bèlle, mar dè-t-ie z'n woord nie gehaaue ha.

'Toch zeeker nie De Vlieger,' laachde de makelaar èn daor verschote Dien èn Grèt bèij af.

Hoe kos dieje makelaar dè nou wete?

'Nou dieje De Vlieger duu al jorre op alle meugeleke advertènsies van huis- èn bootverkoop af. Daor lóit ie 't veurkommen èzzof ie ècht geïnteresseerd is èn ès ie getrakteerd is op koffie èn koek, duu-t-ie 'r ùit èn ge hurt noit niks mer van hum. Zoo is zenne klaplooperspraktijk nou al jorre lang,' vertelde de makelaar.

'Oe toch!' riep Dien èn Grèt knikte.

Persies zoo vertelde ons vrouw 't verhaal van ons buurre òn men. Ik begreep 't.

'n Parasiet die mooi misbrùik makt van 't goei vertraowe van de minse. Daor doede niks òn.'

'Jè èn zoo komme wij d'r dalek ok mi te staon,' zuchtte de ons innins.

'Over doemdenke gesproke,' knikte-n-ik.

KULTUURSCHOK

Wèllie hen van de week toch wir 'ne kwak kultuur òn ons pèt gehad! Dè wilde nie geleuve, zovewterand grèij...

Te vredege moesse we nor 'n heel dèftig fist in D'n Bosch. 'Black tie' ston daor op de ùitnoodiging èn dan wor ik al mee 'n bietje tèij, want ik verrèk 't um 'ne stropdas òn te doen. 'Wè zó dè toch beteekene,' zin ons vrouw onneuzel toen ze dè Engels probeerde te leeze.

'Bè, dè beteekent dè ik 'ne zwarte stropdas òn moet hebbe,' zin ik neu-telek, 'mar die he'k ginne èn òn dieje flaowe kul doe'k dus hillemlò nie mee, ok nie.'

'Ès ge daor mar nie vur schut gòt ligge loope,' sputterde ons beeter helft teege. 'Moete gé zegge,' greens ik trug. Mar um de lieve vrede te bewaore, din ik dan toch mar wèl m'n sondes pak òn. Dè's òlling zwart mi zón striep opzèij òn de peijpe, èn ik din ok 'ne zwarten bòzzeloen òn. Gin black tie, ginne stropdas èn ok al zeeker nie zón stom strikske, mar ik zó toch laote zien dè'k wèl in 't zwart vur d'n dag kos komme...

Ons Bèt ha de hil week aachter 't mesien gezeete, want ze moes wer iets nijts zien te frotte, mènde ze. 't Waar wèl èrg veul 'Bèt in 't blaow' geworre èn toen ze ok nog zón stom ding op d're kop zette mi van die krullekes d'r òn die zówè op d'r neus bengelde, zin ik: 'ès gé zoo vur schut gòt loope, dan bleijf ik thuis.'

'Aauwverwetste greijnskloot,' snaauwde ze trug, mar ze zette dè arig geval toch af èn efkes lòtter drùlde wij in vol ornaat nor 't groot fist.

Tjonge, wè'n dèftighèid waar 't daor! Allemòl van die dikke koppe bove van die strikskes in alterande klurre. Bekant gelijk van die aauw kèirels mi veul jonger wefkes... Ge kost zien dè d'r gèld zat zaat vur 'n twidde snee...

Ik keek 's tevreeje nor ons Bèt èn vond dè ze d'r nog goedzat mi dur kos.

Toen we allemòl sjampanje of wòtter han gehad, begos 't konsèrt. Ja, d'r waar muziek, mar ge moet nie vraoge wèffer! Gruwelek lang èn eentoonig gepingel op 'ne klaviecimbel of zóiets. Muziek van rond 1500 geleu'k. Ons moeder zó gezeed hebbe: 'zet af, zet af, want 't is krèk of de euze drùppe!'

D'r waar ok nog 'ne zanger bé èn dieje mins ha 'n verdùlde schón stem, dè's zeeker èn ie kos geweldig goewd zinge, mar mi dieje pingel d'rbeij waar 't irlek gezeed toch eigelek nie òn ons besteed. Ons Bèt smiespelde in men orre: 'gif men toch mar mònnika' èn ik kos niks anders ès driftig knikke.

't Waar d'r wèl prima van eeten èn drinke èn dè makte veul goewd, mar 't hi nog lang in ons koppe naogepingeld.

D'n dag d'rop han we alwer 'n ùitnoodiging um nor D'n Bosch te komme, mar nou vur 'n veurstelling van 't Ècht Bosch Tejater èn daor wón we bèij zeeker hene, want we hen al eer veurstellinge van die club gezien èn toen hen we ons èige slap gelaache. Dus wèllie vol goeie moed nor 'Akkedeere kunde leere'. We ware bleij mi ons kartjes, want 't waar wir kaol ùitverkocht. Ge moet wete dè d'r alle jorre zón tienduzend man kùmt keijke nor dees volkstoneel! 't Is dan ok dik de moeite wèrd. Prachtig decor, schón dialect èn goei spulders.

'Wè'n verschil mi giestere,' jubelde de ons tusse de laachbùie dur. Ze moes d'ren buik vaasthauwe èn af èn toew moes ik ze maone um 'n bietje minder hard te laache, want ik kos niks mer verstaon. Nèt ès de vurrige kirres lage we mee èn dan krom.

't Waar 'n ongecompliceerd stuk over veuroordeele wor ge oew èige mi gemak in herkent. Schónnen èigentijdsen humor gebrocht in 'nen ontspanne sfeer die ge vandaag d'n dag mar zèlde mer teegekocht op 't toneel.

'Wè knap toch,' zuchtte de ons, 'mi zón klèin groepke speulers zóveul plezier brenge!'

Ik kos nie anders ès heur grif groot gelijk geeve.

‘Ge hoeft nie van de Bossche taol te haauwe, mar ès ge dees ziet èn hurt, kunde nie anders ès geniete. Èn die Mary-An hi gelijk; ès ge erres lang zet geweest wor ze anders praote, “dan gi oewen bèk d’r naor staon!”’

‘Ja nèt,’ zin de ons èn ze schaoterde wer òn.

Ons vrouw hi me toch zitte schudde èn ik moet irlek zegge dè’t vur ons bèij een èn al arighèid waar um bé dees fisteleke komeedie getùige te meuge zen.

‘Wè kan toneel oe toch goewd doen,’ zin de ons verzaligd, toen we wer thuis ware.

‘Ge wordt ’r gewoon ’n aander mins af!’

DIEFSTAL MI INBRAAK

‘Hedde nou toch oit zóiets meegemakt,’ riep ons Bèt al vurdè ze in d’n hèrd ston èn ik wies natuurlek hillemlò nie wor-over ze ’t ha. Ze kwaamp krèk van hulliejen Tien èn ik docht wèl dè’t daormi te make moes hebbe.

‘Toch gin ongeluk zeeker,’ zin ik vraogend.

‘Nee, man, mar nou hen ze toch bé Tiene èn Ante ingebroke èn alles weggehòld!’

Daor verschoot ik af.

‘Èn ze wone zó mooi midden in ’t dùrp,’ brocht ik ùit.

‘Ja èn gin man die d’r iets gezien hi,’ greens ons vrouw mee trug.

‘Dè moete toch ok wèl slaopers zen die daor in die buurt wone, want ’t moet rond tien uurre gebeurde zen èn dè’t dan nog gin man zie.’

‘Ho ’s,’ din ik ’r teegenin, ‘ès ze hier bé-j-ons neeven inbreeke, dan is ’t toch ok lang nie zeeker dè wij d’r iets af zien of heure. Mar hoe kan zóiets nou toch gebeure bé Tiene? Die zen toch ok bekant alt thuis.’

‘Nou nie, want ze han fist van d’n bond èn umdè ze ’s goewd wón fiste, gonge ze mi de fiets.’

‘Ja, dè’s eigelek arig, wánne, dè we mi de fiets gòn ès we d’r inne meer wille vatte... Krèk of dè hillemlò gin kaod kan.’

Ons Bèt din krèk of ze men nie hurde èn vertelde wijer: ‘ze kwame thuis èn zage dè de zejdeur van de grazie ope ston. Tien zin nog teegen Ante dè ze die wèl ’s beeter dicht ha kunne make vur ze weggonge, mar Ant zaag mee dè hulliejen auto weg waar èn docht dè hullie Anja die misschiens mee ha. Toen drong ’t innins deur dè dè noit kos èn ze bèlde 1-1-2. Daor moes ze ’t kenteeken opgeeve èn denkte dè ze dè toch nog kos! De juf-frouw òn de lijn zin dè ze dè nummer toch wèl zoo zón wete via de aander gegeeves. Wèl ’n geluk dè ze nog all risk verzeekerd ware...

Nò d'n uurste schok bèlde Ant hullie Anja, want ze kosse zèlf nerres mer binne. De dieve han ùit veurzùrg mar mee de vurdeur op de ketting èn de aachterdeur op de knippe gedaon. Ze waren over 't balkon binnegeklimme èn wón nie dè ze onverwaachs gestoord kosse worre. Alle siergrèij van Ante, d'n draagbare radio, de cd's èn alle gèld ùit de portemonnees èn de kaartpùtjes ware gelijk weg. Volges de plisie die d'r tot halve naacht alles onderzocht èn opgeschreeven ha, waar 't 'nen brutale roof die op 'ne snelkraak leek. Alle laoie waren umgeschud èn alle potte èn pùtjes waren opegemakt. Ze waren enkelt ùit geweest op gèld èn dinger van groote wèirde, mar ze han wèl zón rotzooi gemakt dè Ant daor hille mòl dur van streek waar gerakt.'

'Èn Tien èn Ant han 't gelijk zó nètjes vur mekare mi rolluike èn alles,' zuchtte-n-ik vol ongelooft.

'Die rolluike hen die rotzakke mee ope. Dè stelt volges de plisie ammòl niks veur... Èn nou zen Tien èn Ant bèij d'r reijbewijs kwet èn 'nen hoop pasjes èn gèld. Èn Ant is zó van streek dè ze d'r stem nou nog kwet is, ok nog...'

'Wè is 't toch vort 'n èllènde in die maatschappij van ons,' mènnde-n-ik, 'die dinger gebeurde zoo vruger noit nie... Èn dè moete toch hòst bekende zen geweest. Hoe kosse ze anders wete dè Tien èn Ant nie thuis ware? Of zón ze erres hebbe stòn waachte toen ze van huis gonge?'

'Nee, volges de plisie zen 't professionals geweest die gewoon ònbèlle èn keijken of 'r iemes binnen is èn ès d'r nie opegedaon wordt, dan gòn ze aachterum. Ze han de grazie mi de afstandsbediening opegemakt èn ok wer nètjes dichtgedaon, toen de wage d'r ùit waar.'

'Zó strant ès de nete,' knikte-n-ik. 'Èn die afstandsbediening hen ze ok nog meegenomme,' raotelde de ons deur.

'Bé-j-ons zó dè noit kunne,' zin ik innins èn ons vrouw waachtte af.

'Nee, gin man wit ummers dè wij ons autosleutels in de microwave legge.'

'Och gaperd, daor keijke die mannen 't uurste,' spètte de ons trug. 'In d'n diepvries, de koelkaast, de wasdreuger, al die plòtse wor zógge-

naamde slim minse dinger weg mèine te daowe, daor wor 't uurst van gelijk gezocht èn dan in alle laoie èn potte èn pùtjes.'

'Dan is d'r dus hillemlòl nerres niks mer veilig,' berustte-n-ik mi 'nen diepe zucht.

'Nee, dè zin Ant ok èn al die mooi dinger die ze dur de jorre gespaord ha, zen onvervangbaar. D'r zen d'r nog bé van hullie moeder... Ant hi z'n best gejangt èn hullie buurjong èn de klèinkeijnder ok.'

'Hullie buurjong èn klèinkeijnder ok?' vroeg ik.

'Ja, toen die te heure kregè dè alles bé opa's èn oma's weggehòld waar, klaagde ze mee: 'dan hebbe ze daar helemaal geen snoepjes meer!'

Ik moes d'r mi laache, mar zoo denke die klèin.

'Bé-j-ons kan zóiets nèt ès bé Tiene èn Ante toch eigelek noit gebeure,' zin ik prakkezeerend.

'Hoezoo nie,' nijschierrigde ons beeter helft ongeleuvig.

'Bè, ès hier die inbreekers binnekomme èn die moeten al die pùtjes van aow naoeijke, dan zulle ze gaauw zien dè ze dè in innen dag noit klaor kreijge. Die rake toch hillemlòl de kluts kwet tussen al diejen blink èn dè siergrèij van aow... Ik zie die hier al zitte janke tussen al diejen overdaod!'

De ons keek heel smerrig menne kant op èn siste: 'worrum verrèkte nie!'

HATSJIE, HATSJOE!

Hoe minder haor, hoe minder knippe, mèin ik, mar dieje regel gi vur ons Bèt nie op. Zé gi gèire nor de haorverzùrging èn 't is dik ok zoo dè'k wir daag moet wenne um ze trug te kenne nò heur kappersbezoek. Ik gò èiges wèinig nor de kapper, mar ès ik 'r kom, he'k hòst alted schik. Dè kùmt umdè diejen haorsneijer van ons nogal gèire bezig is. Toen ik 'r lest op men burt zaat te waachte, zin ie teege z'ne klant die-t-ie nèt onderhanden ha: 'jonge-jonge, 't lekt wèl taauw, die teij grijs haor van aow.'

De klant ok nie al te flaow, din d'r mee teegenin: 'moete gij zegge, ge het 'r bé oew èige duuzende bé laote zette, mar 't is nog niks... 't lekt eer op 'n verslete hoogpoolig tapijtje van d'n desso!'

't Volk in de salon laachde z'n best, mar de klant waar nog nie klaor: 'gé het een groot geluk, gij. Dè ge oew èige hier amper ziet in de spiegel!'

De salon ha wir schik.

Neeve men zaat Franske op z'n burt te waachte. Hij is d'r inne die d'r nogal op los geleefd hi, um zoomar 's te zegge, mar nou hi-t-ie z'n wilde haor verspuld. Hij is vort 'n hil èind kaol èn hi z'n beste daag gehad. De lesten ted tobde-n-ie nogal mi z'n hart, zin ie. Dùrrum ha-t-ie nou 'n kèisje òn z'n lijf dè al z'n hartslage vaastlin. Franske zin dè d'r snoerre vanaf z'n hart nor dè kasje op z'nen buik liepe. Hij din z'n trui wè umhog èn wees nor 't apperaat. Iedereen waar daor van onder d'n indruk, behalve de kapper.

'Oo, Frans, èn kunde daor nou SBS ok mee òn,' vroeg ie mi 'n gemeen lèichske.

Alleman ha de grótste schik.

Franske waar d'r nie zó van gediend. 'Nie alle ùire hangen onder 'n koew,' bromde-n-ie trug.

‘Moette gé dè ding nou d’n òllingen dag ònhebbe,’ vroeg de kapper òn Franse.

‘Ja èn snaachs ok nog,’ waar ’t antwoord.

‘Hoe doede dè dan in bad?’

‘Dè doe’k mooi vurzichtig èn ons Mien duu men hèlpe.’

‘Èn zedde nie bang dè ge kortsluiting kregt?’

Hil de tèt schudde van de laach èn Frans din van èrremoei ok mar mee.

Ik waar wèl ’nen halven dag kwet, vur ik òn de burt kwaamp, mar ik ha wèl wir wè stof opgedaon. Nou he’k ’r aachteraf toch spijt af dè’k ze heb laote knippe, want ik waar nog nie thuis of ik begos me toch te snottere! Ik denk dè dè kùmt umdè diejen barbier al de haor ùit m’ne nèk weggevat hi. Onderweges op de fiets vuulde-n-ik ’t al ònkomme.

‘Ha’k mar ’nen das meegenomme,’ docht ik nog toen m’n neus begos te loope èn m’n ooge begosse te wòttere, mar ik ha niks bé. Ik wed dè’k wèl tien kirres heb zitte nieze vur ik thuis waar.

‘Citroenkwest èn ’ne juin neeven ons bed,’ riep ik teegen ons Bèt mee dè’k binnekwaamp, mar dè waar nie getroffe, want die dinger ha ze gin van bèije in huis.

Ik wier opnijt overvalle dur ’n niesbù.

‘Dè grèij moete alt in huis hebbe,’ klaagde-n-ik, ‘want ’n verkoudhèid kan oe overal overvalle.’

Daor zaat ik mi ’ne verstoppe kop èn ’n loopende neus te koekeloere.

Èn ’t waar nog zónne schönnen hèrfst geweest, docht ik, èn wè han we d’r toch af genote! We han in oktober nog z’n best gefietst èn op terrasjes gezeete, mar nou zógget wèl over zen.

Innins han we ’nen dag vol reegen èn mi al die nattighèid heeget ons Bèt ok mee op d’reu borsok gekrege èn nou greijnst ze mar rond dè-j-ik heur òngestoke heb. Wij doen niks ès hoeste, nieze èn snottere èn we worre d’r gruwelek sjegrennig bé.

‘’t Is toch nie um te hebbe,’ klaagde de ons èn kroop mi ’nen doek um d’re kop in ’nen dikken duffel bé de kachel. Ze heeget ok nog lillek in d’r knoke èn ge moet ze niks vraoge, want alles is d’r nou te veul.

Dè's eigelek niks vur de ons. Nou waar 't zèlfs zoo dè de komst van de klèinkeijnder nog nie mer gewenst waar èn dè wil hil wè zegge. Vur die klèin manne duu ze alles èn ze kan d'r ok uurre mi hene toddele. Allenig nou nie, umdè ze gin kloote wèrd is.

Gelukkig kwame Tien èn Ant langs èn daordur klaarde de locht bé-j-ons toch 'n bietje op. Ant vertelde dè ze mi dieje reegen nog iets bezunders han meegemaakt, mar Tien hagget liever stil gehaauwe.

't Waar drie uurren in de naacht toen wèllie wakker wiere dur hard gebonk op ons vurdeur. Ja, ons bèl duget al lang nie mer èn ès 't òn onzen Tien li, kùmt 'r noit gin geluid mir ùit ons deurbèl. Mar d'n onze din ùit z'n bed èn gonk nor de vurdeur. Daor ston 'ne vrimde mins te zweijmele in de gietende reegen èn die vroeg of ie èsteblijf 'n daowke kos kreijge. "Gin denken òn," ha Tien gegreenze, "'t is gerdomme drie uurren in de naacht!" Hij kwakte de deur dicht èn gonk mi 'nen beuze kop trug nor bed. "Wie waar dè," vroeg ikke. "Denkelek 'ne zatlap die vroeg um 'n daowke," bromde Tien. "Ge het 'm toch zeeker wèl efkes geholpe?"

"Ikke nie nee, 't is halve naacht èn 't reegent dè 't zèkt!"

Toen zin ik: "witte gé nie mer dè wij zèlf nog mar 'n por mònd geleeje snaachs mi stukke stonne èn dè we zó bleij ware dè d'r twee kèirels kwamen um ons te hèlpe. Ik veijn dè ge dieje mins moet hèlpe èn dè ge oew èige moest schame um gin hulp te bieje."

Tien d'r ùit. Hij kleejde z'n èigen òn èn din de stroomende reegen in.

"Hallo? Zedde daor nog?" riep ie dur de naacht.

"Ja," kwaamp mee 't antwoord ùit d'n donkere. "Hedde nog steeds hulp nóddig?"

"Ja, 'n daowke èsteblijf!" klonk 't wir.

"Wor zitte erres?" vroeg Tien die in de donkerte niks kos onderschèije.

"Hier in de schommel!" riep de zatlap.'

Ant schudde van de laach èn wèllie ok.

Toen giebelde ze: 'èn nou hi d'n onze 'n lilleke klèts gevange.'

Tien hoestte, zaat te keijken ès de lesten bukkem ùit 't kiesje èn moes toen heel hard nieze: 'hatsjie, hatsjoe!'

NIKS WÈRD

Och och, wè heeget 'r hier van de week wir gekruld!

Ons Bèt is d'r nou nog nie goewd af...

Wij hen al weeke dol mi ons plee. Die wil mar nie deurspule èn dè is heel verveelend, zeeker ès ge zó dik moet ès ons vrouw. Ja, ze heeget wir op de blaos. Dè zó toch de duuvel doen. 't Weer hoeft mar wè te veraandere èn de ons is d'r wir bé. Ès ge daor mi òngemakt bent, kùm 't geregeld trug. Èn nou hi ze zón pillekuur die wir niks hèlpt, mar worvan ze wèl òn d'n dunne gerakt is. D'r wordt dus b'ons binne nogal 's gereest èn daor zen we niks bleij mi.

't Begos al wir verkeerd te gaon bé d'r bezoek òn onzen hoedpraktijk.

Ons Bèt kan zèlf vort goedzat de diagnose stelle, zi ze èn ze ha 'n pùtje pies meegenomme, want 't waar wir kloote, mènde ze.

Komme we bé d'n dokter, hengt daor 'n briefke op de deur dè d'r gin man is!

'Ge zódt denke dè die dokters in zónnen hoedpraktijk mekare verburte,' greens de ons, 'mar nee, gòn ze ammòl tegelijk op vekansie. We moesen onderhand mar 's 'nen anderen dokter vatte, want dees lekt toch nerres op.'

Ik kos nie anders ès knikke èn heur gelijk geeve, mar daor schote we natuurlek niks mi op. Van èrremoei mar wir nor de vervangenden arts. Daor kreeg de ons achtermekare gelijk: ze hagget wer te pakke. Smid-des zón we de pille kunnen haole bé d'n apotheek èn ok kreeg ze nog 'n lijst mee um bloewd te laote prikken in 't ziekenhuis, mar dè zó ze d'n dag d'rop pas laote doen, docht ze.

Nou ha ik, umdè we ons verstoppte plee vort bùi ware, Tiene besteld um te kommen hèlpe d'n afvoer ope te krijge. Ik waar ondanks m'ne kaoie rug al z'n best òn 't spaoje geweest èn ik ha de put bé de rioleering al ope

ligge. Tien kwaamp hier smiddes mi Ante òngezet èn we vieten uurst mar 'n bèkske vur we òn 't smerrig karwèij zón beginne. Daor kwaamp Ant op de proppe mi 't leste avontuur van heuren Tien.

Ant ha vur d'r èige vur inne keer mar 's heelen duuren parfum gekocht: 'Trésor' hiette-n-ie èn ie kostte zóveul (meer ès zestig euro) dè ze d'r Tiene mar niks af gezeed ha. Mar nou ha Tien wè in d'n hof gewerkt èn ie waar wè bezwit binnegekemme. Ze han same 'n bèkske gevat èn toen ha Ant gegreenze dè Tien zó stonk nor de zweet. Tien din nor de badkamer èn gonk onder d'n does. 'n Half uur lötter zaat ie schón te blinke aachter de krant, mar toen viel Ante wir op dè-t-ie zó overdreuve lèkker rook.

'Ge stinkt èzzof ge nor de hoerre geweest zet,' snaauwde ze dùrrum. Tien verweerde z'n èige dur te zegge dè-t-ie docht dè zón fleske Trésor toch wèl lèkker moes rùike. Ha-t-ie toch 'n half fles van dè duur grèij òn z'n èige opgemaakt!

Nee, daor waar Ant niks van gediend geweest.

'Ben mar nie bang,' brocht ik tussenbèije, 'nò ons karwèij rùikt ie wir ès vanouds.' Dè waar bedoeld ès teeken um mi 't wèrk te beginne èn dè wier ok vlot begrepe.

We stonnen in onzen hof bé d'n ope put. Tien zin dè d'r nog 'nen tusseput moes zen èn begos te grave. Ik vond dè mar arig, want dieje put moes dan zitte tusse de rioleering èn de plòts die ik al opegegraven ha. Mar ge kent Tiene, zó èigewijs ès dè-t-ie groot is èn ik liet 'm mar hene spaoje. Hij ha d'n halven hof vort umligge, toen ie tot inkeer kwaamp. Nee, we moessen 't dan toch mar doen mi d'n opegegrave put van men. Hij mi ons tuinslang d'r in èn ikke de kraon opegezet. D'r gebeurde niks. Tien mar daowe èn vrèile mi die slang in de afvoerpeijp. Zonder gevolg.

'Ge moest hier eigelek 'n hoogedrukspuit vur gebrùike,' zuchtte-n-ie toen, 'dan is hil de rotzooi zoo ope.'

Mar 'n hoogedrukspuit ha-j-ik natuurlek nie.

'Die hoefde mar te hure bé d'n boerrenbond,' wies Tien te mèlde. Ikke dus nor d'n boerrenbondswinkel èn dè ding gehòld.

D'r ston nogal veul kracht op, zin Tien toen ie 't buukske bekeken ha. Daor moes de zaak hëndig mi ope geblaoze kunne worre. Hij daowde de spuit de afvoerpeijp in èn ha al gaauwèchtig alles vur mekare, mèn-de-nie èn daor zógget dan eindelek gòn gebeure: de opening van onze pleefvoer!

Hij zette de zaak in werking. Ge hurde mee de spuit mi kracht de peijp in brulle. 't Leek goewd te gaon.

Kùmt me daor toch innins 'ne kwèik van ons plee af! Ant kwaamp aachtermekare op hog poote nor buite gespókt èn riep: 'wè makte gullie nou toch klaar! Bèt moet toch geregeld èn zaat krèk op de plee èn nou zit ze kaol onder de stront! Ge wilt nie wete hoe ze d'r ùit zie.'

Oei, oei, dè waar slècht getroffe natuurlek.

'Mar dan is ie toch wèl ope,' riep Tien glorieerend.

'Dè zal wèl zen, gaperd,' kètste Ant trug, 'mar ès ge ziet hoe 't 'r binne nou ùitzie, hadde 't beeter dicht kunne laote!'

Ik din nor binne èn hurde de ons bezig in de badkamer. Ik zin mar niks teegen heur èn liep gaauw dur nor 't huukske. Ons plee zaag 'r ùit of d'r 'ne tsoenami binnegespuid waar! D'r hong pleepelier tot òn de zulder èn 't is mar goewd dè ons Bèt de deur dicht ha gehad toen ze d'r opzaat, want anders waar de schaoi nog veul gróttender geweest.

'Diejen Tinus hoof hier noit niks mer te komme doen,' greens de ons, toen ze 'n bietje opgedreugd ùit bad kwaamp. 'Èn gé ok nie,' spaowde ze teege men.

Nou zé'k al daag òn 't poetse èn vèrve um die plee van ons wir 'n bietje gif te kreijge èn ons Bèt klaagt mar steeds dè't hilleml niks wèrd is...

VERMIST

't Waar lillek donker weer. Mottig èn zoer èn ok te nat um oew èige buite te waoge. Ons Bèt èn ikke zaten al d'n hillen dag binne te pratte èn 't gonk ons nie breed. Gelukkig kwame Tien èn Ant smiddes d'n dag 'n bietje breeke.

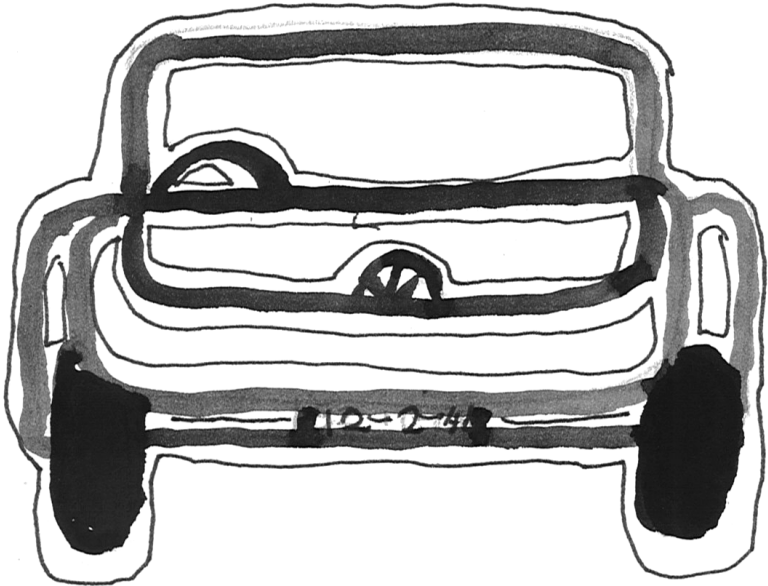
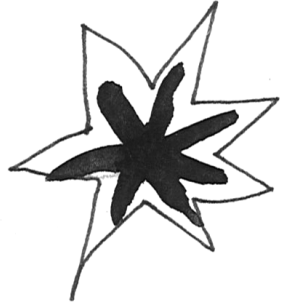
Tien vertelde dè zèllie pas nog efkes nor Duitsland ware geweest. Daor in d'n Eiffel han ze in 'n gezellig kruugske gezeete èn daor hong 'n koe-koeksklok binne èn dè ha Ant zó schón gevonde dè ze d'r òn moesse denke dè ze èiges thuis ok nog erres zón ding han, mar dè han ze al 'nen hillen ted trug nor de vliering gedaon. Thuis moes Tien dè aauw klùkske toch wer 's vur d'n dag haole. Èn dè ha-t-ie gedaon. Hij ha wèl 'nen halven dag op de vliering moete zuke, mar hij hagget gevonde èn 't moiste van gelijk waar, dè 't ding nò de schónmaak nog liep, ok nog. 't Ha d'n uurste keer wèl meer 'uche-uche' geroepe ès 'koekoek', mar nò de smering waar dè nog arig bégetrokke. Nou ha'n zèllie op de geut wir 'n koe-koeksklok èn daor waar 't volges Ante ècht veul gezelliger af geworre. Èn zó mooi ès dè de klèinkeijnder dè allemòl vonde!

Ik docht nog, 'zeg dè nou mar nie te veul', want anders wordt de ons dalek ok nog zó gèk dè ze zón klok op de geut wil, mar gelukkig din ons vrouw toch gin ticht.

Ons Bèt ha bankèt in huis èn daor kreges we al 'n stuksken af bé onze koffie. Dè waar wèl besteed.

'Vur 'ne keer veul lèkkerder ès die spikkلاميènnenes,' moes Ant stuite. De ons keek bedenkelek èn hòlde d'r schaaauwers op. Ik denk nie dè ze de kommende kirres nog spikkelasie in de ònbieding zal hebbe.

Tien ha 'n schón verhaal opgedaon, zin ie, terwijl ie òn z'ne koffie slùrpte.

‘Ge zul ’t noit nie geleuve,’ gaaf ie al vurraf, ‘mar onzen buurjonge heeget men toch vur de volle wórrrend wijsgemakt.’

‘Vertelt nou mar,’ riep ons Bèt ongeduldig.

Tien dronk nog ’ne keer èn gonk van start: ‘onzen buurman kùmt van Skeijndel èn daor heeget z’n eigen afgespuld. ’t Waar ziezoo dè hij èn z’n vrouw mi z’n schónaauwers nor ’n zilvere brùilloft moessen op de Meulendijk. Daor kwame ze mi ’nen hoop bekend volk òn toffel te zitte èn d’r hong al gaauwèchtig ’n heel goei stemming. Nou is ’t zoo gesteld dè die schónmoeier van hum noit ginnen alkohol drinkt, mar die weskens òn de fistoffel nèijde mekaren nogal op. Bé zón groot fist moes ze toch mar ’s ’n ùitzondering make èn ok mar ’s zónne lèkkere zaachte whiskey drinke, want dè bekwaamp alleman.

Nou, dè din ze dan mar ’s vur de afwisseling. Ze han veul schik èn ’t waar ’ne prachtige aovend die vurbeij vloog. Dè’s alted ès ge erres veul schik èn goeien aard het, wánne.’

Wij knikten allemòl, want dè kende we mar al te goewd.

‘Hoe ouwer ge wordt, hoe harder ’t gi,’ vulde Ant ok nog gaauw òn ter bevestiging.

‘Nou ware ze nor ’t fist gekomme mi hulliejen aauwe Mercedes èn onzen buurman waar de sjefeur. Ge kunt nie zegge ‘hij waar d’n Bob’, want in die daag kende ze nog ginnen Bob èn alleman kroop nog gewoon mi z’n zatte kloote achter ’t stuur,’ eigewijsde Tien deur. ‘Zoowès gezeed, waar ’t zoo ’n èind laot èn ’t fisje zaat ’r al bekant op, toen schónmoeier innins vermist wier. D’r tas èn d’r schoen stonnen onder de toffel, wor ze d’n hillen aovend gezeete ha, mar ze waar èiges in gin vèld of weeg te bekenne. Dè waar toch wèl heel vrimd. Alles nog ’s afgezocht in èn um de hèrbèrg, mar gin schónmoeier te bekenne. Ok nie toen ’t fist afgeloopde waar. De schoen èn de tas wiere ingelaoie èn van èrremoei reej d’n buurman mi z’n vrouwke èn schónvaoiers mar op huis òn. Misschien waar ze wèl mi iemes anders meegereje...

Mar thuisgekemme, waar ze daor ok nie èn schónvaoier begos toch ècht ongerust te worre.

‘Gé moet ze gòn zuke, jonge,’ klaagde-n-ie teege z’ne schónzoon èn die waar nie zó goewd of ie gonk wir dur de naacht trug nor de Meulendijk. Daor waar nog gin spoor van de vermiste gevonde, dus din de sjefeur alle pèdjes èn weegskes tusse de Meulendijk èn de knaal af. Daor wier ie innins bé de brug óngehaauwe dur de plisie, ok nog. Die vonde dè-t-ie zó verdacht langzaam dur de naacht din. Onzen buurman vertelde dè-t-ie op zuuk waar nor z’n schónmoeier.

Toen keek de plisie ’m hille mòl aachterdochtig òn; ’ne schónzoon die z’n schónmoeier zuukt!?

Ze beloofde teleste mar, dè ze ok mee zón ùitzien nor de vermiste. Um veijf uurre kwaamp onzen buurman wir òn bé z’n schónvòdder zonder innig resultaat.

‘Nou schèij ik ’r toch af mi zuke,’ zin ie, ‘want ik zé vort doodmuug.’ Krèk ès ie dè gezeed hi, gi de deur ope èn daor kùmt schónmoeier binnegekrope èn hoe d’r die ùitzaag!’

Ons vrouw slaakte ’ne zucht van verlichting.

‘Wor ha ze nou toch gezeete?’ vroeg ze.

‘In de kofferbak,’ zin Tien. ‘Ze hagget zó wèrm gekrege nò dieje whiskey èn ze ha d’r èige zó arig gevuld dè ze bèrrevoets nor buite waar gegaon um in d’n auto wè af te koele, mar de Mercedes waar op slot. Alleen de aachterklep van dieje wage sloot noit goewd èn daor waar ze dan mar ingekrope, mar iemes ha die klep denkelek nòdderhand dichtgedaowd. In alle geval kos ze d’r nie mer ùit èn daor ha ze ok nog lillek over ligge geeve. Ze ha onderweges nor huis wèl ’n por kirres geroepe, mar diejen aauwe wage makte zón hèrrie èn bleef mar durreije èn ze docht dè d’r noit gin èind mer òn de reis zó komme...

Èn nou ha ze teleste in wanhoop wè òn ’t slùtje gefriemeld èn toen waar de klep innins opegespronge...!’

Wij zagen allemòl de èllènde vur ons, mar moesse d’r ok wèl gruwelek um laache.

BILDIGEN BUURT

Wij ware weze burte bé Harrieje èn Jowe. Tien èn Ant han al zó dik gezeed dè we toch 's 'ne keer mee moesse gaon, want dè ware wèl zón bezunder minse èn die zate nog op zón mooi aauwverwetste manier te wone dè ge dè vandaag d'n dag bekant nie mer teegewaamt. Dus waar 't 'r dan toch 's van gekommen ok dè wij mi onzen vierre op 'ne zondaggemiddeg nor dè stel dinne. Nou 't waar zoomar 'n raow petòzzie, docht ons Bèt, toen we daor de missen op reeje, mar 't waar wèl apart, want overal stonne groote bildèchtige dinger die Harrie èiges gemakt ha. Torres, tòffels, beum, peul, bakken èn bilde. Bekant allemòl van beton èn marmer. Hil d'n hof rond 't huis ston vol.

We kwame daor nog op aauw manier binne; we viele mi de deur in d'n hèrd. 'ne Grooten hèrd mi 'ne prachtige aauwe zulder èn verschèije groote kaaste. Binne brandde 'n houtkachel die lèkker wèrmd. We krege koffie èn 'n kuukske èn d'r wier al gaauwèchtig z'n best gebuurt. Harrie zaag in bekant alle materiaal bildmeugelekhede. Hij ha wè oogprobleeme, mar wijer waar ie nog zó vitaal ès wè. Hij rokete ès 'ne schoorsteen èn ha de gewónte um minse 'knikkers' te noeme: 'dieje knikker verkocht men die meerpeul òn de knaal, mar ik wies nie dè die dinger zó lompzwaar ware. Hij laojde d'r twee in onze vrachtwage èn die zakte mee 'nen halve meeter umblij. Toen ie 'r die aander twee nog bé din, zate we bekant op de grond.'

Toch waar ie mi die dinger thuisgekemme, mar hij ha nie harder dërve reije ès veijf kielemeeter.

Op 'ne keer ha-t-ie 'ne prachtige zwèrfkèij in Ballekum gekocht. Hul- lieje jonge ha-t-'m mi de vrachtwagen opgehòld. 'Dieje knikker kiepte dieje kèij d'r achterop èn hij gonk 'r mee deur! De kèij laag op de as van de wage, mar hij waar d'r mi thuisgekemme.'

Harrie ha dieje kèij mooi bé hum òn de weg gezet, mar toen kwaamp 'r zónne knikker van de geminte vertelle dè-t-ie 'm op moes rùime, anders kostte dè dalek 150 gulde per dag. Dus hi Harrie 'm mar wè wijer weg-gezet in z'n èige vèld. 'Mar eigelek is dè toch nie te volge in 'n geminte die overal vol bilde sti.'

Nò de koffie èn 'n por fleskes bier moesse we toch 's efkes mee gòn keijke. We liepe dur de geut nor de fistzaol die van d'n achterstal gemakt waar.

'Ok dees plank is van de Rabobank' laas ik daor erres. D'r ston 'nen tap, 'n gokkaast èn 'nen hoop aander fistelek materiaal. Buite kwame we in 'de tuin der luste' van Harrieje èiges. 'ne Prachtige bekrónde marmeren torre dommineerde 't geheel. 'n Bild vur op 'ne rontonde, 'mènde Harrie èn daor kosse wij 't hillemlò mi ins zen.

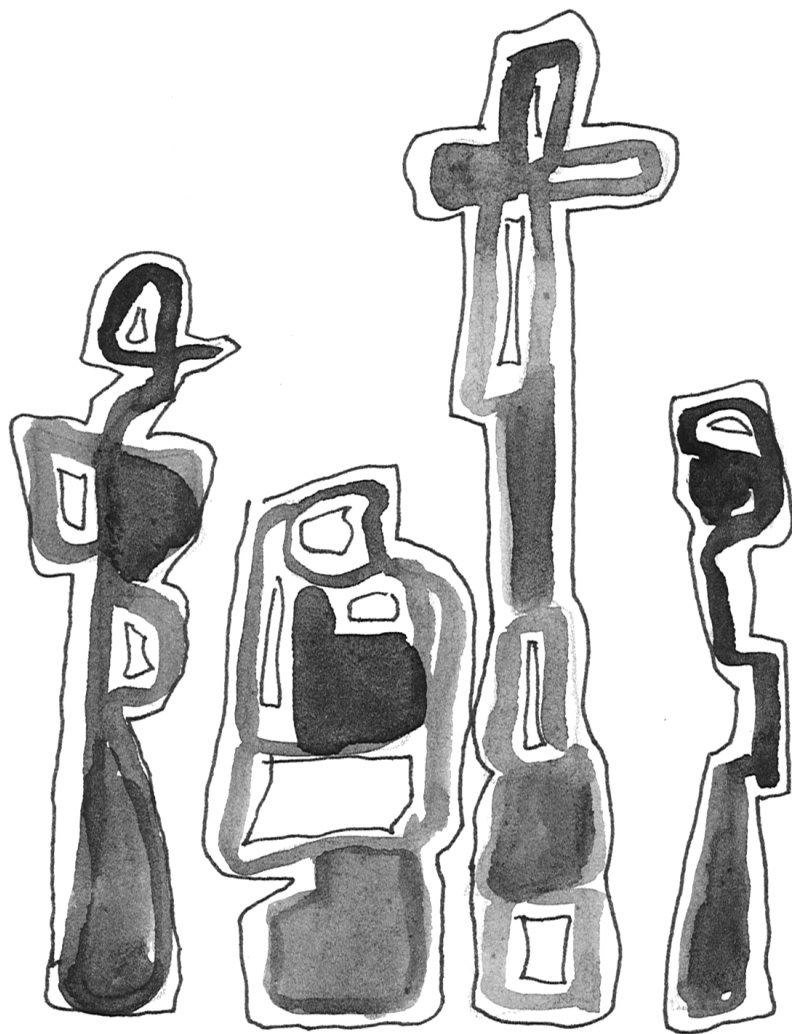
Harrie vertelde hoe ie sommigte van z'n sculpture makte. 'Specie in de kreuge èn zón groot rabarberblad d'r onder...'

't Ware ècht mooi dinger, zeeker nou ze al wè begroeid ware mi mos. Toen we bé de canna's kwame, verkondigde Harrie dè-t-ie die blaojer ok gebrùikte ès onderlegger vur z'n wèrk.

Hij ha nog betonpeul opgekocht in Bèls èn die stonne nou schón bekleejd mi eijzere blaojer her èn der te pronke. Ès ge 't grèij goewd bekeekt, zaagde dè Harrie alles kos gebrùike.

'D'r viel 'n plaot marmer van de wage èn opzeij braak 'r 'n stuk af dè krèk op 'nen halve maon leek. Harrie hagget mee mi specie achter teege de muur geplèkt èn 't bleef hange!

Hij waar nog mi verschèije dinger ten halve. Zoo moes de kapèl onder de beum nog 'n hil èind ingevuld worre, mar hij ha ok al 'n kapèlleke op de Steeg gemakt, want daor ha-t-ie ok nog wè grond ligge èn dè kapèlleke ha-t-ie gebouwd vur hullieje jonge die verongelukt waar. De geminte ha daor nog wèl moeilek over gedaon, mar 't kapèlleke ston d'r toch alted nog èn alle kirres wier d'r wè vernield òn 't Mariabild. Dür-rum ha Harrie nou zón plestiek bildje meegebracht ùit Lourdes èn daor in de beton gezet. Daor bleve ze gelukkig nog steeds af.

Harrie moes 't over mèrte hebbe; hij ha ummers alted op de mèrt gestaon mi gruantes èn dè din de zoon nou nog. Òn de witlof waar noit gin cènt te verdiene geweest, mar nou begos die innins te gèlde.

Jo vertelde tussendeur nog dè ze noit mer mi heure mins meereej. Dè waar eigelek gekomme dur 'ne gemisten drèmpel. Dè ding han ze pas tusse D'n Dunge èn Skeijndel geleed. Èn daor ha Harrie per ongeluk zó hard overhene gedaon dè Jo zówè teege de zulder gekètst waar. Daor waar ze gruwelek af verschote èn ze ha d'r nogal lillek over gedaon.

'Ge komt toch vanèiges wir umblig,' ha Harrie enkelt gezeed.

Nou reej Jo allennig nog èiges erres nor toe.

Toen wij in de griebelegraow op huis òn dinne, kosse we Tiene èn Ante alleen mar gelijk geeve; we ware bé heel bezunder minse op d'n buurt geweest.

'Zoo worre ze nie mer gemakt,' zin ons vrouw èn ze ha gelijk.

'Hadde geheurd dè ze zinne dè we te zommer nog mar 's òn moesse komme,' vroeg Ant.

Ja, dè han we geheurd èn dè zón we op 'ne zommersen dag ok goewd wille doen, want dè moes zeeker de moeite wèrd zen. We han ummers de helft nog nie gezien èn geheurd, zin Tien.

LOOPEND VUURKE

Ant van Tiene is van de week van d'n trap getuimeld mi 't raome waasse. Hoe dè't zó gekommen is, wit ze nie, mar denkelek hi ze stòn te gèite èn hi ze d'r toen gewoon neeve getròje. Ze laag in alle geval op de grindpad vur 't huis èn schrikte van de peijn. Wè'n konster-nasie. Tien kwaamp nor buite èn kreeg ze mi veul moeite in d'n auto.

'Nor d'n dokter èn die zal ons wèl aachtermekare dursture nor 't ziekenhuis,' besloot Tien die wit dè zen Ant nie klèinzirrig is útgevallen. Vur ie wegreej, ha-t-ie nog gaauw over de heg nor hullie buurvrouw Trien van Koosse geroepe wè d'r gebeurd waar.

'Ons Ant is van de trap geflikkerd, ze vergi van de peijn. 't Ziet 'r lillek út èn ik ben bang dè d'r iets gebroken is,' ha-t-ie gekwèkt.

Trien ha verbijsterd gekeeke. 'Wè ge toch zoomar innins kost kreijge...'

Ze schudde d're kop, liep nor binne èn daor begos 't vuurke te smeuke
Ze viet de tillefoon èn bèlde nor Kaat van Keesse.

'Hedde dè toch geheurd van Ante? Van d'n trap gevallen èn zó ongeluk-kig dè ze van d'r èigen afgonk van de peijn. Die stèrke Ant, die noit niks mekeerde, ha gekwèkt ès 'n klèin jong. 't Zaag 'r slècht út. Tien waar mi heur nor 't ziekenhuis. Ze zal wèl daor moete bleijve.'

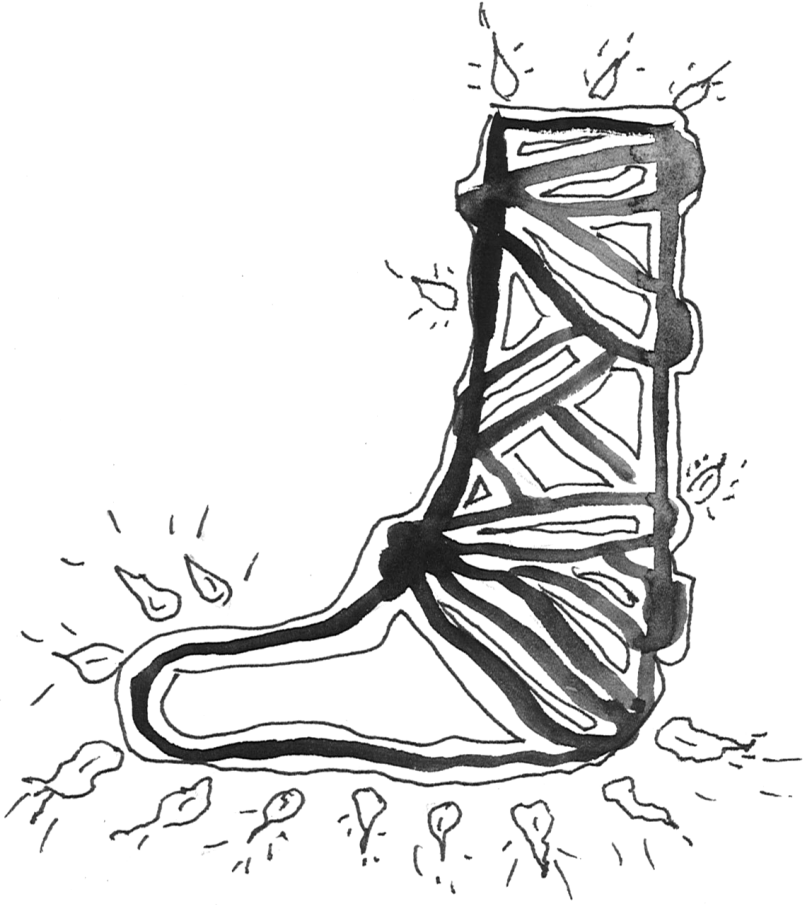
Kaat verschoot 'r gruwelek af, zin ze. Ge waart toch ginnen dag zeeker van oew èige. 'n Mins kos toch zoomar vanalles kreijge...

'Zoo is 't mar nèt,' riep Trien in d'n horre. 'Mar ik zal nou mar 's gaauw 'n bèkske gòn zette, want ik heur onze Koos ònkomme. Ik vond wèl dè'k oe efkes moes inlichte...'

Kaat lin d'n horre ner, viet 't tillefoonbuukske èn bèlde nor ons Bèt.

'Hedde 't al geheurd van Ante?'

'Nee, wè is d'r dan mi heur' vroeg ons vrouw.

‘Och mins toch,’ kreunde Kaat, ‘Ant hi zónne lilleke smak gemakt. Ze waar op zulder bezig, toen ze locht in d’re kop wier èn toen moet ze dur ’t trapgat umblijg getuimeld zen. Daor laag ze buite weste èn zoo hi Tien heur gevonde...’

Ons beeter helft verschoot gruwelek van de bódschap, dè sprikt.

‘Foei, foei toch èn hoe lang ha ze daor al geleege?’

Dè wies Kaat nie.

‘Ik wor hòst misselek è’k ’r òn denk, wilde dè geleuve? Ze hen daor bé hullie toch zónnen ongelukkige stèilen trap ok... Zó Ant iets òn de hères gekregen hebbe?’

‘Dè wee’k ok nie, mar ’t zó goewd kunne, natuurlek. Ge hegget nie vur ’t ùitzuuke.’

Ons Bèt schudde d’re kop èn smiespelde: ‘d’r wordt nie nor gevraagd, vanalles kan oe zoomar overkomme.’

Kaat moes ophange, zin ze, want ze hurde dè d’r op de geut iets overkókte.

Ons Bèt vertelde teege men dè Ant mi de ziekenauto waar weggebracht. Ze ha iets in d’re kop gekreege, waar bewusteloos gerakt èn van d’n trap gevalle èn ha ’n por ribbe gebroke.

‘’n Beslag?’ vroeg ik.

‘Ik ben d’r bang vur,’ zuchtte de ons. ‘Och jonge, wè zal onzen Tien toch lillek blijve zitte. Die hi wèl ’ne groote mond, mar dalek zal ie nie zó hard mer roepe.’

‘Ge zieget nogal donker in, gé,’ din ik ’r teegenin, ‘d’r zen d’r toch zat die nò ’n beslag niks mer mankeere,’ tróste-n-ik heur.

‘Maansvolk kan z’n èige toch hillemol nie redden ès ’t ’r op òn kùmt.’

‘Vergit Tiene nou ’s efkes. ’t Kan toch goewd meevalle mi Ante èn dan is d’r dalek niks òn de haand,’ probeerde ik nog ’s.

‘Ès Ant strakke mar nie ès halve stumper wijer moet, want dan wor ’t ok ’n kruis,’ klaagde ze wijer, ‘we zulle vurloopig nie mer hoeve te kaarte..., ’t moet mar verkeerd ùit wille valle.’

‘t Kan ok meevalle,’ zin ik, mar daor wó de ons nie òn. Ze bèlde ons Mrietje èn ’t verhaol wier ùit èn te nao durgebriëfd. Ze zuchtte diep èn waar efkes stil. Toen viët ze d’n tillefoon wir èn bèlde nor Anoeke.

‘Oei, oei, ik weet nie wè’k zegge moet,’ lamenteerde ze, ‘mar ik moet ’r toch aachter zien te komme hoe ’t ’r persies mi sti.’

D’r wier nie opgenomme.

‘Daor hedde’t al. Die zen natuurlek allemòl al nor ’t ziekenhuis geroepe...’

Nèt toen de ons dè half jankend ùitkraomde, kwaamp de wage van Tiene bé-j-ons de missen opgereeje. Neeven ’m zaat Ant. Wèllie dinne rap nor buite, dè begrepte.

Ant drèijde d’r rumke ope èn riep laachend: ‘ik ben efkes in de revizie geweest. M’nen enkel gekneusd. ’t Duu nog verrèkkes zeer. ’n Rekverband èn ’n por daag rust, mar dè’s nie zónne ramp. Ik ben al lang bleij dè d’r niks gebroken is.’

‘Ik zal onze zieke mar ’s gaauw nor huis reije,’ zin Tien, ‘dan kan ik ze gòn verwenne. D’r kùmt bé-j-ons vandaag nog ’ne neijen trap.’

Ze reeje laachend van onze missen af.

‘Nou die heeget ’r goewd afgebrocht,’ zuchtte ons Bèt, ‘dè ha hil wè slèchter gekunne.’

Ik viët ons vrouw in d’n èrm èn liep mi heur nor binne.

‘Toch gèk, dè ze zinne dè d’r iets mi heur hèreses waar,’ mènde ons Bèt.

‘D’r waar iets mi ùllie hèreses,’ verbeeterde-n-ik, ‘gé moet zoo onderhand toch ok wèl wete dè weijsvolk de zaak alted èrger moet make vur de roddel.’

De ons keek heel lillek.

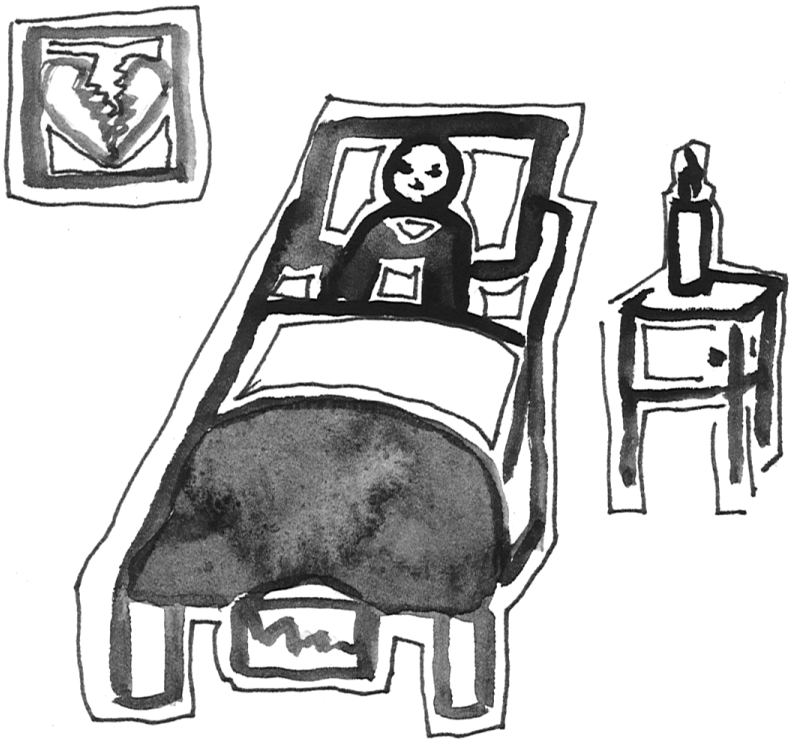
VERSCHIETE

Op Umroep Brabant tillevisie wier 'n tedje trug verteld dè 't Noordbrabants Muzeum mi ons vrouw 'n 'mens' exposeerde. Toen drong 't vur 't uurst tot me deur dè'k getraowd ben mi 'n muzeumstuk! Èn dè's verschiete, dè kan'k oe wèl zegge. Tot overmaat van ramp hurde we efkes lötter op de radio dè Johan Verschuure ziek waar. 'Ginne wonder ok, mi zón rotweer,' zin ons Bèt, 'ge zót 'r toch ziek af worre..!'

De Brug viel hier in de bus mi 'n kleurige beijlaag "Burgerjaarverslag 2006, Sint Michielsgestel in kaart gebracht". Èn wè zien we daar op de landkaart òn de vurkant!? Mirroi stitter hillemlò nie op! Dè waar alwir verschiete.

'Vur 'n stukske van D'n Bosch han ze wèl plòts, mar die oelentoeters han nie 't belul um die kaart 'n bietje nor rèchs te schùive...,' greens ik. Ik liet de kaart òn ons vrouw zien èn die riep mee: 'gif niks, dan beginne we hier toch gewoon vur ons èige! We hen al lang gemèrkt dè we hier òn de achterste mèm honge! Ik zal 't wèl 's opnimme mi onzen bürgermister èiges. Die kan hier noit achter gezeeten hebbe, want dieje mins denkt òn al z'n gemintenare. Hij fietst gereegeld dur al z'n domeine. Mar lót Mirroi mar zèlfstandig worre. We gòn hier aksie voere mi "Mirroi noit van de kaart". 'Dè hedde gé zeeker van Rósmòlle afgekeeke,' zin ik.

Ik zaat wè te doezele, toen ik verschoot van d'n tillefoon. Vorstenbosch òn de lijn... Ant von dè we mar gaauw onze jaarlekse fietstocht moessen afwerke. Dè doen we alt mi onzen zesse. Tien èn Ant èn Thijs èn Merie zen ons vaaste fietsgezelle. Tien èn Ant zón vur d'n uurste keer meedoen mi de neij illektrieke fietse die ze pas òngeschaft han. Zonder accu zón ze nie zó wijd mer kunne, ha Tien gemènd. We zón langs 't Heziks Kasteel nor Skeijndel op doen, dur de Steeg èn 't Weijpes nor Roi.

'n Schón landschap mi veul beum. Bé Roi moes ons uurste pleisterplòts zen èn al waar d'n ònloop wè lang, alleman von 't prachtig. 't Weer zó nie veul soeps worre, han ze vurspèld, mar wij lieten ons èige nie van de wijs bringe èn vertrokke nò de koffie mi frisse moewd. De zon scheen èn 't waar lèkker van tèmpèratuur. Onder de Weijpese wèijbeum moesse we efkes stoppe, want de vròllie han zeer bøjems. We buurte wè èn dinnen ons èige vertreeje vur we wijer gonge nor de golfbaon bé Roi. Wij hen daor niks te zuke, mar d'n ùitbater is 'ne kennis van ons èn we wete dè ge d'r lèkker kunt eete. Ons Bèt zit trouws ok nog gèire tussen 't groot dè 'n bèlleke kùmt slaon...

We bestelde wè we gèire han èn 't moet gezeed dè't wir in de smaak viel. De zon bleef ons toelaache èn ùitgerust vervolgte we onzen tocht nor Olland. We dinnen over de Dommel nor Liempt èn dan neeven 't Duits lijntje nor Sien Pèijn. 'Mi dè leste stukske makte gin vriende,' bromde Thijs èn hij ha gelijk; ons Bèt wò mee wete wè'k in m'ne kop hòlde um over zónnen ongelukkige grindpad te gòn ligge valle. We viete 'nen trappist èn buurtte wijer. Tien vertelde dè-t-ie irdaags op kontroole moes vur z'ne wekker, mar hij mènde dè't ammel goedzat gonk.

't Leste stuk moog nie te lang worre, liete de weijs wete èn durrum liete we Gimmende mar links ligge èn dinne we binnendur nor de Dungese dijk-skes um op de Poeling nog 's òn te legge. 't Weer hiel z'n èige buitege- woon èn tevreeje begosse we òn de leste etappe nor Ballekum wor we zón gòn eete. 't Terras zaat vol èn wij wón gèire 'n toffel vur zes in de zon. Dè wier geregeld, zin d'n oober èn in de kortste kirres zate we bé Bikvèld òn de wijn. 't Waar 'ne fantastisch mooien tocht geweest, vond Merie.

't Ha anders niks wijer mer moete zen,' zin Tien, want hij ha nog mar drie stripkes op z'n stroomfiets. Ant èn hij ware wèl goewd te spreeke over de neij tweewielers van hullie. 't Waar teege tiene, toen we allemòl voldaan op huis òndinne.

'Ze wete d'r ok niks af, ok nie,' zuchtte ons Bèt, toen we thuis ware. Ze bedoelde de weermanne èn ze ha vur deze zondag gelijk. Ik zette ons fietse binne èn toen we vur d'n tillevizie zate, begos 't innins te reegene.

‘Ze hen gewoon op ons gewaacht!’ riep ik tevreeje.

Smòndussaoves zaat ik achter m’ne kompjouter, toen d’r ’n bericht van Tiene binnekwaamp. ‘Op ’t goei moment op de goei plòts’ ston d’r bove. Ik laas dè Tien op de kontroole in ’t ziekenhuis bé de fietstest ’t zó benaauwd ha gekrege dè-t-ie bekant van z’n èige waar gegaon èn dè-t-ie de naacht in ’t ziekenhuis ha moete bleijve. Nou waar ie wir thuis, mar ’t hiel wèl in dè-t-ie kortst òn z’n hart geopereerd zó moete worre. Ik riep ons Bèt zódè ze ’t nijts ok mee kos zien.

‘Maar toch! Èn irgiestere nog zó hèl! Stelt oe toch veur dè-t-ie dè ha gekrege, toen we daor te zondag dur de bosse fietste! We han ginnen himmelse raod geweete...’

Ze ha gelijk.

‘Ik zal ’m gaauw laote wete dè-t-ie ons nie zó moet laote verschie te èn dè we ’m veul stèrkte èn beeterschap toewense,’ stelde-n-ik veur.

‘Doe dè mar,’ knikte de ons mi d’n bibber in d’r stem.

We ware d’r bèij van ontdaon èn moesse d’n hillen dag òn Tiene denke. Hij moet d’n denzig onder ’t mes.

‘Mar hope dè’t rap beeter gi mi ùlliejen Tien...,’ smiespelde-n-ik.

Ons Bèt zuchtte zó diep dè’k ’r toch opnijt van verschoot.

Èn dan moe’k ok nog vertellen over de klèin manne die van de week hier geweest zen. ’t Waar gelukkig efkes rillek weer èn we zate achter in d’n hof. Ik klom op de leer die ik teegen onze pirrenboom ha gezet, zódè’k ’r af èn toe zèlf ok ’n por kan plukke. Die verrèkte vogels haolen ’t hier gelijk weg. Ik ston krèk halverwege m’n leer èn wè riep dè klèin Dorruske! ‘Opa, ben jij nie ’n beetje te oud um zó hoog te klimme?’

Toen ik liet mèrke dè’k verschoot èn nie zó gesteld waar op dè sort kommetaar, probeerde ’t jong ’t goewd te make: ‘ik bedoelde mar da ik da wel wil doen, opa...’ Dè von ik schón.

Èn toen zin Bèrtje, die vlak bé men zaat, innins: ‘opa, ge krijgt weer zwarte haren!’

‘O ja, jungske,’ zin ik bleij verrast èn waar benijd.

‘Ja,’ zin Bèrtje, ‘in oew neus!’

MUUG MAR VOLDAON!

‘Wè zal ùllie Bèt dè dalek afvalle!’

Dè he’k de leste week wè dik moeten heure. Zèlfs Tien moes dè nog mèlde vur die ’t ziekenhuis in gong.

‘Wè zal ze in ’n diep gat valle,’ zin ie mi overtùiging.

‘Ja,’ antwoordde-n-ik mi ’ne laach, ‘ik heb de hil week al z’n best gegrave.’

Mar d’r is dus hillemòl niks van waor; ons vrouw hi zovvel innerzjie overgehaauwe òn heur tentoonstelling dè’t wèl lekt of ze d’r jonger af is geworre. Èn ze hi d’r ok nog zo veul werk òn overgehaauwe! Òn dieje mantel èn ’t trugzette van al d’r grèij hier in huis. Ge kost eigelek amper zien dè d’r iets weg is geweest; zó vol steuget hier alt.

Gelukkig geuget nou goewd mi Tiene, mar hij hi af moete zien. Nò alle veuronderzoeke waar d’r eindelek ’nen datum afgesproke: ’n week vur z’ne verjeurdag. Toen ie nor ’t ziekenhuis bèlde um te weten of ie ècht nie eer geholpe kos worre, kreeg ie te heure dè-t-ie nog twee weeke langer moes waachte, want hij hurde nie bé de mist urgente gevalle. Ze kosse bé Tiene nie van ’n leevesbedrèigend geval spreeke. Nou daor zate ze in zak èn as, Tien èn Ant. Wir twee weeke langer teege die operasie ònhikke èn Tien vuulde z’n èige toch al vort zó beroerd. Mar toen ie wir bèlde nor ’t hartehospitaal, zinne ze dè-t-ie smòndus al verwaacht wier èn dè-t-ie verwisseld waar mi iemes anders! Ge zót zegge, hoe kan zóiets nou!? Mar nou is ’t èrgste achter de rug, hope we. Tien hi z’n hartprobleeme onder kontroole nouw ie geholpen is in Utrècht. Vur z’n operasie vertelde-n-ie nog stoer dè-t-ie òn ’n neij klep moes, mar dè-t-ie hullie Ant d’r toch ok nog gewoon bé hiel! We moesse d’r um laache, al hen we hier um hum in onze rats gezeete. We han d’r wèl alle vertraowe in, want Tien hi alt goeie moewd gehaauwe, dè moete we ’m meegeeve.

‘Hij is ’ne vurbildige zieke,’ hi de ons dik gezeed, èn al klonk dè mar arig, ik begreep goewd wè ze bedoelde. Tien klaagde bekant noit ès wèllie d’rbé ware.

Ons Mrietje waar hier te zondag mi de jong. Die keijnder van ons dochter groeie zó hard èn zen vort zó wijs!

‘Die jong wete al meer ès wij,’ mènde ons beeter helft.

‘Ja, dè’s ok gin kunst in aow geval,’ zin ik streijlek, mar toen de ons smerrig menne kant op blikte zin ik gaauw: ‘ik laach ’r mar mi, mins’ èn gaaf heur gelijk: ‘ja, die verdülde klótjong zen beeter bé d’n ted ès wèllie.’

Op de lesten dag van de expozijsie waar ons Mrietje mi de klèin manne nog ’ne keer langs geweest, want ze wó dieje bezondere show van heur moeder nog wèl ’s zien, ok al waar ze al vier kirres eer geweest.

‘Ik zie alle kirres nog wer aander dinger,’ zin ze vol bewondering ‘èn ik wor d’r bleij af.’

’t Weer werkte mee èn we zate nò drie uurre nao te geniete in ’t hùfke aachter de portierswónning van ’t museum bé ’n lèkker bèkske èn ’n kuukske. De klèin han ’t ok goewd nor de zin mi d’re limenade.

‘’t Waar mooi, oma èn nou bende vort wirreldberoemd,’ zin Bèrtje mi overtùiging. ‘Ja, in de Story èn alles,’ knikte Dorruske.

‘Zeeker, jonge,’ zin ik, ‘opa hi al neij klompe gekocht vur z’n èige èn vur oma’s èn nou waachte we mar op de ùitnoodiginge vur de BN’ers.’

Ons vrouw trok ’n lillek gezicht èn de mènnekes keke vraogend. Ik hiel wijer mar gaauw stil.

Efkes lötter zin d’n oudste: ‘oma ston ok al wir in de krant, hé.’

‘Ja jonge, ’t is nog ’n bietje prùimented èn dan schreijft de krant overal over,’ verkondigde-n-ik èn dè waar wir nie wijs, want de ons hagget geheurd.

‘Wè zumme nou hebbe! Waar dè gin goei onderwèrp, soms?’

‘Nee,’ verweerde-n-ik m’n èige, ‘mar ge kunt toch mèrke dè ze bé de krant de lesten ted nie al te veul interessante stof hebbe èn dè ze verleege zitte um onderwèrpe.’

‘t Ha zeeker wir over aow moete gaon,’ greens ze trug èn ik hiel mar gaauw stil.

Dorriske zuchtte innins: ‘ik denk da’k ok mar kunstenaar wor.’

‘Groot gelijk, jonge,’ knikte-n-ik, ‘ès ge d’n honger mar kunt leije!’ Ok dè telde ons vrouw wèinig, geleu’k, want ’t siste tusse d’r taand èn ze din mee mi opgestoke zèil nor de geut.

Èn nou is de verhuiswage alles uùt ’t muzeum trug weze brenge èn kan de ons op d’r gemak wijer werke òn de Mantel van Alleman vur Maria’s. Ik ha nog zó gezeed dè ze d’r in de krant èn op de radio bé moes zegge dè de lèpkas mar tot half augustus ingeleeverd moge worre, mar dè vergaat ze toch alle kirres te mèlde èn nou hi ze zón driehonderd lèpkas te verwerke. Wèl allemòl prachtige stof vur ’n verhaal: lèpkas van de pyama van d’n bisschop, van de ramp mi d’n Hercules, van saldaote in Uruzgan, van verongelukte kiendjes, van moeders leste scholk, van grutjes poffer, van wiegedood, zwaor ziekbed èn zoo meer...

Ons Bèt denkt ’r misschien ’n boek bé te make èn umdùrrum hi heur expozië nog ’nen heele lange start ok nog. Ik denk nie dè ze dè dees jaor allemòl nog vur mekare kreg èn stiekem ha’k gehoopt dè d’r nog ’s wè mooi daag zón komme dè we de ‘fietschaoi’ in zón kunne haole. Mar sens onze Johan ’t weer nie mer duu op Umroep Brabant is’t eigelek ok niks mer geweest, wánne. Wij worre hier de lesten ted wèl wè kummelek van al die berichte over zieke, mar nou heur ik dè’t mi Johanne, krèk ès mi Tiene, gelukkig de goeie kant op gi.

DE VRAAK VAN ANTE

Gullie kent nou al jorre Ante èn Tiene èn ge wit hopelek dè't goei vriende van ons zen èn dè ze al bekant nèt zó lang getraowd zen ès wèllie èiges èn dè ze dikstented ok goewd akkerdeere. Mar daor is vurgende week toch innins lillek de klad in gekomme.

Ant waar de lesten ted al dik 'n bietje gerakt, umdè Tien dik veul onbeschofte boere liet èn teege dè-t-ie wakker wier ok nog zón schrikkelek lilleke scheete kos laote in bed. Kik, d'r een hardop laote vliege, dè's een van die privileezjes die ge, ès ge vort firteg jaor getraowd bent, wèl meugt hebbe. Èn dè gebeurde daor ok wèl van wirskante. Mar bé Tiene waar dè de lesten ted nie zoomar 'n scheet. Nee, 't waar gewoon nie mer te harde! Hij liet smèires vort van die kanonskogels los, die gaoter in 't behang sloege, worvan Ant stèil overèind schoot. Dè waar nog nie alles..., stinke, meneer d'n dokter! Van die lucht kreeg zé de traonen in d'r ooge èn 't waar dik zoo, dè ze minute lang nor òjem laag te snakke vur ze van èrmoei op de vlucht sloeg.

Ze ha Tiene d'r al verschèije kirres over òngesproke, dè ze d'r kèijmis-selek van wier, mar diejen èigewijze verweerde z'n èige mi 'dè's de natuur, daor kan ik ècht niks òn doen.'

'Gò dan toch 's nor d'n dokter, mins, want dè kan nie normaal zen. Irdaags kommen hil oew ingewande nog mee nor buite,' klaagde Ant. Mar ge kent Tiene; diejen èigegerèijde klippel bromde wè èn din niks èn zoo wier de èllènde allennig mar èrger. Dè duurde nou al 'nen hillen ted èn Ant waar 't vort zó godsgruwelek bùi, dè ze d'r grif over prakki-zeerde, hoe ze daor oit 'n èind òn kos make.

Nou han ze de afgeloope week krèk 'n goei, aauwverwets fisje gehad, worbé 't nogal laot waar geworre èn Tien veulsteveul gedronke ha. Dür-rum moog hij ùitslaope èn ùitwòzzeme zóveul ès ie wó, mar Ant moes

smèires al vruug in de weer, want op d're verjeurdag die d'r ònkwaamp, verwaachte ze al de keijnder èn klèinkeijnder èn umdùrrum ha ze 'n por schón slachtkiepe in huis gehòld die nog gebraoie moesse worre vur al dè volk op heur fist.

Ze sneej de slachthenne ope èn bekeek de kroppe, de mage, de leeverkes, de nierkes, de hartjes, de dèrm..., èn toen innins kwaamp 'r 'n heel gemeen lèichske op d'r gezicht. Ze viet 'n kom, din d'r wè dèrm èn 'n bloeierig hartje in èn din nor bove. Daor laag Tien nog half bewusteloos te ronke. Èn wè din die onte Ant? Ze trok vurzichtig de deekes weg, lichtte òn d'n aachterkant d'n baand van Tiene onderboks 'n bietje op èn schudde hil de kom leeg!

Wè lötter hurde ze Tiene wakker worre mi 't gebrùikeleke getrompètter èn geknètter, mar al gaauw volgde d'r op dè spèrvuur unnen harde schreek die dur mèrg èn been gonk. Hòstige voetstappe nor de badkamer. Ant moes d'r èige gruwelek inhaauwe, want ze laag bekant krom van 't laache èn dè moes heuren Tien toch mar nie heure. Ze ha de traonen in d'r ooge, zónne schik, umdè ze Tiene zó te pakke ha. 't Waar nèt goewd, want ze ha al lang zat zen scheete moete verdrage.

Zeker twentig minute lötter waar 't, toen Tien vurzichtig umblig kwaamp gedrènteld in z'n onderboks vol bloewd èn mi 'n spierwit gezicht dè din denken òn de dood van Iepere. Ant moes d'r èige verbeijte, mar wó niks verraoie. Mi 'nen ùitgestreeke snuujt vroeg ze wè d'r òn de haand waar.

Tien kreunde: 'nou is't gebeurd. Ge hegget al zó dik gezeed èn ik wógget noit geleuve, mar nou is't ècht hillemol fout. Ha'k nou toch mar nor d'n dokter gegaon!'

'Wè bedoelde toch,' vroeg Ant gespuld onneuzel.

'Bè, gé het alt gezeed dè'k nog 'ne keer m'n ingewande ùit zó blaoze èn nou is m'ne gatdèirm nor buite gekomme!'

Ant zuchtte diep, verbeet d're laach èn knikte.

'Mar godzijdank,' gonk Tien wijer, 'mi veul vaseline, he'k 't zó wijd gekrege dè'k alles wir 'n bietje op z'n plòts heb kunne frotte.

Hopelek bleijf 't nou zitte..., mar wè'n smerlappereij!'

Toen ha Ant 't nie mer èn gierde ze 't innins ùit. 'Mar jonge toch!' riep ze.

Toen ze wè beeter naodocht, moes ze mi de bille bloot èn biechtte d'r hil verhaal op, want heur geintje waar toch wèl èrg ùit de haand geloope. Ze bèlde d'n dokter èn Tien din gaauw nor de plee op de badkamer vurdè-t-ie mi z'ne kiependèrm èn z'n bloeiende onderboks nor d'n huisarts kos. 'Dè gé zó lillek kunt zen èn men zóiets òn kunt doen,' ha Tien ongeleuvig geklaagd.

Ge begrept misschien wèl dè't de lesten ted gin wittighèid mer is tussen Ante èn Tiene...

't Wordt ted dè we mi onze vierre wir 's gòn fietse èn dè de kaauw wè ùit de locht gehòld kan worre. Hoewèl..., ons Bèt moet alt nog mee gruwelik laache ès ze òn dees veurval denkt.

DUR DE DONKER DUINE

Eindelek! D'r ware'n por mooi daag vurspèld èn wij zón mi Tiene èn Ante mi de fietsen aachterop nor d'n Hollandse kust doen. We han niks gereegeld èn gonge op de bonnefooi nor de Kop van Noord-Holland. We wón in Schoorl twee tweepersoonskamers boeke, mar zoowès dè dik gi, ware d'r veul aander minse ok op dè idee gekomme èn alles waar volgeboekt. D'r waar alleen nog 'n vierpersoonskamer, zin 't mèidje òn de balie van de Viersprong. Dan moesse we wèl bove mekare slaope.

'Stapelbedde,' docht ik mee hardop èn zaag dè nie zitte, mar ons vrouw vroeg of ze de kamer 's moog zien. Same mi Ante gonk ze op inspeksie. Toen ze trugkwaamp, waar ze vol lof.

'Twee prachtige kamers, nètjes èn ja, bove mekare, eigelek 'n appartement vur 'n huishaauwe mi keijnder. Dè moesse we mar gaauw vatte.'

Een naodeel waar d'r wèl: d'r waar mar een wc èn die waar op de badkamer neeve de slaopkamer beneeje. Daor koste allennig mar in terèchte komme dur de beneejuste slaopkamer. Bove waar d'r 'n wastoffel... Nou, dè vonne Tien èn Ant dan nie zón probleem. Zèllie wón wèl bove gòn ligge èn ès ze moesse, dan zón ze tevre hard hoeste. De kamers ware dus vur ons.

Op de kamer van Tiene èn Ante zaag 't 'r nètjes ùit, vonne wèllie, mar Tien waar 't daor niks mi ins. Hij ha al nor de resèpsie gebèld dè de middelste lamp kapot waar. Wij keken umhog èn zage dè d'r 'ne rookmèlder tusse twee lampe inzaat èn dè d'r van 'n middelste lamp gin sprake kos zen. Toen we dè teegen Ante zinne, klaagde ze: 'ha-t-ie zeeker z'nen bril wir nie op, de gaperd.'

We ware zoo ingekwartierd èn fietsten al gaauwèchtig weg langs de Schoorlse klimduin nor de Zeeweg. We zaten in de zon te geniete van 't schitterend landschap èn 't wèrm weer. De hèij waar ùitgebloeid, mar

d'r waar nog volop kleur langs de kante. De mèj dorres honge vol rooi èppelkes, de wilde rooze bogen dur onder oranjese bottels èn de duin-dorres honge vol geel bizzeme. 't Waar af èn toe stevig klimme, mar dan wierde ok wir gaauw belónd dur 'n schön afdaling. 'nen Enkelde keer hurde-n-ik ons Bèt steune dè ze 't nie haole kos, mar dan liep ze 'n èindje èn sloot toch wir mooi òn. We kwame dur Bèrgen òn Zee èn vergapten-ons èige òn de duur villa's. We snove de zeelucht op èn Ant krèijde: 'wè zulle wij tenaacht lèkker slaope!'

We viete 'nen herring òn de viskar in Egmond. De visboer buurtte gèir. Hij mènde te heure dè wij ùit Overijssel kwame, zin ie.

'Nee,' zin Tien, 'wij komme bekant ùit Bèlgië.'

Toen we 't stèrtje van de vis stonnen af te lèkke, riep Tien extra hard dè't heele goeie waar.

't Visboerke riep mee: 'ja, sulke krijch je in Bèlgië niet!'

'Nee,' vlamde Tien trug, 'mar hier kregde'm ok nie!'

Wir op de fiets dinne we dur de prachtige breej duine. D'r kwame 'n por renders langs gejage die hard riepe dè we overzeij moesse. Daor waar Tien nie af gediend èn ie kwèkte: 'òn dè roepe hen we niks; ès ge nèt ès ons Ant niks hurt, moette mar bèlle!'

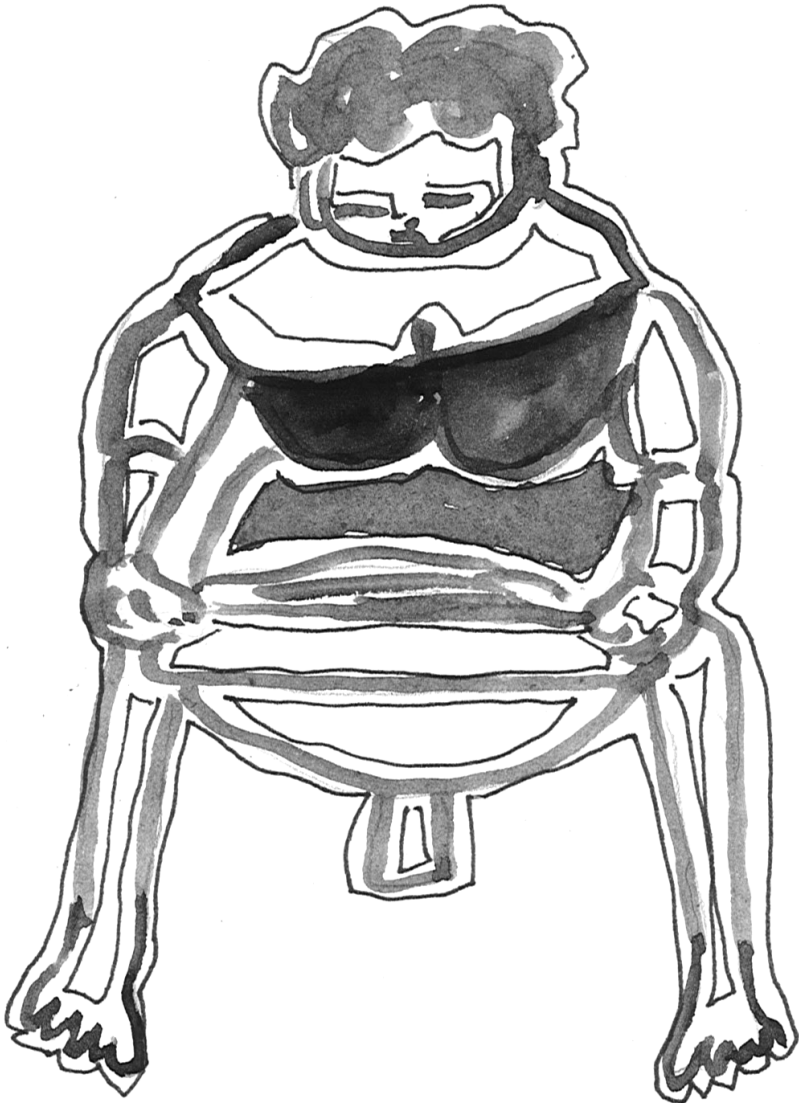
Ons vrouw èn ikke keke mekare bedenkelek òn. Ant hagget gelukkig nie geheurd.

We rustten um 't uur op 'n bènkske èn ate 'nen appel of 'n banaan. Nò 'nen halven dag han we nog gin fiftig kielemeeter gefietst, mar daor gonk 't ok nie um. We ate saoves gebakke zeevis èn dinne voldaan nor ons kamers.

'Wè zulle wèllie lèkker slaope,' zin Ant nog 's.

Op de zondag zón we nor 't noorde fietse: over Groet, Petten, Callants-oog nor de donker duine bé D'n Hèlder. Daorvur moesse we goewd ùitgerust zen, want dè waar 'nen hille ruk.

We buurtte nog efkes bé d'n tillevizie èn krope muug onder de dekes. We lagen amper of daor kwaamp Ant al mi veul bombarie langs ons bed af. Ze moes hognóddig nor de plee, zin ze mi 'ne rooie kop.

Ons Bèt moes nou ok, mènde ze. We ware nèt ingedoezeld toen Ant wir umblig gestommeld kwaamp. Tja, dan moesse wij ok mar efkes, nou we toch wakker ware. Ons kamer laag kort òn de weg èn d'r waar nog veul volk op straat, zoo te heure.

Ik hurde de kerkklok twèlf slaon èn ha nog gin oog dicht gedaon. Ons vrouw sliep wèl òn de houtzagereij neeve men te heure. De klok sloeg een èn twee èn ik kos nie slaope. Daor kwaamp Ant al wir òngestùlperd. Ze vloog rap ons badkamer in èn din efkes lötter wir umhog. Dè begos zoo 'n mooi vertooning zonder slaop te worre, docht ik bé m'n èige, mar de klok van drieje he'k toch nie mer geheurd.

't Waar al teege veijve toen wèllie opgeschrikt wiere dur 'ne klap èn 'ne kwèik van bove. Ik trok de lamp òn, ons Bèt veerde overèind èn din d'n trap op. Ze waar zoo trug.

'Oei oei,' riep ze, 'gaauw nor d'n dokter!' Ik wies nog nie wè d'r òn de haand waar, mar schoot mee in m'n kleeur èn din umhog. Daor waar 't me toch 'n rewòzzie! Of 'r 'n vèrke geslacht waar... Alles onder 't bloewd èn de wasbak hong mi kraon èn al in twee stukken van de muur. 'Ze haget zó heet,' zin Tien. Hij mènde dè de wèrmte van ons umhoggetrokke kwaamp, mar toen bleek dè daor bove de verwèrming d'n hille nacht op volle toere gedrèijd ha! Ant moes zó dik, dè ze ùiteindelek besloten ha um ons nie mer te plaoge èn umdùrrum waar ze op de wastoffel gòn zitte... èn die ha heur gewicht natuurlek nie kunne haauwe. Ze waar onder heur zwaor battereij afgebroke èn nou ha Ant wèl zón lilleke bloeiende snee in d'ren bil opgeloopel'

Wij mi onzen alle nor d'n hulppost van 't ziekenhuis mi heur. Twèlf hechtinge èn vurloopig nie fietse...!

Trug op ons kamer, greens ik zachjes: 'dè zón gaap toch zón stom streek ùithòlt!'

Toen we trugreeje nor Ballekum zin de ons: 'wè zund van dieje schónne zondag die nou hillemòl nor de klooten is.'

'Nor de kloote? Nor de duine, nor de vaantjes,' verbeeterde-n-ik op z'n Bèls.

SENSASIE

Hedde't al geheurd? D'r wier in Mirroi òn 'n raket gewerkt! Ja, stiekem natuurlek. Dè moog gin man wete. Ze waren bang dè't ùit zó lekke èn dè de Ammirrikane troepe zón sture. D'r waar mar 'n enkele familie die d'r iets van af wies èn binne die familie waar 't zó goewd gehèim gehaauwe dè vòdder èn sommige bruurs d'r ok nog nie ins iets af wiese!

Kik, dè's anders ès gewoone wiet, wánne! Zónne sensasiepraot hurde de leste daag vort bé-j-ons. 't Is ok ginne wonder; d'r wordt zó gehèimzinnig gedaon nò de Mirroisen brand van Tibosch èn nou, weeke lötter zit daor op d'n brandplèk alles nog aachter hekwèrk èn plestieke linte èn loope d'r nog manne in ruimtepakke rond! Dan gòn de minse wèl fantezeere. 'D'r zaat ummers veul meer ès asbest, d'r waar uranium in 't geding!' zegge ze.

't Leek hier de lesten ted soms grif of we bezoek han gekreege vanùit de rùimte. We fietsten 'ne keer aachterdeur nor 't dùrp èn dochte dè we midde in de science fiction terècht kwame; we zage in 'n wèijke langs de Gruunstraot nege maonmannen in 't wit èn in 't gelid zuuke nor stukskes asbest. Vrimd waar wèl dè zèllie dè pas meer ès 'n week nò d'n brand dinne èn dè d'r in dèzèlfde wèijke al daag lang drie Bèlze pèird liepe!

't Hoef mi die asbestsaneering toch nie mer gèkker te worre,' greens ons Bèt èn mee dè ze dè zin, zage we drie maonmènnekes in blaow pakke dur 't gras van Sportpark d'n Brand krùipe. 'Tja,' zuchtte-n-ik, 'd'n Brand gonk natuurlek veur.'

Ons vrouw keek arig èn zin: ‘d’n brand? Op d’n dag van d’n brand stonne d’r plisies mi mondkèpkes op, bé-j-ons vur de deur, mar de brandweerlù die bé ’t vuur stonne, han niks veur...’

Daor ha ze gelijk in.

‘Wè moet dè trouws wèrm zen in zón pak mi masker èn al èn dan zón zon op oewe rug,’ zuchtte de ons.

‘Vruger han wij ok asbest èn we dinne d’r niks bezunders mi, mar nou wordt ’r vort zó hysterisch gedaon dè ge oew èige afvraogt, wè daor wèl nie mi verdiend is. Ik heb heure vertelle dè die asbestmènnedes ès ze gonge schafte teege de asbestplaote zate èn d’ren bótteram ate,’ riep ik steukerig.

Ons Bèt schudde d’re kop èn klaagde: ‘’t zal wèl nie waor zen, mar ’t hoef hier ècht nie veul gèkker mer te worre.’

Toen we thuiskwame van ons èindje fietse, gonk de tillefoon. Ons buurvrouw Grai vertelde dè heuren Driek in ’t ziekenhuis op de intensive care laag. Dè waar wèl wir verschiete! Driek, ’n por jaor jonger ès ikke, duu alle weeke nog op de renfiets rond mi z’n kornuite èn hij leek ’n kondisie te hebbe wor ik nog ’ne punt òn kos zùige èn nou innins ’t ziekenhuis in. Hij waar van z’n fiets gestapt èn zoomar in mekare gezakt. Ze dochte òn ’nen hartstilstand. In alle geval ha-t-ie hartritmestoornis èn ie moes vurloopig op de bewaking blijve.

‘Zoo ziede mar... Wè gi-t-ie toch ok ligge kloote,’ mopperde ons Bèt, ‘al die rendereij is niks wèrd.’

‘Nou,’ streej ik teege, ‘dè van Drieke kan alleman kreijge, ok zonder te renne.’

‘Nee, hoe dik hurde nou nie dè d’r minse bé ’t sporte dood blijve? Al dè gesjouw èn gehòst is gin kloote wèrd.’

‘’t Zó anders goewd zen ès wij wè meer bewoge,’ antwoordde-n-ik.

‘Och man, wij beweegte zat èn mi dieje flaowe kul van sporte kan ik nie geschórre zen. Kaat van Koosse gonk nor de gymnastiek èn nou li ze al weeke mi rugpeijn. Èn hier hedde wir ’t bewijs dè ’t sporte ongezond is.’

Ik schudde menne kop, mar de ons gonk wijer: ‘Driek hi mi z’n wielren-
dereij al eer in ’t ziekenhuis geleege!’

‘Ja,’ moes ik toegeeve, ‘mar toen waar ie op ’ne vluchtheuvel gekètst
umdè de renner vur hum niks gezeed ha èn toen hi-t-ie ’n week mi ’ne
kepotte kop èn ’n hèreschudding in bed geleege, mar dè beteekent nie
dè hard fietse nie gezond zó zen.’

‘Bè ja! Nou nog moier! Dè-t-ie daor hòst verongelukte, li dus nie òn ’t
renne!’ schamperde ze, ‘mar ’t zó thuis in z’ne lùie stoel toch nie
gebeurd zen.’

‘Nee, mar ès diejen hardfietser vur hum gewoon op ted geroepe ha, waar
d’r ok niks gebeurd.’

‘Wè zedde toch ’nen eigewijze klippel. Grai hi zó dik gezeed dè ze wó
dè Driek ’s stopte mi dè vergimmes hard fietse. Ès ie mi die club mee is
geweest, is ie òlling afgebrand èn hi-t-ie ’nen dag nóddig um wir op
toere te komme.’

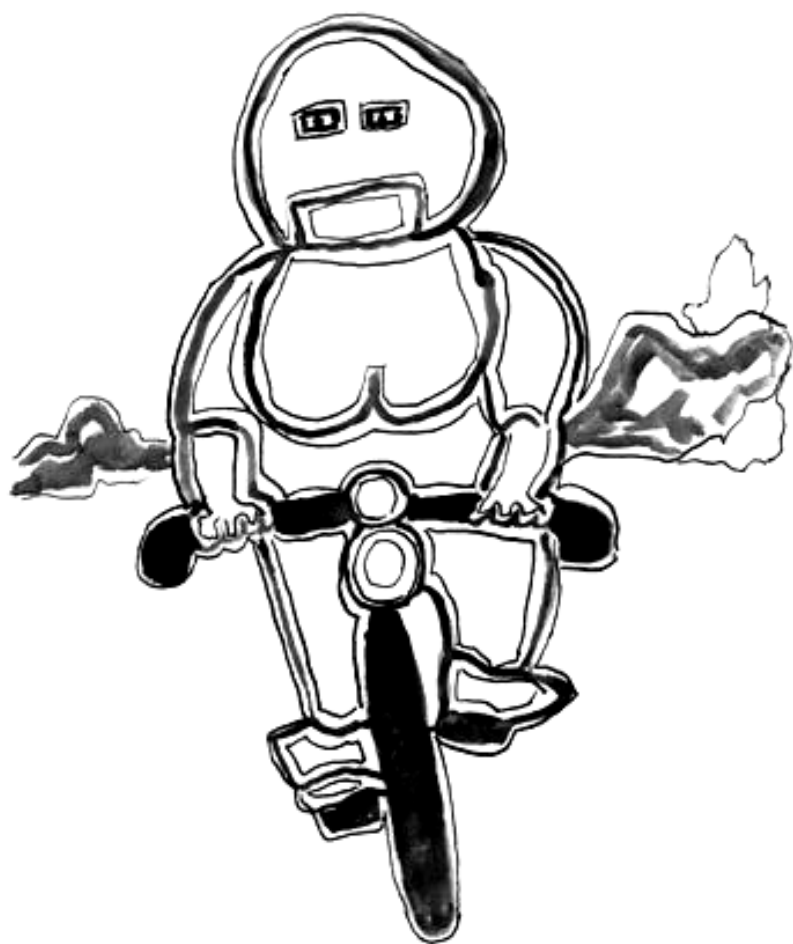
‘Ja, misschien zó Driek mi volk van z’nen eigen aauwer moete renne,
want die jong gaste veijnen ’t wèl mooi um hum d’r af te reije. Dùrrum
hi Driek ok al dik gevraagd of ik nie mee wó.

‘Nee, ikke gin snot vur men ooge,’ he’k geantwoord èn “ès ge ’t mar ùit
oewe kop lót,” ha de ons ongevraagd truggekètst, vur ze nor de geut din.
Toen ze trugwaamp mi ’n dampend bèkske, ha-j ik laachend geroepe:
‘ik denk dè’k Drieke ’s laot wete dè-tie mar ’s zón fiets krèk ès ùlliejen
Tien èn Ant òn moet schafte. Dan kan ie mooi mi hullie Grai de fietsrou-
tes doen.’

Ons vrouw hurde men veurstel èn schoot gruwelek in d’re laach.

‘Jè, ik zieget al hille mòl vur men: Driek in z’n wielrenpak mi z’n lang
bloote stèlte èn Grai, hille mòl in de wol, d’r aachteròn op heur neij
stroomfiets!’

Ik knikte. ‘Grai is toch alt zó bang dè ze ’n klèts vengt. Misschien moes
zé mar zónnen outfit van die asbestsaneering overnimme. Dan zaat ze in
alle geval goewd ingepakt vur d’n illektrische protour!’

OE, DIEJE KAOIE RUG

Bèrtje van ons Mrietje waar jarig èn daor moesse ons Bèt èn ikke natuurlek op af. Bèrtje wordt al veijf èn 't is 'nen hèlle veeger. Hij ha 'ne trampolien gekrege! Ons Bèt ha nog gemopperd: 'zón groot ding dè hulliejen halven hof in beslag nimt.'

Mar 't viel mee, von ik èn de jong spulde d'r z'n best mi. 'n Schón gezicht, die dansende keijnder! Innins ston Dorruske vur men neus èn zin: 'nou moet opa d'r eigelek ok efkes op.'

Tja, daor ha'k nie op gekókt.

Ons vrouw bemoeide d'r èige d'r ok al mee mi: 'gò nou nie ligge kloote, dè's kèijgevorlek vur minse van onze leefte.'

Ik trok 't op m'n eer, din m'ne jas èn m'n schoen ùit èn gonk mi Dorruskes èn Bèrtjes op 't springrubber. De klèin manne vonnen 't prachtig. Ik ha m'n èige goewd geweerd, m'nen bril èn m'n pille ware in 't rond gespronge èn nò 'n por minute vuulde-n-ik m'ne rug vochtig worre. Ik stopte mar gaauw.

De jungskes dinne nor ons Bèt, want nou moes oma toch ok, zinne ze. Mar ons Bèt wó nie èn ik raoide-n-'t heur ok af, want ik docht dè dieje rubber zeeker zó scheure ès zé daor mi heur gewicht op zó springe. Ons vrouw zin kortaf: 'gin denken òn.'

Toen ik trugliep nor m'ne stoel vuulde-n-ik innins 'ne steek onder in m'ne rug. Oei! De peijn trok dur m'nen bil m'n onderbeen in. Oei oei, daor ha'k 't wir! 't Waar al zó lang rillek goewd gegaon, mar nou waar die rugpeijn, wor ik alt zóveul laast af heb gehad, wir hillemlòl trug.

Ons beeter helft zaag men trekke èn greens: 'krèk goewd, aauwe gek.'

Van heur he'k noit veul milleije te verwaachte.

Mi peijn èn moeite nor huis gedaon èn daor gaauw in 'n wèrm bad, mar ok dè holp niks.

Ik laag m'n ongemak te overdenke. Ik heb al lang 'ne kaoie rug. D'r ware van die daag dè 't kreemerke zoomar innins in gloeige zeurpeijn opvlamde. Ik hagget dik zó lillek te pakke dè't nie te harde waar. Èn ik waar d'r d'n uurste keer zó onneuzel òngekomme. Ik ha bé't bizzemeplukke krom gestaon èn ik kos innins bekant nie mer overèind komme. D'r ha gin Sloan òn geholpe. Ik ha d'r tubes van ingevreeve gekreege, mar behalve dè'k m'n èige kepot zwitte èn op kielemeeters afstand te rùike waar, hagget eigelek niks goeds gebrocht.

Onzen dokter ha niks aparts kunne vejne èn hij stuurde men dur um foto's te laote make. Volges de spissjalist èn de foto's moes alles goewd zitte. 't Waar gelijk in orde, mar ik barstte van de peijn. De ruggendokter raoide men òn te gòn zwemme, want dè waar heel goewd vur kaoi rugge, zin ie.

Ik probeerde duidelik te make dè'k nie goewd kos zwemme, mar dè waar òn de witjas nie besteed. Nò daag krampeere gonk ik van èrremoei trug nor onzen huisdokter. Die gaaf men 'n kaart vur de fysio. De masseur laas de kaart, bromde iets van 'Ischias' èn makte 'n afspraak um drie kirres in de week te komme. Dan zó-t-ie men alle kirres 'n half uur lang behandle. Ik waar veulste stijf èn moes m'n èige soepel zien te krijge dur gòn te zwemme èn te sporte! Dè'k amper loope kos, waar hum kennelek nie opgevalle. De behandeling bé de fysio bestonne in daow- èn trekwerk èn wè stom oefeningskes. 't Leste ketier wier ik òn 'n mesien geleed vur 'n UK-bestraoling worvan m'nen bil wèrm wier. 't Holp gin bal.

Ik waar 't muug, dè gekloot allemòl. Èn ès t'r niks wil hëlpe, gòdde somteds arige dinger doen. Zoo din ik nor 'ne kwakzalver. In zen waachtkamer zaat me 'nen hoop èllènde bé mekare! Jonge, jonge, dan waar men rugkwaol eigelek nog niks.

Ik ha vur tien uurre 'n afspraak èn waar um elve òn de burt. 'n Klèin verneeje mènneke mi 'n gezicht van leer zaat achter 'n groote toffel. Hij gonk dur 'n gruuu glèske in men ooge zitte keijke. Onderweijl pròtte-n-

ie over 't nut van rauwkost. Hij ha nog gin minuut gekeeke, toen ie din of ie 't wies.

‘Verschove wèrvel,’ zin ie èn vreef 's over m'ne ruggestrang.

Ik moes m'n eigen ùitkleeje, alleen m'n onderboks moeg ik ònhaauwe.

‘Gò 's op oewen buik ligge èn ontspant mar 's.’

Ja, dè's hèndig gezeed, docht ik.

In zen middiesijnkamer ston 'n vekansieèchtig camping-bedje dè ge in mekare kost klappe. Ikke, zó stijf ès 'nen bukkem, ha wèrk zat um daor te gòn ligge. Affijn, toen ik op dè bedje waar nirgevalle, moes ik nog ontspanne... 't Gammel bedje worrop ik laag, krakte èn kreunde in alle voege.

De kwakzalver kwaamp bé me zitte. Hij viet m'n links been, lin z'ne rèchsen èrm um m'ne schaauger èn nèk, zette z'ne knie op m'n kont èn begos innins ùit alle macht te vreuken èn te vringe. Ik kos niks ès in mekare krimpe van de peijn. 't Middiesijnmènneke zwitte terwijl ie men in d'n houdgreep hiel. Ik waar 't al lang bùi, toen 'nen harde kraak men verlost.

‘Heddet geheurd,’ jubelde 't mènneke, ‘dè waar ie nou!’

Ik kwaamp mi moeite overèind, viet m'n dinge èn kleejde m'n èige òn.

De geneezer zaat al wir aachter z'n toffel èn schreef 'n por blaajkes vol, gaaf men vur dèrtig euro pille mee èn zin: ‘denkt 'r òn, rauwkost!’

Toen ie zaag dè'k nie èrg bleij keek, riep ie: ‘ge het dieje wèrvel toch heure verschùive! Ge zult nou minder peijn hebbe.’

Zund dè'k 't nie mi hum ins kos zen. ‘Ik denk dè de krak van oew bedje kwaamp. 't Vuult ès alted; 't duu nog zeeker zó zeer.’

De kwakzalver liet z'n èige nie van de wijs brenge: ‘'t hi gekrakt èn dan zal 't gaauw wegtrekke.’

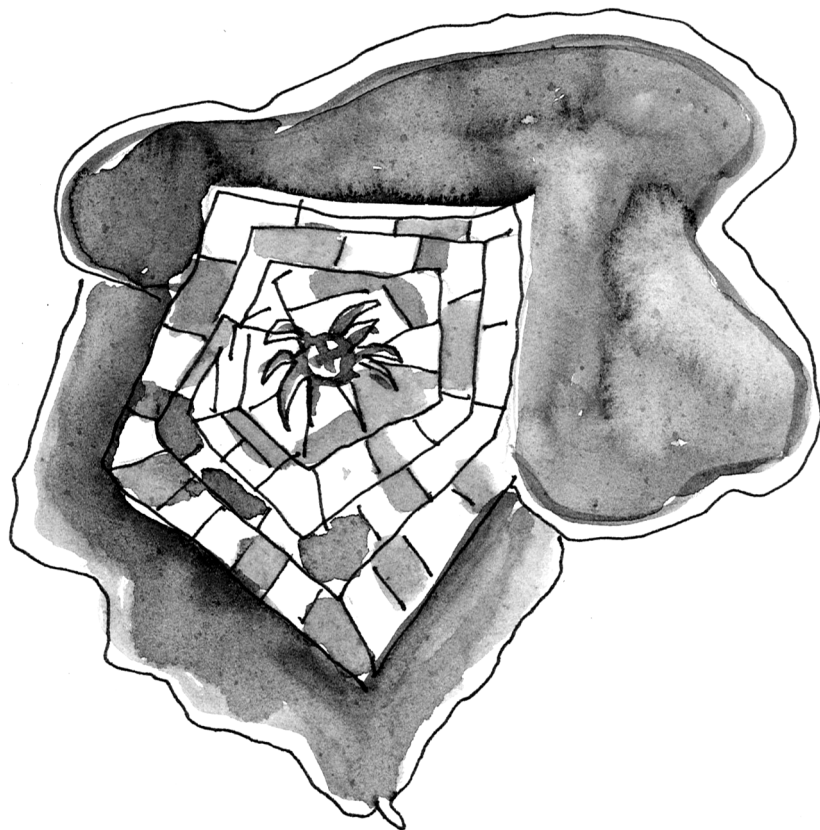
Ik homperde ontevreeje weg in de weteschap dè d'r hille mòl ginne wèrvel gekrakt ha, mar dè klòtbedje van hum! Ik wies dè men krèmmighèid dur zen behandeling nie weg zó trekke.

De kwakzalver liet z'n èige nie van de wijs brénge.

‘De peijn kan nog efkes blijve, mar ’t hi gekrakt èn dan zal ’t toch gaauw verbeetere. Ge lópt zoo wir ès ’ne kieviet! Ès beste thuistherapie moette nou wèl ùllie vrouw alle daag mi bloote voewte over oewe rug laote treeje. Daorvur moette èiges nakend op oewen buik op de grond gòn ligge,’ zin ie ok nog.

Hij ha ons Bèt zeeker nog noit gezien, mar allee, in geval van nood doede wè teege de péijn, wánne. Èn ge kun ’t geleuven of nie, mar nò drie kirres van dè getreej dur ons vrouw skoete men wèrvels van de skrik zoomar in ’t gareel!

Ik loop teegesworrig wir ès ’ne kieviet, mar wèl inne mi veul vliegjorre.

GREIJNSKLOOTEREIJ

't Is hèrfst. De wirreld is grijs, de beum zen kaol, 't jaor is oud. D'r hange spindreuj in ons hofheg èn ès ik dan zoo smèires in de krant ok nog 'nen hoop ellènde teegekome van steek- èn moordparteeje, wor ik daor gruwelek sjegrennig af.

Um half elf kwame Tien èn Ant hier op de klep gevalle èn die waren ok al niks te spreeke over de wirreld van vandaag d'n dag. Hullie oudste dochter waar de naacht tevreure pas um drie uurre thuisgekome. Tien èn Ant han meuge babysitte vur heur èn ze vonnen 't gin stijl. 'Die ùit-gònsmodde van de lesten ted lekt toch gaar nerres mer op,' klaagde Ant èn ons Bèt èn ikke knikte instemmend.

'Dè is toch vort te gèk vur woorde,' help Tien ok nog, 'teege d'n ted dè wèllie vruger thuiskwame, gi dè jong volk teegesworrig pas ùit.'

Wir wier d'r op alle fronte geknikt.

't Is 'nen arigen ted,' zuchtte de ons, 'eigelek is 't gewoon asociaal gedrag.'

Ant keek lillek, mar zin niks.

't Hurt gewoon bé dezen ted krèk ès die kleer van die lù, mènne Tien.

We waachtten ammòl af wè d'r nog meer zó komme.

'Dieje jonge van ons Anoek, die hi alt zón kapotte spijkerboks òn mi zón arig lig kruis dè bekant tusse z'n kniejes hengt, mar dè's modde. Èn hij hi 'n vesje òn mi alleen mar zakke èn dè durske van ons hi 'n veulste kort rùkske òn, wor allemòl franjes onderòn hange èn heur trùike is veulste klèin èn te kort...'

Ant keek nog lilleker. ‘Zé mar bleij dè ze gin piercings of tattoes hebben of niks,’ spètte ze d’r innins op.

‘Ja, dè moes ’r ok nog bé komme,’ greens Tien trug, ‘’t is zoo al èrg zat.’ ‘Dùrft ’r gerdooke ’s iets af te zegge,’ siste Ant drèigend. ‘’t Kan allemòl veul erger! Bé ons buurlù he’k m’n èige van de week nog zó zitte èrgere. Dieje zoon vreijt ok al èn die zit daor op z’n kamer van dieje rotte rapmuziek te drèije of veur òn ’t huis kauwgum te knaauwe. Geeregeld kliekt ie op de stoep èn gin man die d’r iets af zi. Ginne wonder dè dieje stoep van hullie vol smèrrige kauwgumkwats li. Èn dieje jonge kan nog ginnins mer gewoon praote. Hij sti d’n hillen dag mobiel te belle èn dan hi-t-ie ’t over ‘cool’ èn ‘vèt’ èn ‘gaaf’ èn ès ie iets moet beantwoorde, zi-t-ie geregeld ‘absoluut!’ Bevalt ’m iets nie, dan is ’t ‘sjit’. Dè is d’r zó inne die al z’ne rotzooi gewoon op straot kwakt. Nog te beroerd um ’n blikke in d’n bak te goie. Tot overmaat van ramp hengt ie ok nog veul op d’n hangplèk... Hij ziet ’r nie ùit mi al z’n pukkels èn mottighèid...èn nou gi die moeier van hum d’r èigen ok nog kleejen ès zónne jongen hopzak...’

’t Waar ’n hil lamentasie die Ant opgespaord ha èn we knikte èn zuchtte, ok al kende wij de jonge worrover Ant ’t ha hille mòl nie.

‘Jè, ès ge nie te vreeje bent mi oew èige èn gèire opnijt jonk wilt worre, moette toch ’s denke òn die toestande,’ zin ik in ’n wijs bùi.

‘Èn òn oew inentingè èn algebra,’ din Tien d’r nog ’n schùpke bovenop.

‘Wè ze noit vertelle van d’n aauwen dag is dè’t zón schón variasie is op oewe jongen ted.’

Dè von ik mooi gezeed, mar ons vrouw schudde d’re kop èn din nor de geut.

Al rap kwaamp ze mi de koffie vur d’n dag.

‘Van de week he’k toch ’nen hoop heissa gehad,’ riep Ant. ‘Ik waar bé de kassa van de super toch m’n pincode vergeete èn denkte toch dè’k ’r op kos komme! Ik hagget twee kirres geprobeerd, mar ’t klopte noit...’

‘Wè hedde toen òngevange,’ vroeg ik. ‘Ik heb mar wè grèij truggeleed èn de rèst betòld mi de leste cènte die’k nog in m’n kniebeurs ha.’

‘Wij, aauw minse moete veulsteveul onthaauwe,’ greens Tien. ‘’t Nummer van de alarmcentrale, oew èige tillefoonnummer, oew banknummer, oew kenteeken, oew bloedgroep... Dè’s ammel niks vur dutseldooze...’

De ons keek heel smerrig mar hiel d’r èige in.

‘Van de week heeget onzen hond ok wir begaoid,’ brocht ons Bèt tussembèije. ‘Hij hi halve naacht hil de buurt wakker geblaft èn toen onze Klaas gonk keijke, waar ’t ’ne pineegel.’

‘Ja, Dien van hierneeve waar d’r niks over te spreeke,’ knikte-n-ik. ‘Buurman, witte gé dè dieje rothond van ùllie d’n halve naacht hi ligge blaffe?’ vroeg ze.

‘Nee,’ loog ik, ‘mar makt oew èige gin zürge, want dieje slaop hòlt onzen hond overdag wèl wer in...’

Tien moes mèlde dè-t-ie sens kort ’ne kurzus van de EHBO volgt. Ik moet ’m meegeeve dè-t-ie op z’nen aauwen dag nog leergierig blef èn dè’s ’n goei ding. Z’n neij hartprobleeme zulle zeeker bégedragen hebben òn z’n studiezin, denk ik zoo. Hoe dan ok, Tien is hille mòl op de hogte van de nódzakeleke handeling bé noodgevalle. Nou moes ie wèl vertelle dè-t-ie op de leste kurzusaovend ’n goei vraag gelanceerd mènde te hebbe.

Hij ha teege de leraar gezeed: ‘nou wete wij allemòl wè we doen moete ès ’n aander hartprobleeme kreg, ès d’r mense klagen over steekende peijn in de borst èn ’ne zeeren èrm, mar wè kan ik nou ’t beste doen ès ik èiges zoo in moeilekhede kom?’

Daorop ha de leraar gezeed dè-t-ie minstes tien telle ha vur ie van z'n stùkske zó gaon èn dè-t-ie dan 't beste diep òjem kos haole èn hard hoeste... Èn ès ie dè vol kos haauwe, zó-t-ie noit doodgaon!
Daorop schamperde ons Bèt gevat: 'ja ja, ge hoest oew èige mar kepot!'

‘MONUMENTEZÛRG’

Ons Bèt gi nou al jorre alle mònte nor de schönheidsspissjaliste èn dan kùmt ze thuis èn is ze zó uitgelaote.

‘Hillemòl gerestaureerd èn opgeknapt, ik kan d’r wir ’n week of veijf teege,’ ruupt ze dan èn dè makt men alle kirres toch gruwelek nijschier-rig. De ons mènt ècht dè ze ès ’n jong meid trugkùmt ès ze ’nen halven dag in de revizie is geweest. Ik zeg d’r mar nie al te veul af, want diejen buitekant is vort ’n heel teer punt bé de ons die ècht ès monument te boek sti. Ès ik naovraag doe, dan heur ik dè ze d’r èige daor dur ’n schön vrouwke lot kneeje èn neijpe èn dè ze volgesmeerd wordt mi alterande zèlfkes, kréémkes èn poeierkes, wor ze lèkker af gi rùike èn d’r èige ok lèkker af gi vuule.

Ge wit dè ons badkamer hier vol sti mi alle meugeleke pùtjes, tuubkes, deuskes èn fleskes in alterande klurre èn alle daag plamuurt èn poeli-toert de ons hil wè af, mar toch kan dè kennelek nie tippe òn die mònde-
lekse ‘monumentebehandeling’ in Mirroi. Ik veijn ’t irlek gezeed allemòl nogal flaowekul, mar of ik nou greijns of nie, de ons duuget toch. Ze kan nie zonder, mènt ze. Oit heb ik ’s opgezocht wor dè grèij allemòl van gemakt wordt, mar die weeteschap waar hillemòl nie òn ons vrouw besteed. Ons moeder zó zegge dè’t in heur ooge toch nie veul gèkker hoefde te worre, mar ès ik dè ophaol, dan kekt de ons getròje èn ruupt ‘schèij toch af mi diejen aauwverwetste praot!’ Èn nou haauw ik m’n èige mar vort koest.

Mar van de week zin ons Bèt innins: ‘nou zit ik toch mi ’n groot probleem; ik moet te vreddeg nor ’t ziekenhuis èn dan kan ik nie op de afspraak van m’n gezichstherapeute... Gos jonge, dan moeste gé mar ’s ’ne keer in men plòts gaon, want ik zeg ’t nie gèire af èn dieje kop van aow kan ok wèl ’s wè goeie zùrg gebrùike.’

‘Wè mankeert ’r òn menne kop,’ kètste-n-ik sjegrennig trug.

Mar de ons gonk rustig deur. ‘Dan kan ze meepesant die haor in oew neus ’s onder haande vatte èn die zwarte punte in oew orre..., die pukels in oewe nèk èn die vètbulte op oewe rug... Èn lot mar ’s wè lèkkere rùik in oewen baard smere... Mar ge zult wèl nie dùrve.’

Kik, dè leste, dè ha ze nie moete zegge.

‘Bè ja, ge denkt zeeker dè’k gèk ben,’ greens ik trug. Mar ik wó ok nie ès schijthuis dur heur bekeeke worre èn ik waar nog alted nijschierrig wè daor krèk gebeurde bé die ‘restorasie’. Dus beet ik deur èn drùlde warèmpel in ons Bètte plòts nor de schönheidssalon. De minse zulle denke dè’k nie goewd snik ben, docht ik nog, vurdè’k binnestapte, mar ik waar d’r toch mar.

Ik vuulde m’n èige heel onwennig, mar ik wier zó vrolek ontvange dè’k dè al gaauw vergaat. ‘Oo, komde in de plòts van de beeter helft! Dan zal ik oe ’s lèkker verwenne!’

Nou dè beloofde al hil wè.

‘Moe’k m’ne jas ùit doen?’ vroeg ik onneuzel.

‘Ja èn de rest ok,’ riep ’t vrouwke royaal. Ik verschoot ’r af, want ik docht dè’t mi ’n gezichtsmaskerke èn ’n bietje massage te doen zó zen.

‘Doet oew schoen ok mar ùit, mar oew boks meugde ònhaauwe,’ kreeg ik nog te heure èn dè waar toch geruststellend. Ik moes op m’nen buik op ’n bed gòn ligge èn d’r wier al mee z’n best òn m’ne rug gewerkt mi óllie èn krùie. Lavènder èn eucaliptus rook ik, mèn-de-n-ik. Op d’n achtergrond klonk Guus Meeuwis. Ik laag goewd èn ’t vuulde lèkker.

Onze vòdder zit hierbove z’n èige kepot te laache, docht ik, mar alla. ’t Viel niks teege. Toen m’ne rug bewerkt waar, moes ik m’n èigen umdrèije èn daor begos ze òn m’ne kop. Ze plukte m’n wenkbraauwes èn m’n neus èn zin vriendelek dè d’r hil wè te frotte viel òn diejen bovekant van men. Ik ha daor gin weet af, mar liet ze mar hene doen. Ze gonk men ’n stoombad geeve vur m’n gezicht. Ze werkte mi kamille èn etheerischen óllie èn ik hoefde nie bang te zen, want d’r kwaamp gin alcohol of niks òn te paas, liet ze wete.

Toen ik 'n minuut of tien onder stoom ha geleege, wó ze me nog 'n masker geeve dè m'n rimpels wè zó opruime. Ik laag 't mar mooi te beleije. Toen 't masker in moes werke, kreeg ik 'r romantiese relaxmuziek bé èn ok dè beviel niks slècht, toch nie. 'n Ketierke lötter wier d'r nog wè dagkrem op m'ne snuut gesmeerd èn toen waar ik 'r mi klaor. Dè waar 't dus!

Ik bedankte de verwenster èn drùlde trug nor huis. D'r waar toch mooi 'nen hille vurmiddeg mi gemoeid geweest. Ik mènde dè'k 'n bietje nor 't bordeel rook. Onzen hond denkelek ok, want hij besnuffelde men èn din mee mi z'ne start tusse z'n poote de koi in.

Ons Bèt waar nèt trug ùit 't ziekenhuis èn natuurlek ròzzend benijd hoe ik 't gesteld ha. Um men op te kulle, zin ze dè ze irlek gezeed nie veul verschil zaag, toen ik mi heur in d'n hèrd òn de koffie zaat.

'Mar,' zin ze d'rbé, 'ik ha ok nie gedocht dè dè vrouwke van 'nen aauwen boer in inne keer 'ne jonge kèirel zó kunne make.'

Ik slùrpte òn m'ne koffie èn hiel stil.

'Ik ha nèt ons Mrietje òn de tillefoon,' gonk de ons wijer. 'Ik heb mar mee verteld wor gé nor toe waart.'

'Verdomme,' zin ik, 'dè ha'k nou toch wèl stil wille haauwe.'

'Ons Mrietje kos 't nie geleuve, mar ze moes wèl mee vertelle dè heuren Hèndrik-Jan ok alle mònste nor zón salon gi èn dè-t-ie dùrrum zónne schönne knappe vent is.'

'Oo,' bromde-n-ik, 'zó d'r vur men dan ok nog hoop zen, mènde gé?'

De ons hòlde d'r schaausers op.

RESPEKT VUR DE GRIJZE KRIMINEEL

Vurgenden donderdag ha'k ons Bèt saoves 's gevraagd of ze niks spissjaals ha gevuld. De ons keek men aachterdochtig òn èn schudde d're kop.

'Wè zó'k gevuld moete hebbe,' mopperde ze.

'Bè, dè't d'n Dag van Respekt is geweest,' antwoordde-n-ik. 'Vijftien novèmber hebbe ze ùitgeroepe tot Dag van Respekt èn honderde bekende Neederlanders hebbe gastlesse gegeeven op schole over respekt èn ik heb vandaag d'n hillen dag extra respekt vur aow opgebracht.'

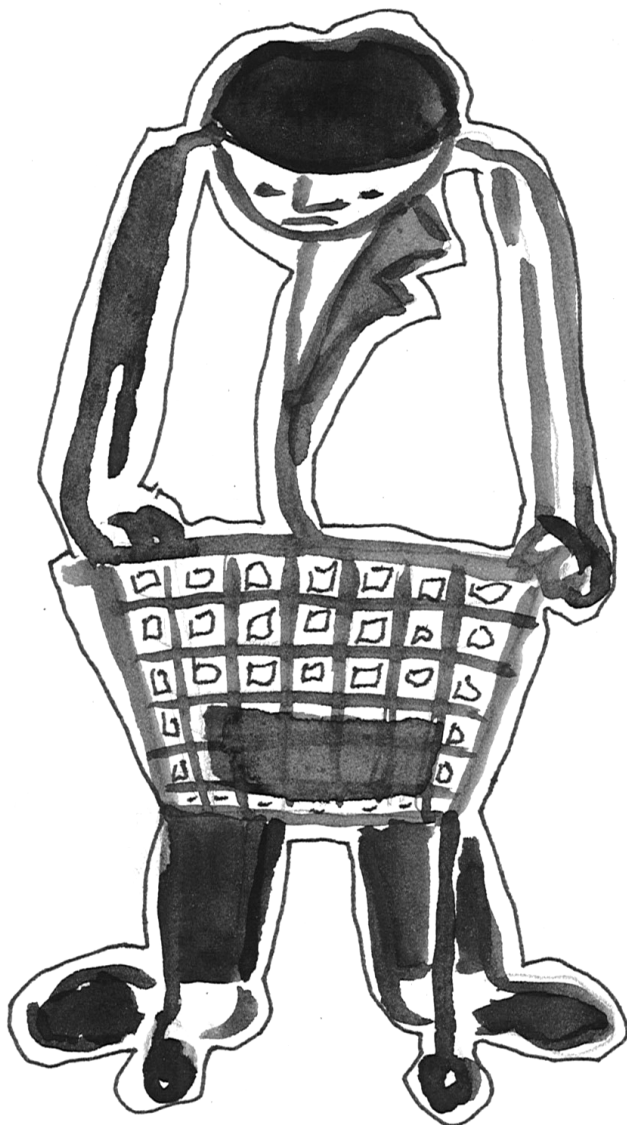
't Zal wè,' greens ons vrouw èn schudde nog 's d'r kùpke. 'Vur men hedde gé dè nog alt te wènnig èn respekt dè diene de jong van huisùit mee te kreijsje; daor hoeve gin hotemetote vur nor de school toe te komme. We hen hier vort offisjeel daag van de sikkretaresse, van d'n homo, van d'n èrremoei, de wirreldvrede, de hógbegaafde, vur de demokrasie, van de liefde, van de gezondheid, van de alfabetizeering èn gò zoo mar deur. Èn wè mèrkte daoraf? Gin kloote!'

Nou dè von ik nogal pessimistisch, ès ge zoo prótte, hoefde eigelek niks mer òn te vatte.

'Wè wille die beroemde lùì nou op de schole gòn doen,' riep de ons.

'Nou, die gòn natuurlek vertelle hoe schón de wirreld kan zen, ès ge nor mekare kunt luistere, ès ge van mekare wilt leere, ès ge d'r begrip vur kunt hebbe dè 'n aander anders is opgevoed, dè-t-ie 'nen andere kultuur èn 'n aander geloof kan hebbe èn dè't niks verkeerd is um ope te staon vur mekare...'

'Ja, dè's zó wirreldvrimd; daor denke ze dan de verloedering mi òn te kunne vatte!'

Ès ge op straot in mekare geslage wordt, lupt alleman vort deur zonder iets te doen. Wèl hebbe sommigte van die vurbeijgangers 'n kleurig bèndje um d're pols dè moet bewijze dè ze vur respekt zen! De jong respekt bébrenge, dè gi nie van d'n innen dag op d'n andere. Daor zen jorre mi gemoeid. Hier zó uurst wir 's wè aauwverwetste discipline trug moete komme. Witte wie 't hardste um respekt roepe? Die klótzakke die 't èiges noit in praktijk brenge. Dè zen die rotzakke die d're rotzooi overal mar nerflickere zoodè't 'n aander vur hullie op kan rùime. D'n tillevisie èn internet deuge ók nie. Op schole nimt seks èn geweld allennig mar toe!

Nou, daor ha'k bé de ons wèl 'n gevulig onderwèrp òngesneeje.

Gelukkig viele Tien èn Ant hier binne èn gonk ons vrouw zùrge vur de wèrmen drank, anders ha ze zeeker nog veul meer gal gespaowd.

Tien zin dè-t-ie zaag dè't b'ons wir gestiefd ha èn toen ik m'n èige verweerde mi 'we hen 't mar gewoon over respekt gehad,' begos hij ok nog 's: 'hoe gróttèr de wages, hoe minder fesoewn, hoe gróttèr d'n handdruk, hoe minder gevuul!'

'Wè hi dè nou mi respekt te make,' viel Ant ùit.

'Nou ès ge respekt vur mekare het, dan denkte ok òn 't milieu wor we allemòl in leeve,' goide Tien trug. 'Al die zakkevullers die enkel òn d'r èige denke, hebbe gebrèk òn respekt vur d'r medeminse. Zèllie zùrge mee dè't in de wirreld van d'n arbeid steeds afstandeleker wordt!'

Tien rakte goewd op dreef. 'Ze moessen in die ziekenhuize èn bedrijve èn schole 's gaauw 'n dil van die managers wegjage, dè zó de wirreld hil wè beeter èn menseleker make.'

Ons Bèt kwaamp mi de koffiè èn de kuukskes van de geut. Ze hagget leste van Tiene gemist, mar ze ha d'n draod van d'r èige verhaal goewd vaastgehauwe.

'Wè ik wèl iets nijs veijn, is dè d'r nou ok vort praot is over kriminaliteit van ons ginnerasie. 't Waar alted 't jonk volk, de hangjeugd mi gebrèk òn respekt toch?'

Tien keek op èn zin niks. Ant naam 't veurtaauw over. 'Ja, wij kosse vru-ger ons fiets gerust bé de kerk nerzette zonder slot, wij hoefde thuis de deur ok noit op slot te doen, mar nou bende nie ins mer veilig vur oew èige buurlùì.'

'Dan hedde't nogal slècht getroffe,' zin ik, 'wij kunne dè hier nog gerust.'

Ons vrouw zin d'r nog bé dè de sosjale kontrole in onzen hoek hil goewd waar.

Tien knikte, mar Ant wies 't beeter. 'Ge leest vandaag d'n dag over grijs krimineele, mar bé-j-ons hen ze alle klurre van de reegenboog.'

'Dè ha'k nou noit gedocht van ùllie buurt,' zin ons beeter helft.

'Ze overdreijft,' bromde Tien.

'Bè, dè moete gé gerdomme zegge,' kètste Ant trug. 'Ik heb m'n èige van de week nog kepot geschamd over aow in de super!'

Wij hiele stil èn zage Tiene wit weg trekke.

'Hi dieje gaperd van ons daor 'n doos in z'n winkelwagentje gezet èn bé de kassa vergeete z'n pak koffie, dè in die doos laag, op d'n baand te zette. Kos ie nòdderhand wèl mee nor aachtere vur winkeldiefstal..! Haauwde gé mar gaauw stil over respekt!'

Tien waar goewd zeeg. Ant mènde dè de ouwer minse 't dik hard te haole han, sens d'n euro d'r waar èn ze kos goewd begreijpe dè die èrmoedzèijers wèl 's wè probeerden aachterover te drukke.

'Mar daor hurde gé toch zeeker nie bé,' riep ze teege Tiene. 'Die aauw krùiers steelen ùit frustrasie,' mènde Ant. 'Hullie fiets wordt wegge-hòld, ze kreijge gin behoorleke hulp mer, ze worre veulal ès overlaast gezien. Oew èige kepot gewerkt èn dan dik de schuld van vanalles èn nog wè kreijge. Daor zòdde toch krimineel af worre!'

'Ja ja, ik zie aow strakke nog mi de rollator op dievepad,' laachde-n-ik.

'Ge moet dè zoo zien,' zin de ons, 'de minse van onzen aauwer gòn stee-len um respekt af te dwinge. Die doen krèk ès Robin Hood; steele bé de rijke vur de èrm...!'

Wij zate vol ongeloof nor de ons te blieke.

HANGPLÈKKE VUR OUDERE

‘Ès ze ’t over hangplèkke hen,’ zin ons Bèt, dan denkte mee òn jong volk, maar dè hoef eigelek toch nie.’ Ik waar benijd wèlke kant de ons in zó gaon.

‘In Rósmòlle hen ze èchte hangplèkke vur minse van onzen aauwer,’ gong ze wijer. Bé ’t gemintehuis èn daor wor D’n Bies vur d’n bèkker kùmt, daor stòn ze alledaag, dè volk krèk ès gé, dè vort afgewerkt is.’

Ik waar gerakt, mar gaaf mee toe: ‘ik werk ok gèire, ja; ik kan d’r alt nog uurre nor keijke.’

Ons vrouw waar nog nie tèine mi d’r opsomming.

‘De grótsten èn besten hangplak is bé d’n A2 èn ’t spoor. Daor, òn de kant van de Twibbèrg, daor hen ze zèlfs vlonders geleed èn ’n tribune gebaauwd vur de gepènsioneerde opzichters.’

Ik knikte èn zin niks.

‘Ant bèlde pas nog dè onzen Tien de leste week bekant alle daag diejen hoek in is gedaon. Daor ston ie in z’n geel ólliejèske te blieke op de eere-tribune van d’n aauwerdom èn natuurlek moes ie ’t ok dik beeter wete!’

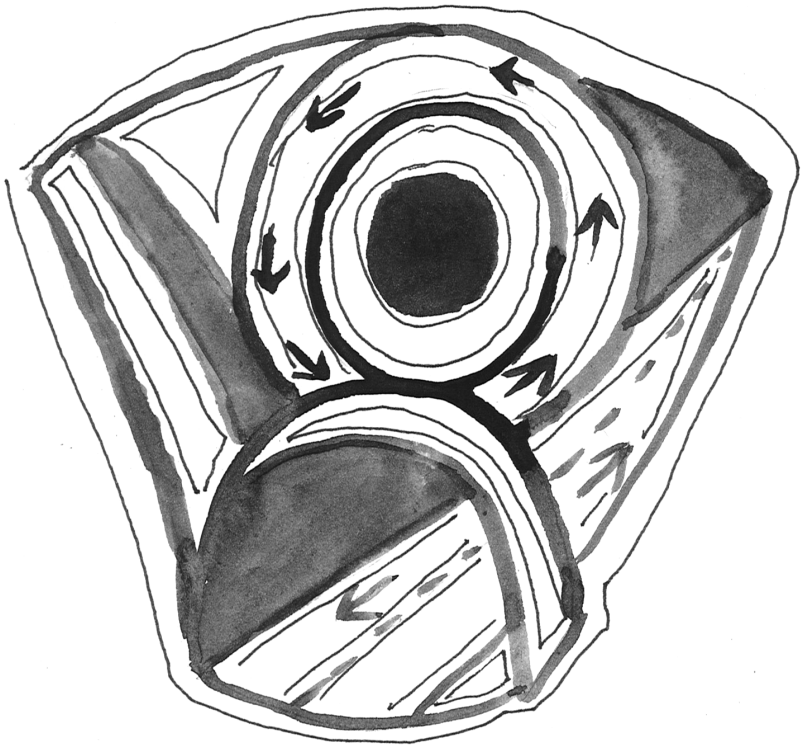
Ik begreep ’t: de neijen onderdeurgang bé de verbreejing van de snelweg onder de sporlijn tusse D’n Bosch èn Oss.

‘Ja, dè’s toch wèl nètjes van diejen ònnimmer dè-t-ie reekening haauwt mi d’n ‘afgestudeerde medemens’.’

‘Afgestudeerd,’ kwèkte ons beeter helft, ‘afgedankt, zulde bedoele!’

‘Nou, ùlliejen Tien hi toch ’n goei inkomende overgehaauwe nò z’n loopbaon bé de Gasunie, zó’k zoo denke.’

‘Dan hedde gé Ante zeeker nie geheurd! Die klaagt dè ze alle mònde te kort kùmt.’

‘Tja, sommige vròllie moeten alted klage,’ zuchtte-n-ik èn ik waar bleij dè Ant d’r nie bé waar. Ons Bèt sprong gaauw trug nor d’r begin: ‘onzen Tien wit alted haorfijn te vertelle wè d’r allemòl goewd èn fout gi bé die groote wegwerkzaamhedes.’

Ik knikte èn wies dè ze gelijk ha. ’n Por jaor geleeje ha’k m’n èige ummers ’s laote verlèije um mi Tiene mee nor d’n ònleg van de neije snelweg bé de Malliskamp te gòn keijke. Èn daor stonne ze toen ok al. Allemòl van die grijs dùiwe van onze leefte. Èn ze wiessen ’t gelijk!

‘Die balke hoeve hillemòl nie zó zwaor te zen,’ hurde-n-ik. ‘Dè dinne wij hil anders. Veul hèndiger...’

Veul hinge d’r d’n hillen dag rond te hange èn han brood èn appels bé èn alles. D’r waren ok ’n por vrouwkes bé, mar die han d’r veul minder interesse in, òn hullie gezicht te zien èn die hielen ’t ok nie zó lang vol.

Ik moes òn onze vaojer denke die nog mi pèrd èn kaar òn de Lithse stuw gewerkt ha èn òn de Maos grond ha versjouwd. Toen ware d’r nog kreu- ges èn kiepkarrekes òn te paas gekomme mi werkminse mi lang èrm èn groote neusgaoter, mar ik dürfde d’r nie veul af te zegge, want ’t leek hierbé vergeleeke wèl iets ùit de prehistorie. Nee, òn men waar dè wee- gewèrk irlek gezeed nie zó besteed. Ik zaat zoo wè wijer over vruger te prakkezeere, toen Tien èn Ant hier binne kwame.

‘Hadde dè gezien,’ riep Tien mee, ‘meer ès vijfhonderd wiele onder drieduuzend ton beton!’

Ik hagget kunne wete dè-t-ie daorover zó beginne. Ik vertelde dè’k ’r nie geweest waar, mar dè’t ons vrouw daor wèl krèk over gehad ha.

‘Och jonge, nog noit zóiets gezien! Veul schónder ès ’ne voetbalwed- strijd van ’t Neederlands elftal!’

‘Ja, kunst,’ zin ik.

Ant waar de lesten dag ok mee geweest èn krèijde dè d’r meer volk waar weze keijke ès dè d’r nor ’ne wedstrijd van FC Den Bosch kùmt.

‘Ja, kunst,’ riep de ons men nao èn ik verschoot ’raf.

‘Nou gi Rósmòlle zó op de schup, mar daormi wor ’t verkeer d’r in die plòts niks beeter op.’

We keken allemòl nijschierig nor ons Bèt.

‘Rósmòlle wordt òn alle kante verbauwd èn volgebauwd, mar d’r komme gin ùitvalsweeg bé vur al die neij bewoonders. Ons Mrietje klaagt z’n best dè alle mèireges de weg vlakbé hullie al hartstikke vol wages sti èn dè’t meer ès ’n ketier duurt vur ze de groote weg op kan. Èn dan is dè plan van de Groote Wiele nog ginnins nie klaor.’

Daor ha ons vrouw ’n goei punt òngeboord.

‘Hier komme veulsteveul auto’s èn dan bende d’r nie mi ’n wegverbreejing,’ knikte-n-ik.

‘Ze moeten ’t openbaar vervoer veul òntrekkeleker make èn ’t fietsen ok.’

Tien waar ’t daor rurend mi ins, zin ie, mar daor zó de póllitiek wèl nie òn wille, want de auto-industrie waar hier vort veulste machtig.

Ant brocht ons trug nor ons onderwèrp èn zin dè’t zón schón weer waar geweest op d’n dag van de plòtsing van de viadukte. Ze ware same lèkker mi hullie illektrieke fietse nor de keijkplòts gereeje èn daor hadde al die aander fietse mi hulpmooter ’s moete zien! Ge vielt dalek vort op ès ge op onze leefted nog mar ’n gewoon fiets hadt!’

‘Ja,’ wies Tien te mèlde, ‘die fietse worre steeds beeter èn goeiekópperder ok nog... Mar wè han zèllie genote van dè mènneke mi z’n joysticks die die dieplaoiers op de millimeeter af op d’r plòts kos zette! ’ne Kunstenaar waar dè! Èn wè han ze veul kennisse gezien!’

‘Alleen al ùit Vorstenbosch ware d’r wèl twentig,’ glorieerde Ant.

D’r waar volges Tiene ’ne macht volk, mar wèl veul lochten timmer. Ik keek ons Bèt òn èn wij moesse bèij veul moeite doen um onze laach te haauwe.

‘Ze kunnen ok nie allemòl bé de Gasunie gewerkt hebbe,’ zin de ons mi ’ne gemeene laach.

Tien keek onderùit, mar zin d’r gin een.

Ik moes m’n èige verbeijte um nie in m’ne laach te schiete.

HITS OP DE SAIT

‘Hedde dè gezien,’ vroeg ik de ons, toen ze ons mid-weekblad dichtsloeg.

‘Wè zó’k gezien moete hebbe,’ riep ze trug.

‘Dè d’r mar liefst twinvijftig èn ’n half miljoen hits ware!’

Ons Bèt keek glaozig, begos tusse d’r taand te blaoze èn siste: ‘hits!’ Ik wies goewd dè ze men hillemlò nie kos volge, want ès ge bé ons vrouw kompjotertaol gebrùikt, is ze nerres. Ze din nor aachtere èn toen ze wè lötter d’n hèrd inkwaam èn ik ’t veurval al vergeete waar, zin ze: ‘wij han hier vruger innen hit èn die moes ’t gelijk doen..! Èn daor leijk ik nou op.’

Ik keek heur vraogend òn èn ze gonk wijer: ‘ploegen, egge, de kaar trekke, in de dorsmaneezje loope; onzen hit moes ’t allemòl èn ie waar zó zeeg dè alleman d’r mi kos leezen èn schreijve!’ ‘Ja, dè ware hil aan-der hits,’ laachde-n-ik, ‘mar ik hagget hier over thuisinhetnieuws op internet. Daor kunde gé alles leeze, ok buite ’t versprèijingsgebied, wè ge gemist het in de omgeving. Ok minse die de Brug, de Streek- of Stadswijzer, d’n Bernhezer èn de Maos- of Rosbode nie kreijge, kunne nou vort alles òn. Zèlfs minse in Kannida èn Ammirrika, Australië èn Nieuw Zilland kunne Klaas van Bètte vort leeze, bevubbild!’

‘Èn gé mènt dè ze dè doen,’ riep ze ùitdagend.

‘Dè mèin ik nie, dè weet ik zeeker, want onder men stukske sti alle kirres hoeveul dè d’r al nor menne column geweest zen!’

Ons Bèt zuchtte èn schudde d’re kop.

‘Hits,’ zin ze nog ’s vol onbegrip.

‘Nou komt mar ’s mee,’ zin ik èn ik gonk aachter m’ne pc zitte. Ik gonk nor de sait van thuisinhetnieuws èn ik klikte columns òn. Daor koos ik

m'ne column 'Hangplèkke' èn liet heur zien dè die al dik honderd kirres geleeze waar.

'Wie kan dè nou telle?' zin ze vol ongeleuf.

'Tja, dè gebeurt automatisch,' mènde ik zonder veul overtùiging.

'Ik denk dè gé d'r dè getal mar gaauw èiges ondergezet het,' greens ze menne kant op.

Dè telde-n-ik wèinig, mar ik zin d'r mar niks op.

'Honderd hits,' bromde ze. 'Zegt dan gewoon dè ge honderd kirres geleeze zet. Èn honderd dè is ok nie al te veul op de 52 miljoen.'

Daor wier ik efkes stil af.

'Ja, ho 's; die miljoene zen geteld over 't hil afgeloopde jaor. Ik heb nou gekeeke nor 'n stukske van een week, hé!'

'Dan nog, is't nie veul,' mèn ik.

'Nou, 't velt men mee, want ik ha, irlek gezeed, noit verwaacht dè d'r dialektleezers zón zen die internet op gòn. Mar nou mi die onbegrensde meugelekhedes, krijg ik zèlfs ùit Kannida kommentaar op men stukskes!'

'Onbegrensde meugelekhede,' snaauwde de ons, 'makt hier d'n hofpad mar 's in orde! Dè's beeter dan achter diejen tillevisie òn die stuskskes te gòn zitte frotte. Ik breek al weeke bekant alle kirres m'ne nèk ès ik buitekom, sens dieje rotmol d'n hofpad hier hillemol ondergrave hi.'

Ik zuchtte diep èn din mi de schup d'n hof in. Ze ha gelijk; hier hemme in gin jorre 'ne mol in d'n hof gehad, mar nou zit 'r inne èn die hi hier alles overhoop gespol. Hij hi langs èn onder d'n hofpad zó huisgehaauwe dè de steen daor òn 't verzakke zen èn onzen hond heeget 'r ok nie beeter op gemakt. Die is dieje mol nog 's nao gòn grave. Ik moet daor ècht iets òn doen. Ik zal de molsheup oprùime èn de gange dichtstampe èn de steen wir gif probeere te legge... Èn dan zulde zien dè dieje mol alles opnijt verrinneweerd èn dè ik 't strakke wir ongenadig in m'ne rug heb. Ik krijg 'r al kaoi zin af, mar 't moet.

Ès ik wè lötter aachter m'ne kompjoeter zit ùit te blaoze, kreijg ik 'n berichje ùit Kannida. D'n Albèrt hi m'n stukske geleeze. Hij ha d'r wèl bé wille zen, lót ie wete.

'Tja, dè's emigranteleed,' denk ik bé m'n èige. Ik mail 'm mar mee trug dè't vur hum toch nie zó schón zó zen geweest ès vur ons, want um alles te begreijpe, moette natuurlek wèl 'n bietje op de hogte zen van de plòt-seleke umstandighede. Albèrt wónt in Whitby, dè's hil wijd weg van hier èn hij is al lang geleeje vertrokke. Albèrt schreijft dè-t-ie òn z'n Brabantse maote daor hi durgegeeve dè ze ok 's moete keijke op www.thuisinhetnieuws.nl, want dan bleijve ze 'n bietje op de hogte van d'n toestand in de aauw wirreld! Schón veijn ik dè wèl, die gratis reklame van hum. Òn Albèrte heb ik mee m'n hits te danke, denk! 't Is toch eigelek ongeleuflek dè't allemòl zoo mar kan. Ik zit hier 'n bietje te prakkezeere èn òn 'n stukske te prutse èn dan kùm 't in de blaojer èn dan kunne ze't òn d'n andere kant van de wirreld op internet bekeijke, zonder dè blad binne te kreijge.

'Hits,' ruupt ons Bèt, ès ze binnekùmt mi 'n wèrm bèkske, 'wè betee-kent dè nou eigelek?'

'Hit' beteekent 'gerakt'. Alleman die op de 'sait' iets zuukt, hi dieje sait gerakt.

'Sait,' zucht ons vrouw trug.

'Ja, vergimme, ès ge op internet opgezocht kunt worre, dan hedde 'nen èige sait. Dè's Engels èn dè schreijfde eigelek ès 'site',' kètste-n-ik moedeloos trug, 'mar dè is òn aow nie besteed, want daor witte gé toch niks af, umdè ge noit niks van kompjoetergreij het wille leere!'

De ons din trug nor de geut, ze waar licht gerakt.

MOOTERMANKEMENTE

Ik veijn dè wèllie ès maansvok zoo nou èn dan wèl wè leedvermaak meuge hebbe ès 't gi over dè weijsvolk van ons. Èn nou moete toch 's heure..! Ons Bèt duu al jorre mi ons Mrietje, hullie buurvrouw An èn Ant van hulliejen Tien nor 't konsèrt op 't Heziks Kasteel. Dè is zón zeuve kirres op 'n jaor èn daor telt de ons alle kirres gruwelek op. Ze zit dan daag aachter 't nèijmesien um wir iets nets te make èn is d'n òllingen dag bezig um d'r èige op te poelitoere.

't Moet gezeed dè ze d'r nò al die snuujtsmeersels ùit al die pùtjes nog fidant ùitzie ok. Die aander wefkes meuge d'r ok zen, want ok zèllie doen alle moeite um goewd vur d'n dag te komme. An is heel dèftig; zé reijt d're mins z'ne 'Dzjegguaar'. Daorin transporteert ze ons Bèt èn ons Mrietje èn dan haole ze ok Ante nog efkes op. Ge snapt wèl dè 't hil wè in hi, vur al die aauw knoke op de goei plòts zitte. Mar deze keer gonk 't anders, umdè ons Mrietje moes reije; d'n Dzjegguaar waar vur de keuring nor de garaazie. Nou hi ons durske nog zónnen aauwen bak van 'ne Volvo èn die is goezat vur heur ès ze zonder d're Jan Hèndrik op stap moet. Hij reijt èiges de neijste Lexus, dè snapte.

Deze keer waar de konsèrtreis dus 'n bietje anders begonne ès anders. Ze zate krèk op de uurste reij in de konsèrtzaol wor de violiste èn de harpiste wón beginne, toen d'r iemes de zaol in kwaamp gehòst èn riep dè d'r 'ne Volvo mi de lampen òn op 't parkeerterrein ston.

'Dè kan ik nie zen,' zin ons Mrietje, 'want men licht gi automatisch ùit ès ik de mooter afzet èn de sleutel d'r ùittrek.'

Efkes lötter tusse 'nen adagio èn 'ne staccato, riepe ze nog 'ne keer um, dè d'r nog steeds 'ne Volvo geparkeerd ston mi brandende lichte èn loopende mooter. Toen ze ok nog 't kenteeken umriepe, schoot ons dochter overèind èn vloog dur de kasteellaon nor d'ren aauwe sjees.

Natuurlek kwaamp ons Bèt d'r achteròn, want ge kunt zón durske nie alleen dur d'n donkere laote gaon. Èn jawèl, daor ston de Volvo van ons Mrietje te drèije mi de lampen òn. Ons dochter din de sleutel in 't kontakt èn drèijde alles af, mènde ze, mar de wage liep gewoon deur. Nog 's geprobeerd èn nog 's, mar d'r veraanderde niks. De mooter bleef durloope èn de lampe bleve brande.

Ons vrouw wier mee tèij. Ze viet d'r tas, hòlde daor 'n schirke ùit èn knipte d'n draod van 't kontakt deur. Mee viel alles stil èn wier 't kèij-donker.

'Kom op, durske,' riep de ons, 'we vejne strakke wèl iemes wormi we mee nor huis kunne reije èn mèirge laote we 'm mar wegsleipe.'

Ze dinne trug nor d'r konsèrt èn nò afloop viete ze mar 'n por glaos extra, want ze hoefde toch nie te reije... Nou kùmt 'r op die konsèrte alterand volk dè van klassieke muziek haaugt èn daor zit ok 'ne jonge vèrkes-boer bé ùit Dinther; 'ne frisse kèirel mi van die gezonde rooi wèngskes, worvan ge noit zódt verwaachte dè-t-ie nor klassieke muziek kùmt laustere. Ons Bèt mee mi hum òngepapt vur 't vervoer, dè begrepte èn natuurlek wó dieje mins de dames dalek wèl afzette, zin ie. D'r waar ok plòts zat in z'n buske, laachde-n-ie.

Dik nò twèilve kwaamp ons vrouw, òlling overhoop, hier binnegestùl-perd. Ik wó dè ge dè 's gezien hadt!

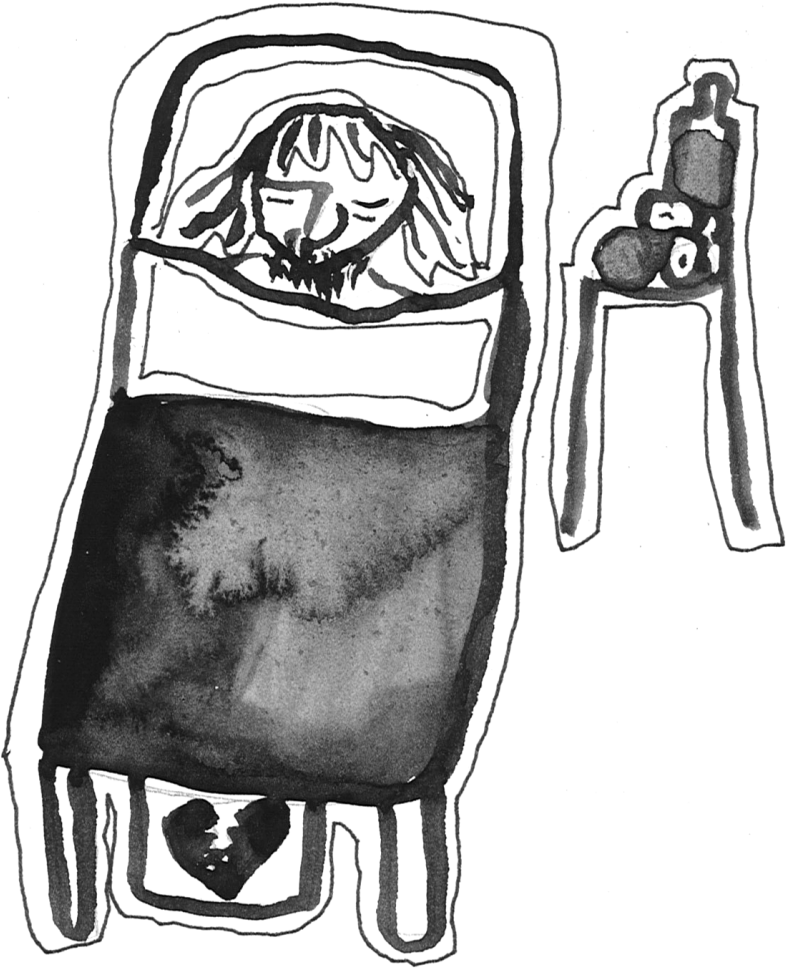
Ik riep: 'mar mins, wè ziede gé d'r ùit èn ge stinkt gerdomme òlling nor de vèrkes!'

Ons Bèt vertelde tusse laache èn janke wè d'r gebeurd waar.

'Dieje verdomde vèrkessjefeur,' greens ze, 'ons Mrietje moog wèl veur bé hum komme zitte. Wèllie, aauw tèsse, moesse achter in d'n bak mar op d'n bòjem gòn zitte, want in zennen bedrijfswage stonne wijer gin stuuul èn hij waar smiddes ok nog mi 'nen beer op pad geweest.'

Ik kos m'ne laach nie haauwe.

'Ha mar efkes gebèld,' zin ik, 'mar ik waar bleij dè ze dè nie gedaon ha, want dan ha'k dees verhaal nie gehad.

Klagend èn zuchtend vertelde ons beeter helft, dè ze bé elken drèmpel umhog waar gekètst èn dè ze bé alle rontondes dur mekare ware geslingerd. Ik zaag 't hillemlòl vur me, toen ik al die dùrpels èn rontondes tusse Vorstenbosch èn Rósmòlle vur de geest hòlde. Die dèftige madamme daor op de vèrkesbòjem mar rondtolle!

Nou ware men planne vurgende week ok nog efkes lillek dur mekare geschud. Ik vuulde smèires zoomar innins dè m'ne wekker op hol geslage waar èn umdè'k dè al 's eer meegemakt heb, wies ik dè'k rap nor 't ziekenhuis moes zien te komme vur de revizie. Mar dè's 'n hil gedoe. Ge kunt zónne kaoie rikketik hebbe ès ge wilt, mar ge mot uurst nor oewen huisarts èn 'ne verwijsbrief haole èn ès ge wit dè'k van smèires aacht tot smiddes vier bezig geweest ben um dè vur mekare te kreijge, begrepte ok wèl, dè'k 'r gin goei zin òn overgehaawe heb.

Um vier uurre laag ik op de brancard bé de spoedeisenden hulp òn de slange èn de apperate èn bekant drie uurre lötter laag ik 'r nog, want ze han men daor wijer gewoon vergeete. Ik kreeg bloedverdunners, cholesterolverlagers èn bètablokkers èn wier vur 'n week opgenomme. Toen ons Bèt op bezoekuur kwaamp, vroeg ze wè d'r nou precies mi men òn de hand waar.

Umdè'k 't nog nie wies, zin ik vur de flaowe kul: 'och, dieje mooter van men die slu vort alle kirres op hol ès ik 'n mooi meid zie.'

'Oo,' flapte ons Bèt d'r mee op, 'dan kunde 't beste mar gaauw steekeblend zien te worre!'

Dè waar wèl 'n onverwaachte remedie. Nee, van de ons hoef ik gin milje te verwaachte.

UM TE JANKE!

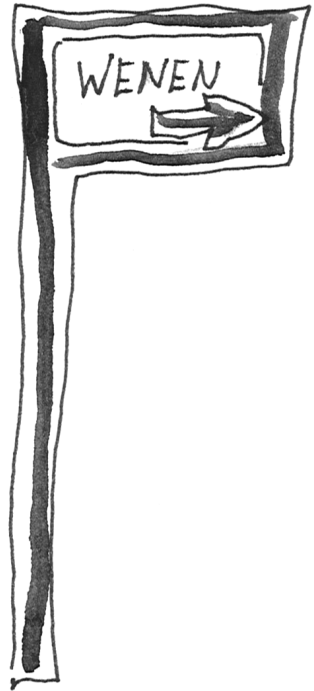
Van de week vertelde Tien dè hulliejen buurman vort zó slècht hurde dè't moeilek waar um mi hum nog te buurte. Dür-rum ha-t-ie mar 's gezeed dè z'nen buurman nor d'n oorarts moes gaon. Dè han de keijnder ok al dikzat gezeed, mar hij waar dè toch nie geteijd, want hij kos 't 'r nog goedzat mi doen, waar 't antwoord.

'Ja, gé misschien wèl, mar wij nie,' greens Tien trug èn dè ha kennelek geholpe, want de mins waar ècht nor d'n dokter gedaon èn die ha-t-'m 'n apperaatje òngepaasse dè-t-'m geweldig goewd help.

'Nou,' zin Tien, toen ie dè van d'n buurman hurde: 'dè's toch prachtig; alles wir heure, kèrstliedjes èn alles! Oew familie moet dè toch zeeker ok veul goewd doen!'

'Oo, mar ik heb 'r hullie niks af gezeed. Ik zit mar te laustere èn doe of ik ze nie heur. Ik heb dees week m'n testament al drie kirres veraanderd!'

Ant moes laachend mèlde dè zèllie 't de vurgende week same wir schón gemakt han. Zèllie gòn alt nor 't jaorfist van de plòtseleke voetbalvereeniging. Dè's alle kirres tusse Suntereklaos èn Kèrsmis. 't Is bekant nie te geleuve, mar Tien hi daor nog oit meegespuuld èn hij waar in die daag hille-mòl nie zó slècht, ok nie. Dè zódde nou nie mer zeggen ès ge dieje stijven bukkem ziet, mar vruger waar ie een van de beste kiepers die ze daor gehad hebbe. Hij hi jorren in 't uurste gespuuld tot ie z'n been braak in de goal. Toen is 't rap bèrgaf gegaon, mar 't strekt 'm tot eer dè-t-ie 'n traow lid van de club gebleeven is. Hij gi nor hòst alle thuiswedstrijde. Mar nou is die club de lesten ted nie zó floreerend mer. Volges Tiene kùmt dè durdè alle talènt al veulste vruug weggeplukt wordt dur gróttter vereeniging èn daor zal ie wèl gelijk in hebbe. Tien heeget alt 'n bietje zunt gevonde dè-t-ie èiges gin opvolgers in 't voetbal hi gekreege.

Mar hoe dan ok, Tien èn Ant blijve de voetbalvereniging van hullie plòts van harte steune èn umdùrrum worre ze ok alted verzocht ès d'r dur de vereniging iets georganiseerd wordt.

Zoowès gezeed, wier d'r van de week truggekeeken op 't afgeloopde jaor èn daorvur ware alle leej ùitgenóddigd in 't clubhuis. De opkomst waar goewd èn gezellig, ginnen te harde muziek of niks. Nee, 't waar allemòl nètjes vur mekare. Èn zoowès dè dan dik gi, wordt 'r nogal schielek gedronke. 't Is in de kantine nog goeikópperder ok èn alle leej han vurraf al enkelde konzumpsiebonne gekreege...

Toen alleman vort arig òngepruufd ha, hiel de veurzitter 'n woordje dè d'r eigelek op neer kwaamp, dè de club de lesten ted heel krap bé kas zaat èn um daor nou mar mee wè òn te doen ha 't bestuur gedocht mi 'n loterij op de proppe te moete komme èn d'n hoofdprijs waar veijf daag Wene! Alleman kreeg de kans um lùtjes te koope; veijf vur tien euro. 't Waar nou immòl 't hèndigste um zón goeiekoopde kanse mi veijf tegelijk òn te schafte...

Iedereen kocht lùtjes èn Tien kocht 'r tien. Ant, die efkes nor aachtere waar geweest èn d'n ònschaf van Tiene nie mee ha gekreege, kocht 'r ok tien. Daor zate ze dus al mi twentig lote. Nou waar de kans toch wèl groot dè zèllie d'n uurste prijs zón hebbe, mènnde Tien.

Dè zó goewd ùitkomme, riep Ant, want ze ha alt al zó gèire nor Schönbrunn èn de Prater gewille! Èn mi de kèrst zó d'n Osterreichsen hoofdstad wèl ekstra mooi zen.

't Duurde nogal vur de trekking begos, want uurst moesse alle lùtjes verkocht zen, vond de veurzitter. Teege half twèilef waar 't dan zó wijd: de trekking! De veurzitter drèijde òn 't rad èn toen dè nò veul gerammel stil bleef staon, riep ie: 'lotnummer 133!'

Ant veerde overèind èn jubelde: 'dè hen wèllie!'

Alleman fieleseteerde Ante èn Tiene èn d'r wier d'r nog mar innen opgevat, want ok dè waar nie slècht vur de clubkas.

Toen d'r vort arig nor de sluitingsted toegewerkt waar, kwaamp de veurzitter zegge dè de club nou innins minder èrmlastig waar èn ie bedankte

alleman vur d'n inbreng op deze geweldigen aovend èn mee vroeg ie òn Ante èn Tiene of ze efkes mee nor aachtere kosse komme um de prijs in ontvangst te nimme. Natuurlijk ware de winnaars daor gèire toe bereid. Ze dinne mi de veurzitter mee nor de opslagplòts aachter 't clubhuis èn daor wier 't licht òngemakt èn ston de plòtseleke fotegraaf al mi de camera in d'n ònslag.

De veurzitter naam Tiene mee nor d'n hoek van 't vertrek èn zin: 'hier li-t-ie nou, oewe prijs!' Tien keek arig, want in d'n òngewezen hoek zaag ie enkelt mar zakke mi juin ligge.

'Daor li dèrtig kilo,' gonk de veurzitter wijer, 'dè's zes kilo per dag... Ès dè nie genog zó zen, meugde alt nog rikkemeere, want dan kregde zee-ker nog 'ne zak extra.'

Tien laachde 'n bietje zoer èn docht: 'vergimme, firteg gulde vur 'ne zak juin.'

Ant sloeg d'r haand vur d'r gezicht èn riep: 'oe god, veijf daag Wene, dè's um te janke...!'

D'r wier hartelek gelaache èn de foto van de winnaars zal zeekeer in 't voetbalblad komme. Of Tien èn Ant daor bleij mi zen, velt te betwijfele. Zèllie zódt mi de kèrst dus nie in 't buiteland èn ès ge zówèlle nog juin te kort zót komme...

KAPPERSKEDOOKES

Ik zaat van de week zoo tusse de bùie deur wè te suffe èn te kreemere, toen ons Bèt men vroeg: ‘wor zitte over te prakkezeere, jonge?’

‘Och,’ zuchtte-n-ik, ‘’t zal òn aow nie besteed zen, ben ik bang.’

‘Èn wurrum nie,’ kòtste ze trug.

‘Ik zaat in gedachte bé onzen aauwen heerekapper.’

‘Oo,’ riep ze ‘waarde wir ’s trugop gedaon nor vruger?’

‘Ja,’ moes ik toewgeeve, ‘in dezen ted van ’t jaor kwame wij ès jonge bé onzen dùrpskapper èn die ha nò half novèmber hil z’n salon al in Suntere-klaosfeer gestoke. Dè waar vur diejen ted hil wè. Bé onze vrugeren barbier koste gé prachtige kadookes koope èn dè hoofde hillemol nie allennig op haor te trekke... Hij ha alterande dinger in de ònbieding: segrètte èn segare, ònsteekers, sjekladeletters, suikerbeesjes èn tèij-tèij mènnekes èn natuurlek ok onjeklonje èn brillantine.’

‘’t Lekt wèl of ie de vurlooper waar van de ‘kadoshop’ van vandaag,’ onderbraak ons Bèt men èn ik kos ze nie teegespreeke.

‘Hij ha nog wèl ’ne slagzin op z’n raom hange: “niks te scheere, niks te spikkeleere?” Èn ik geleuf dè ge toen korting kreegt op ’n pak spikkela-siemènnekes ès ge oew èige bé hum liet scheere. Veul minse dinne dè toen al nie mer. Die han vort ’n èige scheerapparaat.’

‘Dè’s eigelek wèl ’ne bezondere koppelverkoop,’ vond ons vrouw.

‘Ja,’ knikte-n-ik, ‘èn hij spulde ok alt nog vur Suntereklaos. Dè waar hum op ’t lijf geschreeve. Hij ha de prachtigste prùike bé de haand...’

Tien èn Ant kwame smiddes op de klep gevalle èn ons Bèt moes mee kwet, nog vur ze koffie zette, dè-j-ik wir ’s trug nor m’n jeugdlaand waar geweest èn heur over de kapper èn Suntereklaos ha verteld. Ik moes dus

nog 'ne keer m'n verhaal van dieje mèrge doen. D'r wier instemmend geknikt dur Tiene.

Toen hij òn z'ne koffiè geslùrpt ha, riep ie: 'Kapper Thijs Janse! Daor zumme't dan ok 's over hebbe! Die verkocht ok vanalles èn ès ge hum moest geleuve, koste daor ècht alles koope.'

Dè vond ik gin kaoi gedachte, ok al zuchtte Ant mee: 'al wir dieje kapperspraot.'

Mar ik ha al veul meer stèrke verhalen over diejen haorknipper geheurd èn riep: 'vertel op!'

Tien begos: 'Janse zin vlot teege z'n klante dè d'r vanweges de komende Suntereklaos vur hum 'n schip vol scheerzeep in de knaal laag èn ès 'r iemes 'n deuske lucifèrs kwaamp koope, kos ie goewd verkondige dè-t-ie 'r dieje mèrge al honderd verkocht ha. Alleman in de salon kende-n-'m èn moes d'r mi laache, want hij kos 't zó stèrk vertelle. Ik docht soms dè-t-ie z'n leuges èiges vort geleufde.'

'Mar toen ie zó moes opskùppe over die onnoemelek groote kól die-t-ie in z'ne hof ha, ha-t-'m de Witte toch mooi zitte,' zin Ant.

Ons Bèt wó meer wete èn vroeg 'hoezoo?' 'Bè, de Witte wies te mèlde dè d'r zónne grooten boot vur de Dungese brug laag dè-t-ie 'r nie onder dur kos èn toen de kapper d'r in trapte èn vroeg wor diejen boot vur waar, zin de Witte dè die 'n pan kwaamp brenge um die kól van Thijsse in te stove!' De ons moes d'r af schaotere.

'Ik heb wèl 's geheurd dè diejen Thijs zó onnùrm hard fietse kos,' viel ik in. 'D'r kwaamp 'n hil donker bùi òn èn Thijs kwaamp van D'n Bosch af. Hij zette de sokke d'r in èn gonk zó hard dè die bùi hum nèt nie in kos haole. Thuis waar enkelt z'n achterlicht mar nat geworre! Mar in z'n vlucht vur dieje reegen waar ie wèl zó hard gegaon dè-t-ie in de zucht van z'n achterwiel de keijnderwage van 'n vrouwke dè over straot gonk, meegezogen ha!'

'Ja,' hikte Ant laachend, 'toen prótte hil 't dùrp daor over de zucht van Thijsse!'

‘Toe ie aachternao gezeete wier dur de plisie umdè-t-ie gin licht ha, kosse ze hum natuurlèk noit inhaole,’ hukte Tien in, ‘dè moet ’n hil aachtervolging geweest zen. Onderweges liep Thijsse vurwiel d’r innins ùit, mar gelukkig liep daor krèk ’ne grooten hond èn de vùrk van Thijsse fiets viel toch persies op diejen hond z’n schaausers èn toen gonk ie nog harder! Toen ie thuis waar èn z’n fahrrad binne ha gezet, kwaamp z’n vurwiel d’r nèt òngedrùld, ok nog...’ We han wir schik mi dè aauw verhaal.

‘Thijs kos ’t nog bonter make,’ wies Ant. Ze vertelde dè-t-ie oit òn de wandel waar geweest op ’t Hèirzend èn dè-t-ie daor pardoes ’t moeras in geloope waar. Hij zonk steeds dieper weg èn ’t schilde nie veul of ie waar d’r verzope... Mar toen kos ie gelukkig z’n èige nog nèt òn z’n èige haor optrekke!’

‘Hè hè,’ riep Tien, ‘ik zie ’m al hangen òn diejen aauwen dunne kuif!’

‘Daor denkte op zón moment toch hille mò nie òn,’ streej Ant zèlfverzeekerd.

De burt kwaamp òn ons vrouw: ‘ik heb ’s geheurd, dè Thijs oit òn z’n ooge geopereerd moes worre èn dè-t-ie nòdderhand vertelde dè d’n dokter z’n ooge d’r bèij ùitgehòld ha. Hij ha ze zèlf bèij op ’n burdje zien ligge!’

Zó stèrk han we ’t nog nie geheurd èn we zate vort gelijk te schudde van de laach.

‘Thijsse ha in de pollitiek moete gaon,’ vond Tien, ‘hij kos ’t zó stèrk vertelle...’

‘Ja, hij kos in alle geval beeter liegen ès knippe,’ besloot Ant.

PARABEL VUR DE DONKER DAAG

Ons Bèt von dè'k mar 's 'n kèrstverhaaltje moes schreijve, want al dè laacheswèrk van de lesten ted waar vort mooi zat geweest èn we gonge nou ok al vort arig nor Kèrsmis op òn.

Mi zón opmèrkinge zé-j-ik noit niks bleij, mar um de vrede te bewaore denk ik dan 'allee dan mar wir.' Ik heb wèl z'n best zitte te prakkizeere vur 't mùiske vur d'n dag kwaamp...

't Waar Suntereklaosaovend. 'n Mùiske keek dur 'n spleet in de muur van de aauw boerdereij um te zien wè d'r in d'n hèrd te doen waar. 't Zaag dè d'n boer z'n vrouw 'n pèkske gaaf èn toen de boerrin 't ope gonk make, wier 't mùiske steeds nijschierriger. 'Wè zó d'r toch wèl vur lèkker grèij ùit dè papierre pèkske komme? 't Mùiske verschoot z'n èige 'n ongeluk, toen 't zaag dè d'r 'n muizeklem ùitkwaamp.

Toen 't bekomme waar van de schrik, sprintte-n-'t al wè 't kos nor d'n aachterstal èn piepte zó hard ès 't kos: 'ze hen hier 'n neij muizeklem in huis! Zón lilleke moordende klem, dè ge 't mar wit!'

D'r ston 'n kiek vlakbé te pikke èn die leek niks onder d'n indruk. De hen pikte èn tokte èn schabde wijer. Efkes staak ze d're kop de locht in èn zin: 'hurt 's hier. Zón klemke, daor kunde gé oew èige ongerust over make, mar ons kan dè niks schille. Tok-tok, 't is mar dè ge 't wit.'

't Mùiske verschoot èn kreeg traonen in z'n eugskes, 't slikte èn rende piepend weg.

't Gonk nor de vèrkeskoi èn riep: 'hee, d'r is hier 'n neij muizeklem in huis! Zón splinterneij rotklem!' 't Vèrke ha 'n bietje milleije mi de muis, mar zin: 'knor, knor! Dè's nie zó mooi, mùiske, mar daor kan ik niks òn doen. Ik zal vur oe bidde; 'n spissjaal schietgebedje vur aow.'

't Mùiske kreeg opnijt traonen in z'n eugskes èn liep jankend wijer nor de vorse koew op de vurstal. 't Riep: 'ze hen hier zón lilleke gemeen muizeklem gekocht!'

Mar de koew loeide 'boeh' èn zin: 'dè's nie zó mooi vur aow, mùiske, mar men makt dè natuurlek hille mòl gin moer.'

De muis strompelde trug nor 't veurhuis. 't Liet z'n kùpke hange èn snikte. 't Zaag 'r nor ùit dè enkelt 't mùiske z'n èige druk makte over de klem.

Nou is 't 'n bekend gegeeve dè 't zette van zón klem nogal naauw laustert. Krèk op dieje vrugte Sunterklaosaovend koste innins 'n geluid heure van 'n klem die dichtklapt. Èn mee daarop waar d'r 'nen harde schreek te heure. De boerrin kwaamp jankend de geut op gestürmd, want ze ha d'r èige in d'n donkere bezeerd bé 't zette van de neij muizeklem.

Nèt toen ze 't stukske kees d'r in daowde, ha ze d'r èige gepikt èn toen waar tot overmaat van ramp de klem dichtgeklapt mi heure vinger d'r tusse. In de griebelegraow van d'n aovend ha ze 't ok allemòl nie goewd kunne zien.

De boerrin ha 'ne zeere vinger èn waar lillek verschote. Ze kwèkte um hulp. Èn nou zulde misschien denke dè zón klemke nie zó èrg kan zen, mar dan hedde 't mis.

De vrouw wier al gaauw hil ziek èn d'n boer wies z'n èige ginnen himmelse raod. Hij zette z'n vrouw in de wage èn reej al wè-t-ie kos mi heur nor 't ziekenhuis.

Ze wier daor behandeld èn moog aachtermekare al mee nor huis.

Mar ze waar nie beeter, nee, ze gonk aachterùit èn ha kórts èn d'r wier in de kortste kirres veul òn heur verspuld.

Alleman wit dè d'r niks beeter is teege de kórtse ès vorse kiepesoep, dus d'n boer hòlde de hiep èn haowde de hen de kop af.

Mar ok nò de soep worde z'n vrouw nie beeter.

Dùrrum kwaamp 'r steeds meer volk op ziekebezoek. Familie èn vriende èn buurlùu.

De boerrin wier slèchter èn d'r wier vort de klok rond bé heur gewaakt.

D'n boer vond dè-t-ie al die minse te eete moes kunne geeve èn dùrrum slachtte-n-ie z'n vèrke.

De vrouw wier nie beeter; nò daag van bibber èn kórts stùrf ze.

D'r kwaamp veul volk op begraffenis èn d'n boer slachtte ùit veurzùrg z'n koew. Dan kos ie alleman van vlis vurzien, docht ie.

't Mùiske zaat in 'n spleet in de muur èn zaag alles òn mi schrik in z'n lijf èn traone in z'n eugskes.

Ès ge nou hurt dè iemes probleeme hi èn ge denkt dè aow dè nie òngi, denkt 'r dan wèl òn, dè ge èiges ok gevaor lopt ès een van oew vriende bedrèigd wordt.

We zen allemòl bezig òn dezèlfde reis die leeve hiet. Wij moete op mekare lette èn mekaren alt probeere te hèlpe. 't Beste van dees wirreld is ummers èchte liefde èn vriendschap.

Ok names ons Bèt wens ik alleman 'ne goeien ted.

KNEIJNT

Nou hen we van de week nog 's groot nijs gekrege!
Daor han wij op onzen aauwen dag nie mer op gekókt. Ons Mrietje kwaamp hier krèk vur de Kèrst vertelle dè d'r nog 'ne klèine kùmt bé hullie! Dè waar wèl de schönste bódschap die wij han kunne kreijge. Èn d'r waar dur ons ècht nie mer op gerekend. Moete 's keijke; d'n oudste is al nege èn dè jongste veijf... Wij dochte ècht dè de panne d'r opgeleed ware èn dè ze d'r vort 'ne spijker vur geslage han. Mar de wondere zen de wirreld nog nie ùit èn ons Bèt èn ik veijnen 't prachtig.

'Kik, gullie zet nog minse die in de wirreld èn de toekomst geleuve,' jubelde de ons èn ons Mrietje wier d'r stil af. Dorruske kan bekant nie waachte um 't op school te vertelle èn hoopt op 'n bruurke, mar Albèrtje denkt d'r hil anders over. Toen moeder gevraagd ha, wè hij 't liefste ha, ha-t-ie geantwoord: 'doe men mar 'n konijntje!'

Daor moesse wij hartelek um laache.

We zate bèij zón bietje te droomen over dè neij bluuje dè in de maak waar èn ik zaag m'n èigen al wir mi dieje klèine veur op de fiets rond doen, toen ons Bèt innins zin: 'nou zaat ik toch te denken òn diejen aauwen ondeugende romboer die wij hier nò d'n orlog han.'

Ik wies hille mòl nie wor ze 't over ha èn vroeg wè ze bedoelde.

'Bè,' zin ze, 'wij han hier Jòs de romboer èn die hi vanalles ùitgehòld. Hij kwaamp eigelek van Nuland, geleuf ik.. Hij waar d'r alt op ùit um de minse te laote laache. Ès dè lukte, dan ha-t-ie de grótste schik. Èn hij ha, nèt ès gé, veul geluk, want hij ha 'n vrouw die dè ok schön vond. Mina laachde zèlf nog dik 't hardste van gelijk.'

Ik keek efkes onderùit of ze d're laach kos haauwe, mar ons vrouw gonk gewoon deur.

‘Jòs leek wèl ’n bietje op Uilespiegel. D’r zen zó veul verhale over hum, mar dur dè knentje van ons Bèrtje moes ik innins òn hum trugdenke. Dè kùmt zoo: Jòs din vruger mi z’n pèirdewagentje hier overal de ronde mi losse romme èn pap in flesse èn zoo. Hij kwaamp ok bé Mrinuskes die hier in de Meulestraot zaat. Jòs ha daor wèl ’s bé ’n bèkske koffiè zitte buurte èn toen ha-t-ie ok gezien dè daor achter ’t huis bé Mrinuzze ’n heel skón kneijnt in de koi zaat.

‘Dè wordt ’ne malse, Mrinus,’ ha Jòs gezeed èn Mrinuske waar ’t daor mi ins geweest.

‘Ja, dè’s ’ne Vlaamse reus èn dè zal ’nen heele goeie worre vur de Kèrsemis!’

Op d’n donderdag vur Kèrsmis waar d’r bé Mrinuskes gin man thuis. Jòs kwaamp daor òn de deur èn toen d’r veur niemes ope din, gonk de romboer achterum èn daor kos ie ’t nie laote... Hij hòlde dè prachtig kneijnt van Mrinuzze ùit de koi, staak ’t in ’ne zak èn lin die in z’n romwagentje èn gonk gewoon wijer mi z’n wèrk.

Toen ie d’n hillen dag gewerkt ha, zin ie thuis teege hullie Mina: ‘nou he’k vandaag toch geluk gehad! Ik heb onderweges zón schón kneijnt vur de Kèrsmis kunne vange! Nou zitte we d’r ècht goewd veur. Die gòn we taovend nò d’n eete slachte.’

Zoo gezeed, zoo gedaon. Mina waar harstikke bleij mi de meevaller, want ’t waar in die daag nog nie zó hèndig um dè groot huishaauwe van hullie òn de freet te haauwe. ’t Waar grif ’n flink bist èn de boutè moge d’r zen. ’t Begos bé Mina’s op de geut al gaauwèchtig lèkker te rùike nor vors gebakke kneijndevlis. Toen alles goewd gaor waar, wier ’t kèrstvlis in de kèlder gezet.

Saanderdaags din Jòs vol goeie moed z’nen dagelekse ronde èn hij kwaamp ok wir bé Mrinuskes òn de deur. Daor waar de stemming lillek in mineur. ’t Vrouwke kos wèl janke, zin ze èn Mrinuske zaat ’r ok ’n bietje turend bé.

‘Wè is d’r dan toch òn de haand,’ vroeg Jòs onneuzel èn toen kreeg ie in geuren èn kleure te heure dè dieje Vlaamse reus van hullie weggehòld waar.

‘Mar dè’s toch godgeklaagd,’ riep Jòs schijnheilig. ‘Witte wè we doen! Gèllie komt bé-j-ons op Kèrstdag op d’n eete, want ons Mina die hi dees jaor wèl zón schón kneijnt in de pot! Dè kunne wij alleen hille mòl nie op.’

‘Dè mènde nie,’ weerde Mrinuske af, mar Jòs hiel vol, dè dè nou nèt ’t allerliefste waar wè hullie Mina èn hij wón, want moier kos dè toch nie ùtkomme! Zèllie zón groot kneijnt, terwijl Mrinuske nou krèk niks ha! ’t Vrouwke moes vur de zeekerhèid ok nog ’ne keer van Jòsse heure dè-t-ie ’t ècht mènde, want ze wies wèl dè dieje romboer van hullie ok nogal ’n prulleke kos zen, mar Jòs stelde heur gerust.

‘Ik maag stèrve è’k ’t lieg,’ zwoor Jòs, ‘gullie moet op Kèrstmiddag bé ons kommen eete, daor tellen ons Mina èn ik ècht op!’

Èn zoo kwaamp ’t dè Mrinuske èn z’n wefke van Mirroi nor Ballekum stapte um daor zonder ’t te wete d’r èige kneijnt op te kommen eete, dè diejen duvelse romboer bé hullie ùit de koi gehòld ha.

’t Ha vergimmes goewd gesmakt èn ’t waar zó goewd verloope, dè Jòs èn Mina nie dèrfdè te vertelle wor hullie kèrstvlis krèk gewaasse waar.

‘’t Is wèl hille mòl in de gist van Kèrsemis,’ docht Jòs, ‘um èrm minse mee te laoten eete ès ge èiges grèij zat het.’

Mrinuske knikte.

'N ZALIG ÛTEINDE ÈN 'N GOEI BEGIN!

‘Dè dieje klippel de tèt nou nie open hi, dè kan toch nie! We hen gerdomme vurgende week nog gevraagd of ie mi die fistdaag ope zó zen èn dan zi-t-ie ja!’

We stonne mi Ante èn Tiene in Skeijndel vur de geslote deur van d’n Bart èn ik kan oe verzeekere dè de stemming wijd te zuke waar.

‘Hier gò’k noit mer hene,’ greens ons beeter helft, ‘zónne gast verdient gin vaaste klante.’

Wij komme daor misschien al wèl tien jaor alle weeke èn zón geslote deur teege de afspraak in hen we nog noit meegemakt.

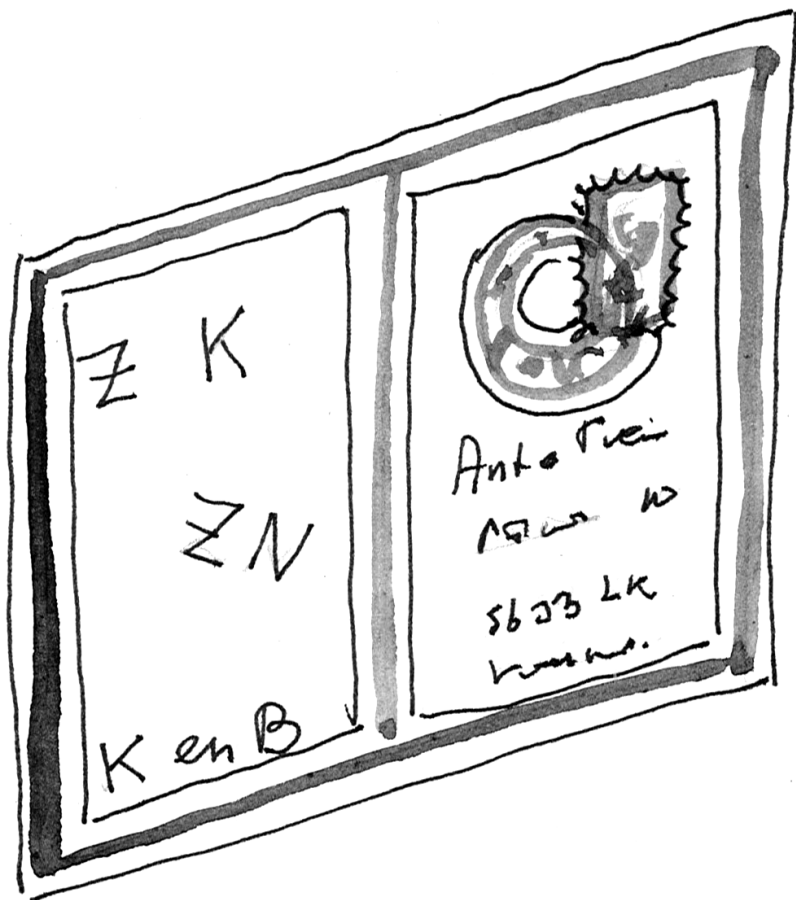
‘Ik heb ’r mi die fistdaag op gerekend dè we ùit gongen eete èn eigelek he’k niks fesoenleks in huis,’ zuchtte Ant, ‘mar dan moesse we nou toch mar nor ons gaon, want dè’s ’t dichtste bé èn ik denk nie dè d’r erres anders vur de middag iets ope is.’

Zódoende dinne we mi onze vierre nor Ante èn Tiene. Ant zette ’n wèrm bèkske èn kwaamp vur d’n dag mi ’n dienblaoike worrop ’n por klootige kèrstrènskes èn wè peepremuntjes lage.

‘Iets anders he’k nie in huis,’ klaagde ons gastvrouw, mar efkes nòdderhand kwaamp ze laachend vertelle dè ze nog ’n rekske èijer gevonde ha èn ’n por sneeje brood. Ze kos dus wèl te man ’n èij bakke! Dè din ze èn ’n ketier lötter zate wij òn d’n eet. We han groote schik.

‘We sture de reekening nor diejen Bart,’ mopperde de ons, mar ze viel stil, toen ze d’r èige in d’r gebakke èij mi brood verslikte.

Tien vertelde dè d’r bé hullie in d’n hoedpraktijk pas iets schóns gebeurd waar. Ze hen daor nog ’nen auwe wijzen dokter zoowès ge d’r tege-sworrig bekant gin mer vent èn die spulde d’n hoofdrol in zen stukske.

Tien schrapte z'n keel èn begos òn z'n verhaal: 'n Boerinneke kwaamp hier mi heur dochterke van vijftien bé d'n dokter òn. Toen ze in de spreekkamer stonne, zin onzen dokter: "zoo dames, vertel mar 's wè d'r òn de hand is."

't Moederke klaagde: "'t Is ons durske, ons Treeske, meneer d'n dokter. 't Is ammòl zó vrimd mi heur; ze wordt zworder èn ze vuult d'r èige zó arig..." D'n dokter onderzuukt Treeskes èn zi dan: "tja, hoe zal ik 't zegge..., Treeske is in gezegende toestand, al wèl zón mònd of zeuve..." "In verwachting!/? Mar nee, meneer d'n dokter, dè kan toch nie! Ze is nog noit alleen geweest mi maansvolk. Wèl Treeske? Dè ge mar sprikt." Treeske ruupt: "oe nee, moeder. Ik heb nog van z'n leeve ginne maansmins in m'n buurt gehad. Ik ben nog alted maagd."

Onzen dokter is 'n bietje 'nen onterik; hij lupt nor de raom, trekt 'n bezùrgd gezicht èn begint nor buite te keijke. Nò 'n minuut of wè vreugt 't boerinneke: "Wè is d'r toch òn de haand, meneer d'n dokter? 't Is toch nie zó èrg mi ons Treeske, zeeker... Is daor buite iet te zien?"

Dan zi de geneesheer: "Nee, nou nog nie, mar toen d'r zówiets lang geleejen oit gebeurde, toen kwaam d'r toch al gaauw 'n stèr op in 't óste èn d'r kwame mee drie kunningen op af. Èn ès dè nou hier wir gi gebeure, wi'k 't toch vur gin goud (of wierook of mirre) misse!"

'Prachtig,' riep ons Bèt, 'dè is 't kèrstverhaal van vandaag d'n dag.'

Daor waar Tien zichtbaar mi ingenomme èn Ant ok.

In de nòmiddag dinne we nor huis. Ons beeter helft waar goewd te spreken over de noodopvang bé Ante.

'Die gebakke èikes ware lèkkerder ès bé d'n Bart,' bromde ze voldaan. Thuis vond ze d'n Afvalwijzer van de geminte in de bus èn mee begos ze te greijnze: 'wor moeit de geminte d'r èige teegesworrig toch ammòl mi!'

Mi moeite kreeg ik heur ùitgeleed dè't nie over heur afvalle gonk, mar over d'n ophaoldienst. Nòdderhand vertelde-n-ik dè'k al òn 't uurste stukske vur 't kommend jaor moes beginne.

‘Vergit dan nie al oew leezers ok van men ’n goei neij jaor te wense,’ zin ze èn ze zakte onderùit in d’re lùie stoel.

Èn daor zit ik dus allennig aachter m’ne kompjoeter um wir iets te bedenke wormi ik ’t jaor dalek mooi kan opene. Ik denk dè’k nog mar ’n klèinighèidje van Tiene leen vur dees geleegenighèid.

’n Aauw Skeijndels wefke waar druk in de weer mi die kèrstdaag. Ze ha al z’n best gekókkerèld èn veul kaarte geschreeve. In inne keer docht ze dè’t eigelek wel schón zò zen um heure mins ok ’n por fijn daag toe te wense. Zé kos èiges nie zo goewd mer onthaauwe èn dùrrum há ze’t vur hum ok mar mooi op ’n kaart geschreeve. “Beste Piet, zalig Kèrsemis èn ’n gelukkig neij jaor. Ik hoop wèl dè ge irder dood gòt ès ikke, want ès gé alleen aachter bleft, worde ’ne grooten tobberd. Ge kunt eigelek niks èn dè ok nog nie goewd...

Oew liefhebbende Drieka.”

Kik, dees dè wens ik ok names ons vrouw òn al men leezers, mar dan zonder dè eer dood gaon natuurlek, want ès dè zó gebeure, dan leest men gin hond mer...

O ja, èn zegt d’r mar niks van teege Tiene, want wè nie wit, wè nie deert, wánne.

BOEKEN EN PUBLICATIES VAN COR SWANENBERG:

- 1977** Vrind.
- 1978** Van hemels licht en hellevuur.
- 1979** Krèk wèk wó.
- 1981** Van oorlog, overvloed en onvrede.
- 1982** Boerrejonges krintemik.
- 1982** Dur de bank hene.
- 1982** Laacht 's lekker.
- 1983** Het land van de leeuwerik.
- 1984** Het teken van de grutto.
- 1984** En we laache vort...
- 1986** Wiej wè bewaort...
- 1987** De Brabantse koffietafel.(Met Nelleke de Laat)
- 1987** Diej he' wè...
- 1988** Zin 't wefke...
- 1989** Beroepen op z'n Brabants.*
- 1990** Een boeketje Shakespeare.(Met Nelleke de Laat)
- 1990** De Spiegel van Dree de Kapper.
- 1990** Jikkes merante!
- 1991** En ze waar al 80 jaor maagd...
- 1991** Goeien aard.
- 1991** Wèsse dinne, wèsse doen.
- 1991** Heddet al geheurd?
- 1991** De blankboom.
- 1992** Brabant is another cup of coffee.(Met André Riether)*
- 1992** Dree Drie.
- 1992** Daor stòdde me' oew zweetvoewte.

- 1993** Brabo de Lampesnuter.*
1993 Z'is wèl 'n zonde wèrd... *
1993 We blijven lachen.
1994 Vlinders bij de vlam.*
1994 Zin 't wefke en ze waar al 80 jaor maagd. (Samengevoegde heruitgave)*
1995 't Brabants ketierke.*
1996 Brabantse Blomme.
1996 Eige grèij. (Met Jos Swanenberg)*
1997 Zo de dingen gingen.*
1997 Brabantse Kèrst.*
1998 Brabantse Beestjes (Met Jos Swanenberg)*
1998 Oei oei.*
1998 Shakespeare in vier. (Met Nelleke de Laat)*
2000 Vergee:te grèij. (Met Jos Swanenberg)*
2000 De Brabantse Koffietafel (Met Nelleke de Laat. Uitgebreide, herziene uitgave.)*
2001 Lachen over de dood.*
2002 Het beste van Klaas van Bètte.*
2002 Oost-Brabants (Met Jos Swanenberg)
2002 Lachen om het leven.*
2003 De beeter helft van Klaas van Bètte.*
2003 Oost-Brabantse Streekwoorden.*
2003 Wiej wè bewaort diej he' wè. (Samengevoegde herziene uitgave)*
2003 Waarom Hertog Jan moet blijven varen.(met cd) *
2004 West-Brabantse Streekwoorden. (Met Michel de Koning)*
2005 Tien èn Ant, Klaas èn Bèt èn aander schón volk.*
2005 Jikkès Merante! Sprokkelen in Noord-Brabantse spreuken. (Uitgebreide heruitgave)*
2005 Tussen vroeger en vandaag... *
2005 Dividivi en stampot. Taalkundige beschouwingen.*

- 2006 Mi de muziek mee. Bloemlezing dertig jaar dialectdichtwerk (met cd).*
- 2006 Daor hedde hum wer.*
- 2006 Brabants kèrstbuukske.*
- 2007 Op goei gevuul. (Met Jos Swanenberg)*
- 2008 Bij wijze van spreuken. (Met Jos Swanenberg)*
- 2009 Nou houdoe dan

* Nog verkrijgbaar bij Uitgeverij v.d. Berg, Enschede/Almere.
www.streekboeken.nl
 of bij de auteur.

Redactie en samenstelling:

- 1993 Onder ons gezegd., in Brabant.
- 1996 Van ons.
- 1997 Sara loech.
- 1996 Vijf plus een.
- 1997 Zanger van 't Zuiden. Gedenkboek Ad de Laat.
- 2000 Ouder en wijzer.
- 2004 Fantastisch!
- 2006 D'r zit meziek in. (Brabantse dialectschrijvers over muziek.)
- 2007 Goed gek. (Brabantse dialectschrijvers over de Lof der Zotheid.) (Met Michel de Koning.)
- 2008 D'n duvel is oud. (Brabantse dialectschrijvers over ouder worden en de derde fase.) (Met Michel de Koning.)
- 2009 Brabants gebekt. (Brabantse schrijvers over dieren. Boekenweekboek 2009) (Met Michel de Koning.)

Swanenberg is de samensteller van de **Brabantse Spreukenkalender** sinds 1989.

Werken verschenen onder (mede-) redactie van Cor Swanenberg:

- 1987** Hedde gij, zedde gij. Edde gij, zijde gij. Een bonte staalkaart van Brabantse dialecten.
- 1987** Verhalen uit de Meierij.
- 1987** '...en het beste van Hasse'. Brabantse dialectverhalen van Has van Rukven.
- 1989** De kalenders van Kriest van Kee van Kaote. Dialectkroniek van Ivo van Dinther.
- 1993** Bosch woordenboek.
- 1994** Herinneringen aan mijn moedertaal. Taalkundige beschouwingen door Cornelis Verhoeven.(Heruitgave)
- 1995** Met tekst op weg. Een literaire wandel- en fietsroute door Berlicum en Middelrode.
- 1995** Klink klaor klank. Gedichten van Thieu Sijbers.
- 1996** Brabant op z'n Breedst.
- 2001** Hart voor de Sint-Jan.
- 2002** Bosch woordenboek II

Medewerking aan:

- 1980** Noordbrabants Schrijversboek.
- 1988** Een tien voor Robben.
- 1996** Ach lieve tijd. 800 jaar de Meierij, de Meerijenaars en hun taal.(deel 16)
- 1999** Honderd jaar stadstaal
- 2003** D'r waar 's. Sprookjes uit d'n Efteling in 't Brabants.
- 2004** Suske en Wieske. De Éfteling-élfkes.
- 2005** Het Bestiarium van De Bont, bezorgd door Jos Swanenberg.
- 2006** Harba Lorifa. Brabantse volksliedjes.
- 2008** Allemantel. Mirakels van nu. Van Nelleke de Laat.
- 2008** Goei volk. De Nulandse hei en haar bewoners van 1800 tot nu.

Als columnist Klaas van Bètte sinds 1990 werkzaam voor de weekbladen De Brug, De Bernhezer, De Maasbode, De Rosbode, De Streekwijzer en De Stadswijzer.

Vaste medewerker en samensteller van de cd's voor het Tijdschrift Brabants.

Publiceerde in verscheidene heemkundige periodieken (o.a. Bossche bladen, Rosmalla en Spoorzoeker).

Medewerker van 'Op z'n Brabants' op Omroep Brabant.

Voor geluidsdragers zie www.corswanenberg.nl

In mei 2009 was 'Hundjes' de meest gelezen column op de site www.thuisinhetnieuws.nl met 2.000 hits.